

Робърт Лъдълъм и Томас Харис представят:

РОБИН КУК

СФИНКС

РОБИН КУК СФИНКС

Перевод: Радостин Попов

chitanka.info

Красивата египтоложка Ерика Барън е заинтересована от древна статуетка в магазин за антики в Кайро и осъзнава, че вероятно е попаднала на ключа за замайващо по размери и недокоснато съкровище. Но има и други, по-безжалостни и по-продажни от нея, които са решили да сложат първи ръка върху него... независимо от обстоятелствата. Заплетена в смъртно опасна мрежа от интриги и убийства, Ерика отчаяно се опитва да разгадае тайната на още неоткритата фараонска гробница и да заобиколи проклятието, което я е съхранило недокосната от незапомнени времена.

„Сфинкс“ е книга, на страниците на която се развива драматична битка между два свята: древния с неговите несметни богатства и съвременния, който едновременно го граби и му се възхищава.

*„А колкото до самия Египет, на него ще се
спра по-обстойно, защото има ли на света друга
страна, сътворила такива чудеса, които перото
не може да опише?“*

Херодот, „История“

ПРОЛОГ

1301 пр. Хр. Гробницата на Тутанкамон.

Долината на царете. Некрополисът на Тебес.

Година десета от възкачването на Негово Величество Царя на Долен и Горен Египет

Син на Ре, фараон Сети I

Месец четвърти от сезона на разлива, ден десети.

Емени заби медното длето в плътно трамбования чакъл и почувства, че то опря в масивен градеж. Заби го още веднъж, за да е напълно сигурен. Беше достигнал вътрешната врата. Зад нея се намираше вечното обиталище на младия фараон Тутанкамон, погребан тук преди петдесет и една години.

С удвоено усърдие той зачопли стената. В дробовете му влизаше прах, по скулестото му лице се спускаха вадички пот. Лежеше по корем в непрогледно тъмния тунел, толкова тесен, че слабото му и жилаво тяло едва се промъкваше напред. С шепи изтикваше разкъртените парчета и после ги изтласкваше назад, където водоносецът Кемезе ги събираше в тръстиквата си кошница. Емени не почувства болка, когато разранените му ръце се отриха в грубо измазаната стена. Върху зазиданата врата пръстите му напипаха знака на Тутанкамон.

Той оброни глава на лявата си ръка и се отпусна. Остра болка пронизваше раменете му. Зад себе си дочуваше тежкото дишане на Кемезе, който насипваше чакъла.

— Стигнахме вътрешната врата — каза Емени, обзет едновременно от страх и възбуда. Най-силното му желание бе тази нощ отдавна да е свършила. Той не беше крадец. Но ето че сега разравяше вечното светилище на злочестия Тутанкамон.

— Кажи на Ирамен да ми донесе чука. — Гласът му направи странни извивки.

Кемезе изквича от радост и запълзя обратно.

Настъпи тишина. Емени почувства как стените на тунела го притискат отвсякъде. За да преодолее пристъпа на клаустрофобия, той си припомни, ме дядо му Аменемеб беше надзиравал строежа на тази гробница. И може би е докосвал камъка над него! Обърна се по гръб, долепи длани до повърхността и това сякаш му донесе облекчение. Плановете, които Аменемеб бе дал на Пер Нефер, бащата на Емени, който от своя страна ги бе дал на сина си, се оказаха верни. Емени прокопа точно дванадесет лакти от външната врата и достигна вътрешната. Зад нея беше входната камера. Прокопаването на тунела му отне две нощи убийствен труд, но до сутринта всичко щеше да приключи. Възнамеряваше да вземе само четирите златни фигури, чието местоположение беше посочено в плана — по една за него и съучастниците му. После щеше да запечата гробницата. И се надяваше, че боговете ще го разберат и ще му простят. Защото той не крадеше за себе си. Статуетката му беше нужна за разноските по балсамирането и предпогребалната подготовка на родителите му.

Кемезе отново влезе в тунела, като тикаше пред себе си кошницата, в която имаше чук, петролна лампа и една бронзова кама с дръжка от биволски рог. Кемезе бе закоравял крадец и жаждата му за злато не признаваше никакви скрупули.

С помощта на медното длето и чука Емени бързо разкърти хоросана между каменните блокове. Изуми го колко малка бе гробницата на Тутанкамон в сравнение с тази на фараон Сети I, на която работеше в момента. Но именно това обстоятелство му позволи да проникне вътре. Със заповедта си за изличаването на паметта на Тутанкамон, фараон Хоремеб свали стражата от аменски свещеници Ка и за Емени бе достатъчно да подкупи нощния пазач с две мерки зърно и бира. Вероятно и без тях можеше да мине, защото вече започваха големите празненства на Опе и всички служители в некрополиса, както и повечето от съселяните му, се веселяха на източния бряг на великия Нил. Въпреки предпазните мерки той се чувстваше по-напрегнат от всякога, но напрежението като че ли вля допълнителна сила в ръцете му и не след дълго каменният блок пред него поддаде, хлътна навътре и с глух звук падна в отвъдната камера.

Сърцето на Емени примря, сякаш очакваше да види демони от подземния свят. Но вместо това усети нежните аромати на кедрово масло и тамян. Обзет от ужас, той си проправи път и влезе в

гробницата. Тишината бе оглушителна, тъмнината — непроницаема. Погледна нагоре към тунела и съзря бледо отразената лунна светлина, която се процеждаше покрай Кемезе. Съучастникът му подобно слепец опипваше въздуха с ръце, за да му подаде петролната лампа.

— Мога ли да вляза? — попита той, след като подаде лампата и огнивото.

— Още не — отвърна Емени и се зае да я запали. — Върни се и кажи на Ирамен и Амазис, че след половин час ще заравяме тунела.

Кемезе замърмори и се запромъкна нагоре заднишком.

Една самотна искра изхвърча от чакмака и попадна върху огнивото. Емени сръчно го поднесе към фитила. Блесна ярка светлина и прониза тъмнината, тъй както топъл полъх пронизва студа.

В същия миг Емени се вцепени. В трепкация полумрак разпозна лицето на бог Амнут, който изяждаше мъртвите. Лампата се люшкеше в разтрепераните му ръце и той нерешително отстъпи към стената. Но бог Амнут не помръдна. Едва по-късно, когато светлината затрепка по златната му глава и дългото стилизирано тяло, Емени осъзна, че това всъщност е погребално ложе. Имаше и още две — едното с кравешка, другото с лъвска глава. Вдясно, до вратата, се издигаха две статуи на младия фараон Тутанкамон — те пазеха входа на погребалната камера. Емени вече беше виждал как ваят подобни статуи, но с лица на Сети I.

Внимателно заобиколи наниза от сухи цветя, разположен до прага, после делово отмести два погребални съда. Обзет от страхопочитание, той свали резетата от вратите и взе златните статуетки. Едната беше изящна фигура на Некбет, богинята на Горен Египет, в образа на лешояд. Другата бе Изис. Нито една от тях обаче не носеше името на Тутанкамон. Това бе особено важно.

Емени мина под погребалното ложе на Амнут и бързо разкърти проход към страничната камера. Според плановете на Аменемб другите две статуетки, които Емени търсеше, се намираха в специално ковчеже в тази малка стая. Въпреки лошите си предчувствия той влезе. За негово облекчение вътре не откри нищо ужасяващо. Стените бяха от грубо издялана скала. Той разпозна ковчезето по красивата орнаментация на капака — релефно гравирани млада богиня, която предлага на малкия фараон Тутанкамон букет от лотоси, папируси и макове. Тук го очакваше следващият проблем. Трябваше да разгадае как да го отвори. Емени внимателно постави лампата на един

червеникавокафяв кедров шкаф и започна внимателен оглед. Дори и не предполагаше какво става зад гърба му.

Кемезе вече бе достигнал вътрешната врата, Ирамен плътно го следваше. Амазис, огромният нубиец, силно се затрудняваше да изтика тялото си през тесния проход и беше изостанал, но другите двама внимателно следяха действията на Емени. Кемезе стисна бронзовата кама с развалените си зъби и се промъкна от тунела в гробницата, после помогна на Ирамен да се изправи до него и замряха така, без дори да помръднат, докато най-после, с леко трополене на свличащ се чакъл, се появи и Амазис. Страхът, който сковаваше тримата селяни, отстъпи място на безумната им алчност, съзирайки невероятните съкровища, които ги заобикаляха. Никога през живота си не бяха виждали такива изумителни предмети, а сега от тях се искаше просто да ги вземат. Подобно на глутница вълци тримата се нахвърлиха — със сила отваряха и изсипваха плътно напълнените ковчезета, откъртваха златния обков от мебели и колесници.

Емени чу първия трясък, после и възбудените викове на съучастниците и разбра какво става. Тази мисъл го смрази.

— Не, не! — развика се той, сграбчи петролната лампа и се втурна във входната камера. — Спрете, в името на всички богове, спрете!

Викът му силно отекна в малкото помещение и тримата крадци за момент застинаха като омагьосани. Постепенно Кемезе се окопоти и стисна камата си. Амазис на свой ред широко се усмихна — светлината на лампата блесна върху огромните му зъби.

Емени бързо се хвърли към чука, но Кемезе го изпревари и стовари крака си върху него, а Амазис сграбчи лявата му китка, с другата си ръка удари Емени по слепоочието, без да изпуска лампата, и каменоделецът се строполи върху купчината царски дрехи.

Когато по-късно се свести, изобщо нямаше представа колко време е бил в безсъзнание, а с разсейването на мъглата в съзнанието му кошмарът се завърна като огромна вълна. Отначало дочуваше само приглушени гласове, после бавно извърна глава, за да облекчи болката и втрещен се взря в погребалната камера — между две статуи на Тутанкамон беше различил силуета на Кемезе. Клекнали, селяните оскверняваха най-свещеното светилище, светинята на светините.

Каменоделецът безшумно се раздвижи. Не усещаше лявата си ръка, но трябваше бързо да намери помощ. Прецени разстоянието до тунела. Едва ли щеше да успее незабелязано да се добере до него. И въпреки това бавно започна да се изправя, изчаквайки пулсиращата болка в главата му да утихне. Изведнъж Кемезе се обърна. В ръката си държеше златна статуетка на Хорус. Видя Емени и в следващия миг с рев се хвърли към него.

Без да обръща внимание на болката, Емени се вмъкна в тунела. Но Кемезе бе бърз и успя да го хване за глезена, като неистово викаше към Амазис. В това време каменоделецът се извърна по гръб и отчаяно зарита със свободния си крак, накрая успя да улучи Кемезе под окото. Хватката се отслаби и той запълзя нагоре, без да усеща безбройните наранявания от острите ръбове на чакъла. Добра се до входа, вдъхна дълбоко сухия нощен въздух и се втурна към охраната на некрополиса край пътя за Тебес.

В гробницата настъпи паника. Ако искаха да се измъкнат, трябваше да тръгнат веднага, въпреки че бяха проникнали само в една от камерите. Амазис с ругатни напусна погребалната камера, понесъл тежка купчина златни статуетки. Кемезе уви няколко златни пръстена в един парцал. Ирамен остави лампата на земята, изтика кошницата си в тунела и се покатери след нея. Кемезе и Амазис го последваха, като в бързината счупиха една алабастрова ритуална чаша с формата на лотос. Излязоха от гробницата и веднага се заизкачваха на юг, далеч от стражата на некрополиса. Амазис бе заграбил толкова много, че едва вървеше. За да освободи дясната си ръка, той скри част от заграбеното под една скала и бързо настигна останалите. Не след дълго подминаха пътя за храма на Хатшепсут и поеха към селището на работниците в некрополиса. После се насочиха на запад и навлязоха в необятните простори на Либийската пустиня. Бяха свободни и богати. Много богати.

Не беше му се случвало да го подлагат на мъчения, въпреки че често го торможеше мисълта дали ще е в състояние да ги понесе. Оказа се, че не е. Изненадващо бързо болката се превърна от търпима в непоносима. Бяха му казали, че ще го подложат на изпитание с пръчка. Нямаше представа какво означава това, докато четиримата стражи от

некрополиса го проснаха на една ниска маса. След което започнаха безмилостно да налагат босите ходила на Емени.

— Спрете, всичко ще кажа! — стенеше той.

Но нямаше какво повече да каже. Вече беше го казал. Поне петдесет пъти. Искаше му се да припадне, но не можеше. Изпепеляващото обедно слънце засилваше агонията му. Емени ревеше от болка, опита се да ухапе ръката, която държеше дясната му китка, но някой го хвана за косата и изтегли главата му назад.

И когато вече прие мисълта, че ще обезумее от мъченията, принц Мая, шефът на охраната на некрополиса, нехайно махна с добре поддържаната си ръка. Стражът си позволи един последен удар с тоягата, преди да спре. Принц Мая с наслада помириша неизменния си лотосов цвят, после обърна взор към гостите — Небмар Накт, управител на западен Тебес, и Ненефта, надзирател и главен архитект при Негово Величество, фараон Сети I. И тъй като никой не проговори, той отново се обърна към Емени:

— Разкажи ми още веднъж, каменоделецо, как успя да проникнеш в гробницата на фараон Тутанкамон?

Заставиха Емени да седне, но силуетите на тримата благородници се размазаха пред очите му. Постепенно погледът му се проясни. Той разпозна прехваления архитект Ненефта.

— Дядо ми — промълви той, — ги дал на баща ми, той пък ги даде на мен.

— Дядо ти е бил каменоделец при строежа на гробницата на фараон Тутанкамон?

— Да — каза Емени и продължи да обяснява, че искал само малко пари, за да може да балсамира телата на родителите си. Помоли за милост и отново изтъкна, че сам се е предал, когато е видял, че съучастниците му обезчестяват гробницата.

Ненефта наблюдаваше в далечината безметежния полет на един сокол. Умът му бе далеч оттук. Този нещастник го наведе на тревожни мисли. Ясно видя как всичките му усилия да осигури пълна безопасност за вечното обиталище на своя повелител, великия Сети I, могат да се окажат напразни. Внезапно той прекъсна Емени.

— Ти работиш ли като каменоделец на гробницата на фараон Сети I?

Емени кимна веднага, защото се страхуваше от Ненефта. Всички се страхуваха от Ненефта.

— Мислиш ли, че гробницата, която строим сега, може да бъде ограбена?

— Всяка гробница може да бъде ограбена, ако не се охранява.

Гняв обзе Ненефта. С усилие на волята той се въздържа да не убие лично тази хиена в човешки образ. Емени почувства растящото напрежение и уплашен се дръпна назад към мъчителите си.

— И как предлагаш да опазим фараона и богатствата му? — най-сетне изрече Ненефта.

Емени не знаеше какво да отговори. Той оброни глава и тишината сякаш се стовари върху плещите му. Не можеше да измисли нищо друго, освен истината.

— Невъзможно е да се опази фараонът — каза той накрая. — Както е било, така и ще бъде. Винаги ще грабят гробниците.

С невероятна пъргавина за обемистата си фигура Ненефта скочи от стола и удари Емени с опакото на дланта си.

— Ах, ти, тор такава! Как смееш да сквернословиш по адрес на фараона? — Ненефта понечи да го удари още веднъж, но ръката го болеше от първия удар и той се отказа, оправил лепената си роба и отново се обърна към него: — Кажи ми, след като си толкова вещ в строителството на гробници, защо твоето начинание се оказва тъй безуспешно?

— Аз не съм вещ в ограбването на гробници. Ако бях, трябваше да предвидя как ще подействат богатствата на селяните, които взех за помагачи. Алчността им ги доведе до лудост.

Въпреки жегата зениците на Ненефта се разшириха. Лицето му се отпусна. Промяната бе тъй силна и тъй внезапна, че дори полузадрямалият Небмар Накт я забеляза и ръката му (той се готвеше да отхапе от фурмата) замръзна във въздуха.

— Добре ли е Ваша Светлост? — Небмар Накт се вгледа в лицето на Ненефта.

Главният архитект трескаво мислеше. Думите на Емени внезапно му бяха донесли прозрение. От дълбоките дипли на бузите му се плъзна полуусмивка. Той се обърна към масата и възбудено попита Мая:

— Запечатахте ли гробницата на фараон Тутанкамон?

— Разбира се — отвърна Мая, — и то незабавно.

— Отворете я пак — каза Ненефта и отново се обърна към Емени.

— Да я отворим пак? — Мая беше изумен.

Небмар Накт изпусна фурмата си.

— Да, искам лично да я огледам. Думите на този нещастник ми донесоха вдъхновение, което ме връща към великия Имхотеп. Сега вече знам как да опазя съкровището на нашия фараон Сети I за вечни времена. Странно е, че досега не съм се сетил.

За пръв път в Емени се промъкна искрица надежда. Но когато Ненефта внезапно се обърна и впи поглед в затворника, на лицето му не бе останала и следа от усмивка. Зениците му се свиха, лицето му притъмня.

— Думите ти принесоха полза — каза той, — но те не могат да изкупят престъпните ти дела. Ще бъдеш съден и аз ще съм твоят обвинител. Ще умреш според присъдата — бит на кол, а трупът ти ще нахрани хиените.

Ненефта даде знак на носачите да донесат стола му и се обърна към другите благородници.

— Днес добре служихте на фараона.

— Това е най-страстното ми желание, Ваша Светлост — каза Мая, — но не ви разбирам.

— Няма какво да разбираш. Вдъхновението, което ме осени, ще бъде най-строго пазената тайна във вселената. И ще остане тайна за вечни времена.

26 ноември 1922 г.

Гробницата на Тутанкамон. Долината на царете.

Некрополисът на Тебес.

Дори сахарското слънце, което пронизваше безоблачното небе, не можеше да притъпи ентузиазма и възбудата. Слугите фелахи с ускорена крачка изнасяха кошница след кошница варовиков чакъл от входа на гробницата на Тутанкамон. В края на един коридор, на тридесет фута от първата врата, бяха открили втора. Тя също бе стояла запечатана от три хиляди години. Какво имаше зад нея? И за нея ли

щеше да се окаже, че е била ограбена още в древни времена? Все още никой не знаеше.

Водачът Саруат Раман, целият покрит с фин като брашно прах, се спусна по шестнадесетте стъпала, които водеха до нулевото ниво. Прихванал с ръка своята галабия, с широки крачки той се отправи към платнената шатра — единственото сенчесто място в безмилостно слънчевата долина.

— Позволете да уведомя Ваша Светлост, че коридорът е изцяло разчистен от чакъла — Раман леко се поклони. — Достъпът до втората врата е свободен.

Хауърд Картър вдигна поглед и примига под черната си мека шапка, която упорито носеше въпреки убийствената жегла.

— Много добре, Раман. Ще изследваме вратата, веднага щом се слегне прахът.

— Очаквам почитаемите ви заповеди — Раман се обърна и излезе.

— Хладнокръвен си, Хауърд — искрено се учуди лорд Карнарвън, чието пълно име бе Джордж Едуард Станхоуп Мулино Хърбърт. — Как можеш да седиш тук и да си допиваш лимонадата, без да знаеш какво има зад онази врата? — Карнарвън се усмихна и смигна на дъщеря си, лейди Евелин Хърбърт. — Сега разбирам защо Белцони е използвал стенобитна машина, когато е намерил гробницата на Сети I.

— Моите методи са диаметрално противоположни на Белцони — заоправдава се Картър. — Освен това неговите методи бяха подобаващо възнаградени с една празна гробница, да не говорим за саркофага. — Погледът на Картър неволно отскочи към близкия вход на гробницата на Сети I. — Карнарвън, аз изобщо не съм сигурен какво сме открили тук. Не мисля, че трябва да си въобразяваме кой знае какво. Дори не съм сигурен, че това е гробница. Видът ѝ не е много типичен за фараон от осемнадесетата династия. Може да е просто склад за принадлежностите на Тутанкамон, донесени тук от Акенатен. Освен това грабителите на гробници са ни изпреварвали неведнъж. Единствената ми надежда е, че е била ограбена в древността и въпреки това някой е сметнал, че е необходимо да се запечатат вратите. Така че, честно казано, нямам ни най-малка представа какво ще намерим вътре.

Верен на британската си непринуденост, Картър си позволи да зарее поглед към пустата Долина на царете. Но стомахът му бе свит на топка. Нито веднъж през всичките четиридесет и девет години от живота си не беше изпитвал толкова силно вълнение. В предишните шест безплодни сезона на изконни работи не откри абсолютно нищо. Двеста хиляди тона чакъл и пясък бяха изкопани и пресети без абсолютно никакъв резултат. И сега тази находка, само след пет дни разкопки, беше тъй изненадваща! Той разклати лимонадата в чашата си и се опита да не мисли. Всички чакаха. Целият свят чакаше.

По-големите частици прах се уталожиха върху неравния под на коридора. Първи вървеше Картър, следван от Карнарвън, после дъщеря му и накрая А. Р. Календър, асистентът на Картър. Раман даде на Картър един лост и остана до входа. Календър носеше мощен прожектор и свещи.

— Както вече казах, ние не сме първите, които пристъпват тук — отсече Картър и посочи горния ляв ъгъл. — Вратата е била отваряна и след това запечатана в този малък участък. — После посочи един по-голям кръгъл участък в средата. — И тук, много по-голям. Много странно.

Лорд Карнарвън се наведе, за да разгледа печата на некрополиса — чакал с девет завързани затворници.

— Успоредно на основата на вратата има следи от оригиналния печат на Тутанкамон — продължи Картър.

Лъчът на прожектора осветяваше фините пращинки във въздуха, преди да се спуснат върху древните печати в хоросана.

— Господа — каза Картър толкова спокойно, сякаш предлагаше следобеден чай, — нека да видим какво има зад тази врата.

Тялото му потрепери, когато вдигна лоста и разкърти част от древния хоросан. Прах и малки парчета се посипаха в краката му. Физическото усилие сякаш освободи потисканите му емоции и всеки следващ негов удар бе по-силен от предишния. Изведнъж лостът хлътна в хоросана, Картър изгуби равновесие и се опря на стената. От малката дупка засвистя топъл въздух. Картър с разтреперани пръсти извади кибрит, трескаво запали свещ и я поднесе към струята — свещта продължи да гори.

В гробовна тишина Картър подаде свещта на Календър и продължи да разширява отвора, като внимаваше хоросанът и камъните

да падат в коридора, а не в камерата зад вратата. После отново провери със свещта — тя не промени горенето си. Тогава той вмъкна глава през дупката и се взря в тъмнината.

За момент сякаш времето спря. Когато очите му привикнаха към тъмнината, пред него се очерта златната глава на Амнут с оголени зъби от слонова кост. Мержелееха се и други позлатени богове. Пламъкът на свещта раздвижи причудливите им сенки по стените.

— Виждаш ли нещо? — попита Карнарвън.

— Да, чудни неща — каза Картър и гласът му за пръв път издаде чувствата му.

После включи прожектора и всички видяха стаята, изпълнена с невероятни предмети. Златните глави съставляваха отделни елементи от три погребални ложета. Картър насочи светлината вляво и се взря в обкованите и тапицирани колесници, струпани в единия ъгъл. Върна лъча надясно, безкрайно изненадан от хаотично нахвърляните предмети и липсата на всякакъв ред. Непосредствено вдясно имаше две статуи на Тутанкамон в естествен ръст, със златни одежди и златни сандали. Между тях се открояваше още една запечатана врата.

Картър се отместил, отстъпвайки и на другите да разгледат по-добре откритието. Подобно на Белцони го измъчваше изкушението да срине стената и да се втурне в стаята. Но вместо това той обясни, че останалата част от деня ще бъде отделена за заснемане на запечатаната врата. Нямаше да влизат във входната камера до следващата сутрин.

27 ноември 1922 г.

Разчистването на вратата към входната камера отне повече от три часа. Календър бе монтирал временна електрическа инсталация, тъй че коридорът бе ярко осветен. Лорд Карнарвън и лейди Евелин влязоха в коридора, когато работата вече бе на привършване. Изнасяха последните кошници с хоросан и каменни отломки. Дългоочакваният миг бе настъпил. Никой не говореше. Отвън, на входа, стотици репортери от цял свят напрегнато дебнеха заветния миг, в който щяха да видят находката.

Картър се поколеба. Като учен страстно желаше да изследва и най-малката подробност в гробницата. В същото време като човек беше смутен от това нахлуване в свещения свят на мъртвите. Но

бидейки англичанин до мозъка на костите си, той просто оправи вратовръзката си, пристъпи прага, като внимаваше да не настъпи някой от предметите по пода и се отправи към запечатаната врата между двете статуи на Тутанкамон. Обстойно проучи печатите. Сърцето му посърна, когато разбра, че и тази врата е била отваряна и после запечатана от древните грабителите на гробници.

Карнарвън пристъпи във входната камера, изумен от начина, по който тъй красиви предмети бяха безразборно нахвърляни наоколо. Обърна се, за да подаде ръка на дъщеря си, която също се канеше да влезе, и тогава съзря един навит папирус, подпрян на стената, отдясно на алабастровата чаша. Отляво имаше наниз от сухи цветя, сякаш погребението на Тутанкамон се е състояло вчера, а също и една почерняла петролна лампа. Лейди Евелин влезе, опряна на ръката на баща си, последва я Календър. Раман подаде глава, но преддверието бе твърде тясно.

— За нещастие погребалната камера е била отваряна и после запечатана отново — каза Картър и посочи вратата пред тях.

Карнарвън, лейди Евелин и Календър внимателно последваха археолога и се взряха в белезите, които им посочи. Раман също пристъпи вътре.

— Но въпреки това — продължи Картър — твърде любопитен е фактът, че е отваряна само веднъж, а не два пъти като досегашните врати. Следователно има надежда крадците да не са достигнали до мумията.

Картър се обърна и видя Раман.

— Раман, не съм ти давал разрешение да влизаш във входната камера.

— Моля за извинение, Ваша Светлост. Мислех, че ще мога да ви бъда от полза.

— Всъщност ти си прав. Не допускай абсолютно никой да влиза тук без мое изрично разрешение.

— Разбира се, Ваша Светлост. — Раман безшумно се измъкна в коридора.

— Хауърд — обади се Карнарвън, — без съмнение Раман е омагьосан от находката, както и ние самите. Не би ли могъл да си поблагосклонен?

— На всички работници ще бъде позволено да разгледат стаята, но аз ще определя кога — рязко отвърна Картър. — Както ви казах, крадците може би не са стигнали до мумията, навярно са ги изненадали, докато са извършвали оскверняването. Освен това има нещо крайно загадъчно — тези безценни предмети са безразборно пръснати по пода, сякаш някой е започнал да въвежда ред след крадците, но не му е стигнало времето. Защо?

Карнарвън сви рамене.

— Погледнете тази прекрасна чаша на прага — продължи Картър. — Не са я махнали оттам? А това позлатено костохранилище с леко откренатата врата? Явна от него е била откраднатата статуетка, но защо не е затворена? — Картър пристъпи към предната врата. — И тази най-проста петролна лампа. Защо са я оставили? Мисля, че трябва извънредно внимателно да опишем точното разположение на всеки предмет. Във всичко това има някакъв скрит смисъл.

Карнарвън усети безпокойството на Картър и се опита да огледа помещението с очите на опитен специалист. Наистина, присъствието на петролната лампа в гробницата бе изненадващо. Както и този безпорядък, който цареше наоколо. Но Карнарвън бе тъй омагьосан от красотата на предметите, че не можеше да мисли за нищо друго. Вгледа се в полупрозрачната алабастрова чаша, тъй нехайно захвърлена до прага, и изпита силното желание да я вземе в ръцете си. Беше изумително красива. Тогава изведнъж забеляза, че местоположението ѝ спрямо наниза цветя и петролната лампа леко се е променило. И тъкмо щеше да спомене за това, когато гласът на Картър отново се извиси в малката стая.

— Има още една стая. Погледнете насам! — Картър беше насочил прожектора към едно от погребалните ложета.

Карнарвън, лейди Евелин и Календър забързаха към него.

В светлината на прожектора пред тях изплува друга камера, пълна със злато и скъпоценности. Също както и във входната камера предметите бяха разхвърляни в невъобразим хаос, но в този момент египтолозите бяха тъй шокирани от новото си откритие, че не можеха да мислят за това, което се е случило преди три хиляди години.

По-късно, когато вече бяха готови да се впуснат в разбулването на мистерията, Карнарвън беше смъртно болен от отравяне на кръвта. В два часа след полунощ на 5 април 1923 година, по-малко от двадесет

седмици след отварянето на гробницата на Тутанкамон и след една необяснима петминутна авария в електрическото захранване в целия Кайро, лорд Карнарвън почина. Официалното съобщение бе, че болестта му е причинена от ухапване на насекомо, но то не прозвуча убедително.

През следващите няколко месеца още четирима души, пряко свързани с отварянето на гробницата на Тутанкамон, загинаха при загадъчни обстоятелства. Един от участниците изчезна от борда на собствената си яхта, пуснала котва в ленивите води на Нил. Интересът към древните грабителни гробници чувствително намаля и това доведе до реабилитация на древните египтяни в окултните среди. Призракът на „проклятието на фараоните“ се надигна от мрачните сенки на миналото.

„Ню Йорк Таймс“ писа: „Скептицизмът няма да помогне за разбулването на тази тайнствена мистерия“. Страхът неусетно завладя научната общност. Просто съвпаденията станаха прекалено много.

ДЕН ПЪРВИ

Кайро, 15:00

Реакцията на Ерика Барън беше спонтанна и рязка. Тя се изправи и със замах се обърна към нападателя си. Беше се навела, за да разгледа гравираната месингова купа, когато нечия длан се провря между краката ѝ и я сграбчи през памучните панталони. Нападателят ѝ беше около петнадесетгодишен, на лицето му бе цъфнала подигравателна усмивка, която разкриваше два реда равни жълти зъби. Ръката му още я стискаше. Без да изпуска платнения си сак, Ерика отблъсна момчето. После, за негова изненада и нейно изумление, тя сви дясната си ръка в юмрук и го заби в ухиленото му лице.

Ефектът бе поразителен. Оказа се, че тя бе нанесла такъв удар, с който хвърли стъписаното момче върху паянтовата сергия на медникаря. Краката на масичката поддадоха и многобройните предмети рухнаха по павираната улица. Друго момче, което носеше кафе и вода на специална метална табличка с дръжка, се озова пред лавината и също падна, с което бъркотията вече стана пълна.

Ерика бе ужасена. Тя стоеше сама насред претъпкания пазар, стиснала платнения си сак, и не можеше да проумее факта, че току-що бе ударила човек. Убедена, че тълпата ще се втурне към нея, тя истерично затрепери. Но вместо това наоколо избухна мощен смях. Дори продавачът, чиято стока все още се търкаляше по улицата, се превиваше от смях. Момчето се измъкна от купчината съдове и с ръка, притисната към лицето си, се усмихна.

— Маареч — каза продавачът.

По-късно Ерика разбра, че това означава „Какво да се прави“ или „Карай да върви“. Той размаха медникарското си чукче и изпъди момчето, после приятелски ѝ се усмихна и се зае да подрежда стоката.

Тя продължи пътя си, но сърцето ѝ все още силно туптеше. Тогава разбра, че има още много да научи за Кайро и за съвременния Египет. Бе получила диплома за египтолог, но уви, тя ѝ даваше познания за древния, но не и за съвременния Египет. Специалността ѝ

бе йероглифно писмо от Новото царство, но с нищо не ѝ помагаше да разбере Кайро от 1980 година. От момента, в който пристигна, а това беше преди двадесет и четири часа, всичките ѝ сетива бяха подложени на безмилостен тормоз. Първо бе обонянието. Всяко кътче от Кайро бе пропито от наситен дъх на агнешко. И ако към него прибавим постоянния вой на стотици автомобилни клаксони, примесени с немелодичната арабска музика, бълвана от безброй портативни радиоапарати, и не на последно място — усещането за мръсотия. Прах и пясък, които покриваха целия град, всичко това засилваше чувството ѝ за безкрайна мизерия и нищета.

Случката с момчето я разколеба. Сякаш че зад усмивките на мъжете с техните малки шапчици и развети галабии се криеха единствено похотливи мисли. Беше по-зле дори и от Рим. Момчета, които дори не бяха достигнали пубертета, я следваха, кикотеха се и ѝ задаваха въпроси на смесица от английски, френски и арабски. Кайро ѝ беше чужд, много по-чужд отколкото бе очаквала. Дори уличните знаци бяха изписани с изящните, но напълно неразбираеми арабски йероглифи. Хвърли поглед назад към „Шари ел Муски“ и Нил, и се замисли дали да не се върне в по-европейската част на града. Нима нейният замисъл да дойде в Египет е бил абсурден? Ричард Харви, любовникът ѝ от три години насам, а също и майка ѝ, Джанис, бяха прави. Тя отново се обърна и погледна към самото сърце на древния град. Улиците ставаха все по-тесни, тълпата изглеждаше непроходима.

— Бакшиш — каза едно момиченце на не повече от шест години. — Моливи за училище. — Английският му бе груб, но изненадващо разбираем.

Ерика погледна детето, чиято коса бе потънала в същия прах, който покриваше улиците. Носеше окъсана басмена рокля. Беше босо. Тя се наведе, понечи да се усмихне, но изведнъж се вцепени. Около очите на детето се бяха събрали безброй зелени къщни мухи. То дори и не направи опит да ги прогони. Просто стоеше, без да мигва, с протегната ръчица.

— Сафер! — Полицай в бяла униформа, закичена със синя значка, на която с големи бели букви пишеше „ТУРИСТИЧЕСКА ПОЛИЦИЯ“, си проправяше път през тълпата.

Детето просто изчезна. Момчетата, които я преследваха, се изпариха.

— Мога ли да ви помогна? — каза полицаят с подчертан британски акцент. — По вида ви бих допуснал, че сте се изгубила.

— Търся пазара „Кан ел Калили“.

— Ту а друа — усмихна се полицаят и махна с ръка напред. После се плесна по челото. — Извинете. От горещината е. Обърквам езиците. Искях да кажа само по вашему: Това е улица „Ел Муски“. Продължете напред, докато пресечете главната търговска улица „Шари Порт Саид“. Тогава пазарът „Кан ел Калили“ ще ви се пада от лявата страна. Желая ви приятно прекарване, но не забравяйте да се пазарите за всичко. Тук, в Египет, това е нещо като спорт.

Ерика му благодари и си запроправя път през тълпата. В момента, в който полицаят изчезна, безбройните хлапаци се появиха сякаш от небитието, а уличните търговци я наобиколиха, всеки със стоката си. Мина край една открита месарница, пред която имаше дълга редица прясно заклани агнета, овесени с главите надолу. Бяха одрани, само по главите кожата не беше смъкната. Целите бяха оплескани с неясни петна от розово мастило, които имитираха правителствени печати. При вида на мъртвите им очи Ерика потрепери, а от вонята на карантията обядът ѝ тръгна към гърлото. Тази воня скоро се смеси с упоиващия аромат на презрели мангови плодове от близката зарзаватчийска количка и миризмата на прясна магарешка тор, пръсната по улицата. Няколко крачки по-нататък, за нейна радост, ухаеше на билки и подправки и на прясно сварено арабско кафе.

Прахът от претъпканата малка уличка се издигаше и слънчевата светлина се процеждаше през него, така че тясната ивица небе, която се виждаше, изглеждаше оцветена в избеляло синьо. Капаците на пясъчнокафявите къщи от двете страни на улицата бяха спуснати, за да прогонят тежката следобедна жега.

Ерика навлизаше все по-навътре в пазара, вслушваше се в тропота на старинните дървени колела по гранитния калдъръм. Имаше чувството, че пътува във времето и някак неусетно се е озовала в древния Кайро. Бе едновременно уплашена и възбудена от хаоса и мизерията, от житейските тайни, които западната цивилизация така умело преиначава и прикрива. Това бе самият живот, разголен и суров, и все пак облагороден от човешко присъствие. Тези хора посрещаха жестовете на съдбата с примирение, дори и със смях.

— Цигара? — попита едно около десетгодишно момче. Бе облечено в сива риза и широки панталони. Негово приятелче го бутна изотзад, то залитна и се приближи още малко: — Цигара? — попита то и пак започна някакъв вид арабска пантомима, в която с преувеличени движения показваше как пуши.

Един шивач, който усърдно гладеше, се ухили, а няколкото мъже, които пушеха сложно орнаментирани наргилета, я фиксираха с напрегнати пронизващи погледи.

Ерика вече съжаляваше, че е облякла толкова фрапиращо чуждестранни дрехи. От памучните ѝ панталони и семплата плетена блузка веднага се разбираше, че е туристка. Другите жени, които срещаше, носеха или рокли, или традиционните черни шамии. Самата ѝ фигура я отличаваше от тях. Беше слаба и елегантна. Лицето ѝ бе по-фино от валчестите, тежки черти на египтянките. Имаше големи сиво-зелени очи, буйна кестенява коса и изяцно изваяни устни, като долната бе малко по-плътна и ѝ придаваше леко нацупено изражение. Знаеше, че може да е красива, когато поиска.

Тя стисна сака си още по-силно и отново забърза по една уличка, която все повече се стесняваше и преливаше в множество пресечки. Над главата ѝ между постройките бяха опънати черги и платнища, които предпазваха от слънцето, но многократно усилваха шума и праха. Ерика отново се поколеба и се вгледа в многобройните лица. Фелахите се отличаваха с тежки скули, широки и плътни устни, с облеклото си — традиционните галабии и малки шапчици. Бедуините бяха истинските, чистите араби, с остри черти и слаби, жилави тела, докато нубийците се извисяваха над останалите с изключително мощните си и мускулести тела.

Потокът на тълпата повлече Ерика и я отнесе все по-навътре в „Кан ел Калили“. Отвсякъде я притискаха. Някой я ощипа отзад, но когато се обърна — така и не разбра кой точно е бил. Сега вече постоянно я следваха пет-шест от най-настойчивите момчета. Преследваха я подобно на заек по време на лов.

Целта на Ерика бе да стигне до района на златарите, за да закупи различни подаръци. Но решимостта ѝ бързо се стопи, когато някой прокара мръсните си пръсти през косата ѝ. Сега желаше само колкото се може по-бързо да се върне в хотела. Страстта ѝ към Египет се изчерпваше с древната му цивилизация и нейните загадки.

Съвременният, организиран Египет ѝ дойде много. Искаше да посети паметниците, като например Сакра, а най-много ѝ се щеше да стигне до Горен Египет, до селските райони. Беше уверена, че там всичко ще е като в красив сън.

На следващия ъгъл зави надясно. Преди да излезе от хотела, беше проучила картата на Кайро и сега прецени, че ако продължи да се движи на югоизток, ще излезе на площада пред джамията „Ел Ажар“. Тя разбута група купувачи, които се пазаряха за някакви проскубани гълъби в тръстикови клетки, и се затича. В далечината пред нея се виждаше минаре.

И изведнъж се закова на място. Момчето, което ѝ бе поискало цигара и оттогава я следваше, се блъсна в нея, но тя не го забеляза. Очите ѝ бяха приковани в една витрина. Там беше изложен глинен съд във формата на плитка делва. Беше безценна находка от древния Египет, кой знае как попаднала насред тази мръсотия. От ръба бе отчупено малко парченце, но иначе съдът бе непокътнат. Дори глинените уши, явно предназначени за окачване на делвата, си бяха на мястото. Тя, разбира се, знаеше, че пазарите са пълни с фалшификати с нарочно завишени цени, за да привличат туристите, но в момента бе искрено впечатлена от това колко автентичен изглеждаше този образец. Най-често срещаните фалшификати бяха гравирани статуетки във формата на мумии. Но това беше отличен образец от преддинастическата епоха, в никакъв случай по-лош от тези, които бе виждала в Бостънския музей на изящните изкуства. Ако беше истински, този предмет би трябвало да е на повече от шест хиляди години. Отстъпи крачка назад и погледна прясно боядисаната табела над витрината. В горния край се мъдреха неразбираеми криволици на арабски. Отдолу пишеше „Антика Абдул“. Вратата бе вляво от витрината и пред нея висяха многобройни нанизы от мъниста. Един от ескорта досадници подръпна сака ѝ и това беше достатъчно, за да се реши да влезе в магазина. Нанизаните стотици разноцветни мъниста се разделиха пред нея и се срещнаха зад гърба ѝ с остро тракане. Помещението беше малко, около десет фута широко и два пъти по-дълбоко. Беше изненадващо прохладно. Подът бе застлан с безброй протрити ориенталски килимчета. По-голямата част от стаята заемаше Г-образен тезгях, покрит със стъкло.

Тъй като никой не я попита какво иска, тя намести презрамката на сака си и се наведе, за да разгледа по-отблизо изумителния съд, който бе видяла през витрината. Основният тон беше блед, деликатно изтеглените орнаменти бяха нещо средно между кафяво и пурпурно. Вътре беше натъпкан смачкан вестник на арабски.

Тежките червено-кафяви завеси в дъното на магазина се разтвориха и собственикът, Абдул Хамди, с провлечени крачки се приближи до тезгяха. Ерика му хвърли бегъл поглед и веднага се успокои. Беше към шестдесет и пет годишен и в изражението и жестовете му имаше някаква приятна благодост и кротост.

— Силно се интересувам от тази делва — каза тя. — Мога ли да я разгледам по-обстойно?

— Разбира се. — Абдул излезе иззад тезгяха, взе делвата и безцеремонно я тикна в треперещите ръце на Ерика. — Ако искате, я донесете до тезгяха — каза той и включи електрическата крушка.

Ерика внимателно постави делвата на тезгяха и свали сака си. След това отново взе делвата и бавно я завъртя, за да проучи украсата. Освен чисто декоративните шарки имаше също и танцуващи фигури, антилопи и груби лодки.

— Колко струва? — попита тя, без да отлепя очи от рисунките.

— Двеста лири — каза Абдул и понижи гласа си, сякаш произнасяше някаква тайна. В очите му проблесна палаво огънче.

— Двеста лири! — произнесе тя с престорено изумление, докато наум обръщаше лирите в долари. Това правеше около триста долара. Реши да се пазари още малко и да се опита да разбере дали делвата е фалшива. — Не мога да си позволя да дам повече от сто лири.

— Най-изгодното ми предложение е сто и осемдесет — каза Абдул.

— Най-много да стигна до сто и двадесет — отвърна Ерика и продължи да изучава декорацията.

— Добре, специално за вас... — Той замълча и докосна ръката ѝ. Не ѝ стана неприятно. — Американка ли сте?

— Да.

— Това е добре. Харесвам американците. Много повече, отколкото руснаците. Специално за вас ще направя нещо много специално. Ще продам тази вещ на загуба. Трябват ми пари, защото магазинът е съвсем нов. Тъй че, специално за вас, сто и шестдесет

лири. — Абдул протегна ръка, взе делвата от Ерика и я постави на масата. — Прекрасна вещ. Най-добрата в магазина. И това е последното ми предложение.

Ерика погледна Абдул. Имаше тежките черти на фелах. Забеляза, че под протритото европейско сако носеше кафява галабия.

Тя обърна делвата, вгледа се в спиралата на долната страна и с леко влажния си пръст потърка рисунката. Част от землестожълтата боя се олющи. В този момент тя разбра, че делвата е фалшива. Беше много добре направена, но все пак фалшива.

Почувства се страшно неудобно, постави я на тезгяха и взе сака си.

— Е, благодаря ви много — каза тя, като се стараеше да не среща погледа на Абдул.

— Имам и други — трепна той и отвори един висок дървен шкаф до стената. Търговският му инстинкт бе откликнал на първоначалния ентузиазъм на Ерика и сега същият този инстинкт му подсказваше, че нещо се е променило. Беше объркан, но не искаше да изгуби клиент без борба. — Може би ще ви хареса това? — Той извади един подобен съд от шкафа и го постави на тезгяха.

Ерика не желаше да предизвика конфликт, заявявайки на този приятен старец, че се опитва да я измами. Тя неохотно взе втория съд. Той бе по-овален от първия, а основата му по-тясна.

— Имам много образци от този вид съдове — продължи Абдул и извади още пет делви.

Докато беше с гръб към нея, тя наплюнчи показалеца си и потри шарката на втората делва. Боята остана непокътната.

— Колко струва тази? — попита тя, като се опита да скрие вълнението си. Възможно бе тази делва да е на шест хиляди години.

— Цените са различни в зависимост от качеството и състоянието на съдовете — уклончиво каза Абдул. — Защо не ги разгледате всичките, и след като си изберете нещо, ще говорим за цената.

Тя внимателно ги огледа една по една и от седемте делви избра две, вероятно автентични:

— Харесват ми тези двете — каза тя със засилваща се увереност. За пръв път познанията ѝ по египтология ѝ носеха някаква практическа полза. Щеше ѝ се Ричард да е с нея в този момент.

Абдул погледна двете делви, после се взря в Ерика:

— Но тези не са най-красивите. Защо ги предпочитате пред останалите?

Ерика го погледна с колебание. После настъпателно изрече:

— Защото останалите са фалшиви.

Лицето на Абдул остана безизразно. После очите му заблестяха, ъгълчетата на устните му се разтегнаха в усмивка и той избухна в такъв смях, че очите му се насълзиха.

Ерика се мръщеше в недоумение.

— Кажете ми — изпъшка Абдул, но трябваше да овладее смеха си, преди да продължи. — Кажете ми как разбрахте, че са фалшиви — и посочи делвите, които беше отделила.

— По най-лесния начин. Пигментът на шарките не е стабилен. Боята се изтрива с мокър пръст. За автентичен съд това е абсурдно.

Абдул намокри пръста си и повтори опита. По пръста му остана землестожълто петно.

— Напълно сте права — направи същото и с двете антики. — Измамиха измамника. Такъв е животът.

— Колко струват тези две истински антики? — попита Ерика.

— Не се продават. Някой ден, може би, но не сега.

— И какво правите, ако клиентът поиска гаранция? — попита Ерика.

— Давам им. За туристите тя няма никакво значение. Доволни са, че са си взели сувенир. Никога не проверяват автентичността.

— А това не ви ли притеснява?

— Не, не ме притеснява. Праведността е лукс, който само богатите могат да си позволят. Търговецът винаги се стреми да получи максималната цена за стоката си. Туристите, които идват тук, искат сувенири. Ако искат автентични антики, би трябвало да ги разпознават. А от къде накъде вие разбирате от пигмента на античните съдове?

— Аз съм египтолог.

— Вие сте египтолог! Слава на Аллах. Че защо на красива жена като вас е хрумнало да става египтолог? Ех, животът си отива за Абдул Хамди. Май наистина остарявам. Значи и преди сте идвала в Египет?

— Не, тук съм за първи път. Винаги съм искала да дойда, но ми беше прекалено скъпо. Това е стара моя мечта.

— Е, дано прекарате добре. Сигурно планирате да посетите Горен Египет? Луксор?

— Разбира се.

— Ще ви дам адреса на магазина за антики на сина ми.

— За да ми продаде малко фалшиви съдове? — Ерика се усмихна.

— Не, не, но може да ви покаже наистина интересни неща. Аз също имам някои неща тук. Какво ще кажете за това? — Абдул извади от шкафа статуетка във формата на мумия и я постави на тезгяха. Беше изработена от дърво и изящно оцветена. На предната страна имаше йероглифи.

— Фалшива е — бързо отсече Ерика.

— Не е! — стреснато отвърна Абдул.

— Йероглифите не са истински. В тях няма смисъл. Просто безсмислена редица от знаци.

— Значи отгоре на всичко четете и тайнственото писмо!

— Такива е специалността ми. Особено надписи от времето на Новото царство.

Абдул обърна статуетката и погледна йероглифите.

— Платих висока цена за тази вещ. Сигурен съм, че е истинска.

— Може би статуетката е истинска, но не и надписите. Навярно надписът е добавен с цел статуетката да изглежда още по-ценна. — Ерика се опита да изтрие част от боята. — Пигментът изглеждаше стабилен.

— Добре, нека ви покажа още нещо. — Абдул бръкна в шкафчето и извади малка картонена кутия. Свали капака, отбра няколко скарабея и ги подреди. С показалеца си побутна единия от тях към Ерика.

Тя го разгледа. Беше изработен от порьозен материал, изкусно резбован във формата на познатия торен бръмбар, почитан от древните египтяни. Обърна го и с изумление съзря именния знак на Сети I. Резбованите йероглифи бяха изключително красиви.

— Фантастичен образец — каза тя и го остави на тезгяха.

— Да разбирам ли, че нямате нищо против да притежавате тази антика?

— Ни най-малко. Колко струва?

— Ваша е. Подарявам ви я.

— Не бих могла да приема такъв подарък. Защо искате да ми го направите?

— Да приемем, че това е арабски обичай. Но ви предупреждавам, че не е автентичен.

— Мисля, че е истински.

— Не е истински, защото синът ми го е правил.

— Интересно — каза Ерика и отново разгледа йероглифите.

— Синът ми е много добър.

— От какво е изработен?

— От стара кост. В древните катакомби в Луксор и Асуан има огромни хранилища, пълни с мумии. Синът ми използва подобни кости за скарабеите. А за да изглежда резбата естествено похабена и изтъркана, ги пъхаме в гушите на пуйките. Мине ли веднъж през пуешкото храносмилане, всичко е наред.

— Признавам, че се излъгах.

— Не се разстройвайте. Занесоха няколко скарабея в Париж. Там корифеите, дето си мислят, че знаят всичко, ги изследваха.

— Сигурно въглероден анализ — вметна Ерика.

— Не разбирам, но ги обявиха за напълно автентични. Е, костта със сигурност е автентична. И тъй, скарабеите на сина ми са в музеите по целия свят.

Ерика саркастично се изсмя. Сега разбра, че пред нея стои истински експерт.

— Казвам се Абдул Хамди, моля те, наричай ме Абдул. Как е твоето име?

— О, извинете. Ерика Барън. — Тя постави скарабея на тезгяха.

— Ерика, за мен ще е удоволствие да изпием по един ментов чай.

Абдул подреди предметите по местата им, после дръпна тежките червено-кафяви завеси. Беше й приятно да разговаря с него, но се поколеба за миг, преди да го последва в задната част на магазина. Тя бе почти толкова голяма, колкото и предната, с тази разлика, че не се виждаха никакви врати и прозорци. Стените и подът бяха толкова плътно покрити с ориенталски килимчета, сякаш се намираше в шатра. В средата бяха струпани няколко възглавници, една ниска масичка и наргиле.

— Един момент — каза Абдул. Завесата се спусна зад него и Ерика остана сама.

Загледа се в няколкото предмета, плътно увити в плат. После дочу тракането на мънистата и приглушените думи на Абдул, който

поръчваше чай.

— Седни — покани я Абдул, когато се върна. — Не ми се случва често да общувам с красиви и образовани жени. Кажи ми, дете мое, от коя част на Америка си.

— От Толидо, щата Охайо — каза Ерика с известно безпокойство. — Но сега живея в Бостън. Или по-точно в Кеймбридж. Той е съвсем близо до Бостън.

Очите на Ерика бавно обходиха цялата стая. Самотната крушка, която висеше от тавана, придаваше на ориенталските килими една неповторима мека плътност...

— Да-а, Бостън. Сигурно е красиво в Бостън. Имам един приятел там. От време на време си пишем. Всъщност синът ми пише. Аз не мога да пиша на английски. Тук имам едно писмо от него. — Абдул затършува в малкото шкафче до възглавницата си и извади писмото, адресирано до него, Абдул Хамди, Луксор, Египет. — Може би го познаваш?

— Бостън е голям град... — започна Ерика, но зърна обратния адрес: Д-р Хърбърт Лоуъри, шефът ѝ. — Познавате доктор Лоуъри? — невярващо попита тя.

— Два пъти сме се срещали и от време на време си пишем. Много се интересувахте от една глава на Рамзес II, която имах преди около година. Прекрасен човек. Много умен.

— Наистина — каза Ерика, изумена от факта, че Абдул си пише с такава изтъкната фигура като доктор Хърбърт Лоуъри, председателя на отдела за Близкия Изток в Бостънския музей за изящни изкуства. Вече се чувстваше значително по-спокойна.

Абдул сякаш прочете мислите ѝ и извади от кедровото си шкафче още няколко писма.

— Тези са от Дюбоа, от Лувъра, а тези от Колфийлд, от Британския музей.

Мънистата на входната врата отново тракнаха. Абдул протегна ръка, дръпна завесите и каза нещо на арабски. В стаята безшумно влезе момче с мръсна бяла галабия. Остави чашките в металните им кошнички до наргилето. Абдул пусна няколко монети в подноса и задържа завесата, докато момчето излезе. След това се обърна към Ерика и се усмихна.

— Безопасно ли е за мен? — попита тя и посочи чашата си.

— Дали е безопасно? — Абдул бе изненадан.

— Такива страхотии ми наговориха за водата в Египет...

— А, имате предвид за стомаха. В чайната водата ври постоянно. Наслаждавайте му се. Това са жежки, безводни земи. Стар арабски обичай е да се пие чай или кафе с приятели.

Те мълчаливо отпиха. Ерика бе приятно изненадана от тръпчивата свежест на чая.

— Кажи ми, Ерика... — наруши Абдул тишината. Той произнесе името ѝ по особен начин, поставяйки ударението на втората сричка. — Освен, разбира се, ако имаш нещо против въпроса ми, защо стана египтолог?

Въпросът не я изненада. Бяха ѝ го задавали хиляди пъти, а майка ѝ така и не можа да проумее защо едно хубаво и младо еврейско момиче, което „си има всичко“, ще се занимава с египтология. Тя се опита да промени решението ѝ, отначало с кротки разговори: „Какво ще кажат приятелките ми?“, после с увещания — „Как ще се издържаш!“ и накрая с открити заплахи — запор на издръжката ѝ. Но всичко бе напразно. Ерика продължи образованието си и една от причините бе именно упорството на майка ѝ.

Естествено тя не се бе замисляла каква работа би могла да намери, след като завърши. Също така беше вярно, че от чист късмет се устрои в Бостънския музей за изящни изкуства, докато повечето ѝ състуденти бяха безработни. И въпреки това тя обичаше науката за древния Египет. В отдалечеността на епохата, в нейната тайнственост, в невероятното ѝ богатство, в изумителната ценност на малкото открити материали имаше нещо, което я привличаше и омагьосваше. В подобни мигове тя се питаше дали човечеството изобщо е претърпяло някакво развитие.

Ерика погледна Абдул.

— Влюбих се египтологията, защото тя ме омагьоса. Бях съвсем малка, когато отидохме със семейството ми в Ню Йорк. Единственото, което си спомням, е, че в музея „Метрополитън“ видях мумия. После в колежа се записах в курс по древна история. Това е. — Тя сви рамене и се усмихна.

— Странно — каза Абдул. — За мен това е просто работа, по-добра от убийствения земеделски труд. Но за теб... — Той сви рамене.

— Разбира се, след като си щастлива, всичко е наред. Колко си годишна, детето ми?

— Двадесет и осем.

— А мъжът ти, той къде е?

— Още не съм омъжена — каза тя най-после. — Проявяваш ли интерес, Абдул? — и отново се усмихна.

— Дали проявявам интерес? Аз винаги проявявам интерес — разсмя се Абдул. — Ислямът позволява на правоверните да имат по четири жени. Но ако ме питаш, едва ли ще мога да понеса четири пъти радостта, която ми дава единствената ми жена. И все пак, двадесет и осем годишна и още неомъжена... Странен свят.

Ерика погледна Абдул, той отпи от чая си.

— Имаш ли нещо против да те снимам?

— За мен е удоволствие.

Докато Абдул се изправи на възглавницата и оправи сакото си, тя извади своя „Полароид“ и сложи светкавицата. Неестествена бяла светлина озари стаята и секунда по-късно апаратът изхвърли непроявената снимка.

— Ех, ако руските ракети работеха тъй добре, както и фотоапаратът ти — каза Абдул и се отпусна. — И тъй, ти си най-красивият и най-младият египтолог, влизал в магазина ми. Искам да ти покажа нещо наистина специално.

Той бавно се изправи на крака и повдигна покривалото на един предмет, висок около шест фута.

— Боже мой! — каза тя невярващо. Пред нея стоеше статуя в естествени размери. Трескаво се изправи на крака, за да я разгледа по-отблизо.

Абдул гордо отстъпи встрани, подобно на художник, който представя венеца на творенията си. Лицето бе направено от масивно злато и напомняше маската на Тутанкамон, но с по-фина изработка.

— Това е фараон Сети I — каза Абдул. Той свали изцяло платнената покривка и остави Ерика да се наслаждава до насита.

— Това е най-красивата статуя, която някога съм виждала — прошепна тя.

Очите бяха направени от бял алабастр, инкрустиран със зелен шпат. Веждите — от прозрачен корналин. Традиционната древноегипетска прическа беше от злато и лазурит. Около врата се

извиваше пищен нагръдник във формата на лешояд, който символизираше египетската богиня Некбет. Огърлицата бе направена от злато, обсипана със стотици тюркоази, яспис и лазурит. Ключът и очите бяха от обсидиан. На колана имаше златна кама в ножница. Дръжката ѝ беше изящно изработена и инкрустирана със скъпоценни камъни. Протегнатата лява ръка стискаше жезъл, украсен с вградени скъпоценности. Цялостният ефект бе зашеметяващ. Ерика бе останала без дъх. Статуята бе истинска, а цената ѝ — невероятна.

— Откъде, за бога, намери това? През живота си не съм виждала подобно нещо.

— От пясъците на Либийската пустиня. Там са скрити всичките ни съкровища — каза Абдул със самодоволството на родител, чието дете са похвалили. — Ще остане тук само за няколко часа, а след това ще продължи пътешествието си. Знаех си, че ще ти хареса.

— О, Абдул, толкова е красива. Просто нямам думи.

Синците на входа остро изтракаха и той мигновено стана.

— Ерика, моля да ме извиниш, но сама разбираш, че трябва да бъда предпазлив.

Изумителната статуя отново изчезна под тъмната си покривка.

Посетителят явно не бързаше, защото Абдул се върна до кедровото си шкафче. Ерика седна на възглавницата си.

— Имаш ли пътеводител за Египет? — едва чуто попита той.

— Да — каза тя, — успях да си намеря пътеводителя на Найджъл.

— Имам нещо по-добро — усмихна се той и измъкна една похабена на вид книжка. — Това е от Бедекер, издаден през 1929 година. Ще ти бъде от полза. За мен е чест да ти помогна... Ако на тръгване не успееш да ми я върнеш, предай я на адреса, който е написан на титулната страница.

Ерика разгърна книгата и първото, което ѝ направи впечатление, бе изобилието от илюстрации и карти. Описанието на Храма на Карнак, на който Бедекер бе дал четири звезди, най-високата оценка по неговата точкова система, се простираше върху почти петдесет страници. Изглеждаше страхотно. Следващата глава започваше с поредица медни гравюри от храма на царица Хатшепсут. Следваше дълго описание, което ѝ се стори безкрайно интересно. Сложи снимката на Абдул в книгата и я пъкна в сака си.

Повъртя се из стаята и пак се замисли за статуята. Едва се сдържаше да не повдигне покривалото и отново да разгледа странните надписи. Но тогава дочу, че разговорът в магазина определено променя тона си. Гласовете бяха все така тихи, но много по-ядосани. Отначало си помисли, че просто се пазарят. Но после в сумрачната стая отекна трясък от счупено стъкло, последван от вик и тя почувства как паниката на вълни залива гърдите ѝ и пулсира в слепоочията ѝ. Чу се нисък, заплашителен глас.

Колкото се може по-тихо Ерика доближи завесите и също като Абдул преди малко, леко ги разтвори и погледна в магазина. Първото нещо, което видя, бе гърбът на някакъв арабин в омачкана, мръсна галабия, който стоеше до входа. Друг арабин, също с изпокъсана и мръсна галабия, държеше Абдул над потрошения тезгях. Пред Абдул имаше трети арабин, облечен в чиста роба на бели и кафяви ивици, който размахваше бляскав ятаган. Лъскавото острие се издигна пред ужасеното лице на Абдул и светлината от голата електрическа крушка затанцува по смъртоносния ръб.

Преди Ерика да успее да пусне завесата, от прерязаната дихателна тръба излезе хъркащ стон и секунда по-късно бликналата яркочервена кръв обля стареца.

Краката на Ерика се подкосиха и тя падна на колене. Дебелите завеси заглушиха шума. Обезумяла, тя огледа стаята в търсене на някакво укритие и миг по-късно се пхна в ъгъла между последния шкаф и стената. Това едва ли можеше да се нарече скривалище, но беше единствената ѝ възможност.

Във външната част на магазина настъпи раздвижване. Някой разместваше мебели, после отново се възцари ужасяваща тишина. Времето течеше убийствено бавно. Влязоха в задното помещение, тя затаи дъх, цялата настръхнала от страх. Арабите разговаряха точно зад нея. Чуха се стъпки и после тежък удар. След това арабска ругатня. После стъпките се отдалечиха и — познатото тракане на мънистата на входната врата.

Ерика си пое дъх, все тъй притисната в ъгъла си. Мина известно време, но все още не можеше да прецени дали са изтекли пет или петнадесет минути. Преброи до петдесет. Престраши се и погледна. Стаята бе празна, на пода лежеше сакът ѝ, на масичката — недопитият ѝ чай. Но статуята на Сети I я нямаше!

Изведнъж една ръка със стоманена хватка я сграбчи за лакътя и я запокити в средата на стаята.

Бостън, 8:00

Будилникът разсъни Ричард Харви и насила го изправи пред новия ден.

— Исусе! — ядно изрече той и стовари юмрука си върху него. От удара звънът спря, но изскочи стъклото на часовника. Разбира се, стъклото лесно си влизаше на мястото, но фактът, че процедурата се повтаряше всяка сутрин, го навеждаше на тревожни мисли. Той бе свикнал сам да управлява живота си, а напоследък това не му се отдаваше.

Преметна крака през ръба на леглото, седна и погледна будилника. Протегна се и изтръгна щепсела от контакта. Почти недоловимото потракване на електрическия будилник секна. До него беше поставил снимка на Ерика. Вместо да се усмихне, тя се бе втренчила във фотоапарата с нацупена долна устна. В зависимост от случая тази гримаса силно привличаше или пък вбесяваше Ричард. Той се протегна и обърна снимката. Магията изчезна. Как можеше едно толкова красиво момиче като нея да е влюбено в цивилизация, умряла преди три хиляди години? Бяха изминали само два дни, откакто замина и вече ужасно му липсваше.

Ричард стана и се упъти към тоалетната чисто гол. На тридесет и четири годишна възраст, той беше в много добра форма. Винаги я бе поддържал, дори докато учеше медицина, а сега, след три години частна практика, редовно спортуваше. Шестфутовата му фигура бе елегантна и мускулеста. Както казваше Ерика, дори и задникът му бе релефен.

От банята отиде в кухнята, сложи чайника и си наля чаша сок. После отвори кепенците в дневната. Погледна към площад „Луисбърг“. Октомврийското слънце процеждаше лъчите си през златните листа на брястовете и неусетно пречупваше мразовития въздух. Ричард унило се усмихна и от това бръчките покрай очите му се задълбочиха, а луничките изпъкнаха още повече. Имаше приятни, мъжествени черти с ъглесто и малко хитровато лице, и гъста коса с

цвят на мед. В дълбоките му сини очи често се появяваше дяволито пламъче.

— Египет. Господи, сякаш е отишла на луната — тъжно промълви той. — Защо, по дяволите, ѝ трябваше да ходи там?

Както всяка сутрин Ричард взе душ, избърсна се, облече се и закуси. Неизменният ритуал за кратко бе прекъснат. Нямаше чисти чорапи, тъй че трябваше да избере един чифт от коша за пране. Предстоеше му отвратителен ден. Мислите му все се въртяха около Ерика. Накрая, в пристъп на отчаяние, той звънна на майка ѝ в Толидо. С нея беше в прекрасни отношения. Беше осем и половина и той знаеше, че още не е тръгнала на работа.

Ричард премина направо на темата.

— Ерика да ти се е обаждала?

— Боже мой, та тя тръгна едва вчера.

— Вярно. Просто ми хрумна, че може и да е звъннала. Разтревожен съм. Изобщо не проумявам какво става. Всичко вървеше прекрасно, допреди да започнем да говорим за брак.

— Това трябваше да го свършиш миналата година.

— Миналата година не можех. Все още нямах солидна практика.

— Можеше, разбира се. Просто не искаше. Всичко е ясно. А щом се тревожиш за нея, не трябваше да я пускаш в Египет.

— Опитях.

— Ричард, ако беше опитал, в този момент тя щеше да е в Бостън.

— Джанис, наистина опитах. Казах ѝ, че ако отиде в Египет, връзката ни вероятно ще се промени. Просто ще бъде различна.

— А тя?

— Каза, че съжалява, но за нея било много важно.

— Ричард, сигурна съм, че ще ѝ мине. Не ти остава нищо друго, освен да се отпуснеш и да чакаш.

— Дано да си права, Джанис. Искрено се надявам да е така. Ако се чуеш с нея, обади ми се.

Той затвори телефона. Разговорът не му донесе облекчение. Дори му се стори, че го обзема паника. И внезапно позвъни в една от авиокомпаниите и попита какви полети има за Кайро, с надеждата, че по този начин ще се почувства по-близо до нея. Напразно. Освен това

вече бе закъснял за работа. Помисли си как Ерика се забавлява, докато той страда и се ядоса. Но какво можеше да направи?

Кайро, 15:30

Ерика очакваше да съзре убиеца арабин, но вместо него видя европеец, облечен в скъп бежов костюм и жилетка. И двамата бяха безкрайно смутени. После на Ивон Жулиен дьо Марго му бяха нужни цели петнадесет минути, за да я убеди, че няма да ѝ направи нищо лошо. Дори и след това Ерика все още не можеше да говори, защото ужасно трепереше. Най-накрая с много усилия успя да каже на Ивон, че в другата част на магазина е Абдул, който е или мъртъв, или тежко ранен. Ивон настояваше, че когато е влязъл, магазинът е бил празен, но се съгласи да провери при условие, че Ерика седне и се успокои. Върна се веднага.

— В магазина няма никой. По пода има натрошени стъкла и малко кръв, но е празен.

— Искам да се махна отук. — Това бе първото ѝ свързано изречение.

— Разбира се, но първо ми разкажи какво се случи.

— Искам да отида в полицията — продължи тя и отново затрепери. Затвори очи и в главата ѝ отново се появи ятаганът, който се връзваше в гърлото на Абдул. — Видях как убиват човек. Преди секунди. Беше ужасно. Досега дори не бях виждала кръв. Моля ви, искам да отида в полицията.

Умът ѝ най-после започваше да работи. Тя погледна мъжа, който стоеше пред нея. Беше висок, слаб, към четиридесетгодишен, с остри черти и обгоряло от слънцето лице. Видът му бе властен. След раздърпаните араби за Ерика бе достатъчно да види безупречното му облекло, за да му повярва.

— Имах нещастieto да видя как убиват човек — каза тя накрая. — Погледнах зад завесата и видях трима мъже. Единият беше на вратата, другият държеше стареца, а третият... — беше ѝ трудно да продължи, — а третият му преряза гърлото.

— Разбирам — замислено каза Ивон. — Как бяха облечени тримата?

— Изобщо не съм убедена, че разбирате — повиши тон Ерика.
— С какво били облечени! Аз не ви говоря за някакви си джебчии. Опитвам се да ви обясня, че тук бе убит човек. Убит!

— Вярвам ви. Но тези мъже араби ли бяха или европейци?

— Араби, облечени в галабии. Двамата бяха съвсем мръсни, другият изглеждаше по-заможен. Божичко, само като си помисля, че бях дошла тук, за да си почина! — Тя поклати глава и понечи да стане.

— Можете ли да ги разпознаете? — кротко попита Ивон и положи длан на рамото ѝ, за да я успокои и да я подкани да седне отново.

— Не съм сигурна. Стана толкова бързо. Сигурно ще разпозная този с ятагана. Не знам. Изобщо не видях лицето на мъжа до вратата. — Тя вдигна длан и с изненада забеляза колко силно трепери. — Дори не съм сигурна, че съм видяла всичко това. Говорехме си с Абдул, собственика на магазина. Всъщност говорехме от доста време, пиехме чай. Беше очарователен, жизнен човек. Божичко... — Тя прокара пръсти през косата си. — И казвате, че там няма никой? — Тя посочи към завесата.

— Вярвам ви. — Ръката му още беше на рамото ѝ и това сякаш я успокояваше.

— Но защо са отнесли и тялото?

— И тялото? Какво друго са отнесли?

— Отнесоха една статуя, която стоеше ето тук — каза Ерика и посочи с пръст. — Изумителна статуя на древен египетски фараон...

— Сети I — прекъсна я Ивон. — Този ненормален старец е държал статуята на Сети тук!

— Вие знаете за статуята? — попита Ерика.

— Знаех, да. Дори сега дойдох тук специално, за да обсъдим въпроса с Хамди. Преди колко време се случи всичко това?

— Не мога да преценя. Петнадесет, двадесет минути. Когато вие влязохте, си помислих, че убийците се връщат.

— По дяволите! — изруга Ивон и се заразхожда напред-назад из стаята. Свали бежовото си сако и го остави на една от възглавниците. После спря и рязко се обърна към Ерика: — Вие видяхте ли статуята?

— Да. Беше невероятно красива. Най-впечатляващото нещо, което съм виждала през живота си. Дори и най-добрите образци от съкровището на Тутанкамон не могат да се сравнят с нея. Прекрасно

свидетелство за това какви висоти са достигнали майсторите от Новото царство по времето на деветнадесетата династия.

— Деветнадесетата династия? Откъде знаете това?

— Аз съм египтолог — каза Ерика и това някак ѝ помогна да си възвърне самочувствието.

— Египтолог? Изобщо не приличате на египтолог.

— И на какво според вас трябва да прилича един египтолог? — кисело попита тя.

— Добре де, исках да кажа, че не бих се досетил сам — извини се Ивон. — Това че сте египтолог ли накара Хамди да ви покаже статуята?

— Така поне мисля.

— Постъпил е глупаво. Страшно глупаво. Не проумявам защо е трябвало да поема такъв риск. Имате ли изобщо представа каква е стойността на статуята? — попита Ивон почти ядосано.

— Безценна е — отговори Ерика. — Това е още една причина веднага да се отиде в полицията. Тази статуя е национално богатство. Знаех за нелегалната търговия с антики, но не съм и предполагала, че може да се стигне до образци с такава стойност. Трябва нещо да се направи.

— Трябва нещо да се направи! — подигравателно се разсмя Ивон. — Американско самомнение. Най-големият пазар за антики е в Америка. Ако няма купувачи, няма да има и нелегална търговия. Основната вина носи този, който купува.

— „Американско“ самомнение! Ами вие, французите? Как си позволявате да говорите така, при положение, че Лувърът е натъпкан с безценни експонати, като повечето от тях са откраднати, също както Зодиака от Храма на Дендера. Хората пропътуват хиляди километри, за да дойдат в Египет, и какво намират тук? Отливка от Зодиака.

— Добре — хладно прекъсна разговора Ивон. — Принципно сме на едни и същи позиции. Нелегалната търговия трябва непрекъснато да се контролира. Но имаме разминаване по отношение на методите. Например аз не мисля, че ще е правилно веднага да ходим в полицията.

Ерика бе изумена.

— Виждам, че не сте съгласна с мен.

— Не съм съвсем сигурна — заекна Ерика, смутена от това колко лесно четат мислите ѝ.

— Разбирам вашата загриженост. Но нека ви обясня как стоят нещата. Дано не ви прозвучи наставнически. Просто гледам реалистично. Намираме се в Кайро. Не в Ню Йорк, нито пък в Париж, дори не и в Рим. Казвам „Рим“, защото в сравнение с Египет дори и в Италия държавната администрация работи безупречно. В Кайро бюрокрацията е невъобразима. Безкрайни ориенталски интриги, подкупи — това е правило, а не изключение. Ако отидете в полицията и разкажете какво сте видели, ще станете главният заподозрян. И, естествено, ще ви вкарат в затвора или най-малкото ще ви поставят под домашен арест. Само докато се попълнят нужните документи, ще изминат шест месеца, дори и година. Животът ви ще стане ад. — Ивон се взря настойчиво в нея. — Разбирате ли ме? Говоря ви това за ваше добро.

— Кой сте вие? — попита тя и отвори сака си, за да си вземе цигара. По принцип не пушеше. Ричард много се ядосваше, когато я видеше с цигара и затова на летището си купи един картон в знак на неподчинение. Но в момента искаше ръцете ѝ да са заети с нещо.

Като я видя да рови в сака, Ивон галантно ѝ предложи златната си табакера. Ерика със замах измъкна една цигара. Той ѝ я запали и след това сам си взе една. Настъпи тишина. Ерика пушеше, без да вдишва дима.

— Аз съм, казано по вашему, един загрижен гражданин. — Ивон без нужда приглади безупречно сресаната си тъмнокестенява коса. — Аз съм решително против унищожаването на антики, исторически забележителности и археологически обекти. Освен това възнамерявам да предприема нещо по въпроса. Информацията за тази статуя на Сети I беше най-важната... как му казвате...

— Находка — опита се да му помогне Ерика.

Ивон поклати глава и с ръка я подкани да продължи да изброява.

— Информация? — предположи Ерика и сви рамене.

— За да разбулиш загадка или тайна, ти е нужно...

— Следа, ключ?

— Точно така, следа. Да, Това беше най-важната следа. Но сега просто не знам. Статуята може никога да не се появи. Вие бихте могла

да помогнете, като разпознаете убиеца, но тук, в Кайро, това е много трудно. А ако отидете и в полицията, ще стане абсолютно невъзможно.

— Първо на първо, откъде научихте за статуята?

— От самия Хамди. Сигурен съм, че не е писал само на мен — каза Ивон и се огледа из стаята. — Дойдох тук по най-бързия възможен начин. Пристигнах в Кайро едва преди няколко часа. — Отиде до един от големите дървени шкафове и отвори вратата. Беше пълен с дребни предмети. — Добре щеше да е, ако кореспонденцията му е тук — каза Ивон и взе една малка дървена статуетка на мумия. — Повечето са фалшификати — добави той.

— В шкафчето има писма — каза Ерика.

Ивон погледна, отиде до шкафчето и го отвори.

— Прекрасно. Може би тук ще има нещо, което да ни упъти. Но бих искал да съм сигурен, че няма никакви скрити писма. — Той отиде до завесата и я разтвори. Блесна дневна светлина. — Раул! — силно извика Ивон.

Мънистата на входа изтракаха. Ивон задържа завесата и Раул влезе.

Беше по-млад от Ивон, под тридесетте, с маслинова кожа, черна коса и с безгрижната небрежност на мъж, който съзнава обаянието си. На Ерика ѝ напомняше Жан-Пол Белмондо. Ивон го представи и каза, че е от Южна Франция и че свободно говори английски, но малко трудно му се разбира заради силния акцент. Раул стисна ръката на Ерика и широко се усмихна. После двамата бързо заговориха на френски, преди да започнат основното претърсване на магазина.

— Нали ще ни извиниш за няколко минути — усмихна ѝ се Ивон.

Ерика се отпусна върху големите възглавници в средата на стаята. Всички тези събития я бяха изтощили. Много добре знаеше, че претърсването е незаконно, но замълча. Разсеяно наблюдаваше двамата мъже. Те бяха приключили с шкафовете и сега сваляха килимите от стените.

Докато работеха, разликата между тях изпъкваше с още по-голяма сила. Не само във външния вид. Проличаваше и в начина, по който се движеха, по който докосваха предметите. Раул беше пряк и груб, често разчиташе само на силата си. Ивон бе внимателен и разсъдлив. Раул бе постоянно в движение, навеждаше се, изправяше

се, свиваше глава между мощните си рамене. Ивон стоеше изправен и наблюдаваше всичко от определено разстояние. Беше навил ръкавите на ризата си. Внезапно тя разбра кое прави Ивон по-различен. Имаше поддържаното, салонно излъчване на аристократ от деветнадесети век.

Ерика нервно стана и отиде до тежките завеси. Искаше ѝ се за малко да излезе на въздух, но се страхуваше да погледне в магазина въпреки уверенията на Ивон, че тялото е изнесено. Накрая се реши, протегна ръка и дръпна завесата.

И изкрещя. На два фута от себе си видя лице, което се бе обърнало да я погледне при шума на завесата. Натрапникът, не по-малко изплашен от самата нея, изпусна съдовете, които бе наградил и в магазина се разнесе силен трясък.

Раул реагира светкавично, профуча край Ерика и влезе в магазина. Ивон го последва. Крадецът се препъна в натрошените съдове и се засили към вратата, но Раул, бърз като котка, му нанесе рязък саблен удар между плешките и го повали на пода. Обърна го по гръб. Не повече от дванадесетгодишно момче.

Ивон се обърна към Ерика.

— Добре ли си? — меко я попита той.

Ерика поклати глава.

— Не съм свикнала с такива неща. — Тя все още стискаше завесата.

— Внимателно погледни това момче. Искам да съм сигурен, че не е един от тримата. — Той я прегърна през раменете, но тя учтиво се дръпна.

— Нищо ми няма — каза тя и осъзна, че е реагирала толкова бурно, защото бе потискала стреса си и тази случка е отприщила всичко насъбрано досега. Пое си дълбоко дъх и приближи разтрепераното дете. — Не — кратко отговори тя.

Ивон изстреля няколко изречения на арабски и момчето панически се изправи на крака, втурна се към вратата и излетя навън с такава скорост, че мънистените нанизидълго не можаха да се успокоят.

— От беднотията по тия краища хората придобиват инстинкта на лешоядите. Усещат къде се е случило нещастие.

— Искам да си тръгвам. Не знам къде да отида, но искам да се махна отгук. И все още съм на мнение, че полицията трябва да знае за това.

Ивон протегна ръка и я постави на рамото на Ерика. Заговори ѝ бащински.

— Полицията може да научи, без да се намесваш пряко. Това в края на краищата си е твоя работа, но, повярвай ми, говоря ти истината. Египетските затвори конкурират турските.

Ерика се взря в непроницаемите очи на Ивон, после погледна ръцете си. Още трепереха. След като бе видяла мизерията и хаоса, които царяха в Кайро, никак не ѝ беше трудно да повярва на думите на Ивон.

— Искам да се върна в хотела.

— Разбирам те. Но, моля те, позволи ни да те придружим. Просто изчакай минута, докато вземем писмата. Веднага се връщам. — И двамата се скриха зад тежката завеса.

Ерика мина зад счупения тезгях и се втренчи в бъркотията от натрошени стъкла и съсирена кръв. Трудно потисна гаденето и за късмет бързо намери това, което търсеше — фалшивия скарабей, който ѝ бе подарил Абдул, същия, който синът му така изкусно бе резбовал. Тя го пхна в джоба си и побутна с крак потрошените съдове. Двете автентични антики бяха сред парчетата. Бяха просъществували шест хиляди години, за да се счупят най-накрая в този злочест магазин, в ръцете на дванадесетгодишен крадец. Стана ѝ болно от това безсмислено прахосничество. Погледът ѝ се спря върху кръвта и трябваше да затвори очи, за да спре напирещите си сълзи. Един човешки живот бе секнал заради човешката алчност. Опита се да възстанови в паметта си лицето на човека с ятагана. Чертите му бяха остри, типични за бедуин, кожата му беше с цвят на полиран бронз. Но не успя да си спомни лицето му в детайли.

Отново отвори очи и огледа магазина. Силен гняв замени напирещите сълзи. Заради Абдул Хамди искаше да отиде в полицията, за да може престъпникът да бъде заловен и предаден на правосъдието. Но думите на Ивон несъмнено бяха достоверни. И ако не беше абсолютно сигурна, че ще разпознае убиеца, то отиването в полицията просто не си струваше риска. Ерика се наведе и вдигна едно от по-големите парчета от делвите. Тя отново изпадна под влиянието на магическата древност и с изумителна лекота пред нея изплува статуята на Сети. Нямаше никакво съмнение във факта, че статуята трябваше да

се намери. Не бе и предполагала, че предмети с такава стойност са обект на незаконна търговия.

Ерика отиде до завесата и надникна. Ивон и Раул навиваха килимите по пода. Той ѝ направи знак с ръка, че след малко свършват.

После остави Раул да постели килимите и изведе Ерика от „Антика Абдул“. Връщането по „Кан ел Калили“ бе нещо съвсем различно от отчаяните ѝ опити да се промъкне сама. Никой не ѝ досаждаше. Ивон безспирно ѝ разказваше за пазара и за Кайро, сякаш се опитваше да я разсее след кошмарните събития от последния час. Явно бе подробно запознат с историята на града. Беше свалил вратовръзката си и яката на ризата му бе отворена.

— Какво ще кажеш за бронзова глава на Нефертити? — каза той и посегна към един от грозните сувенири, които се предлагаха навсякъде по пазара.

— Никога! — ужасена отвърна Ерика.

— Трябва да притежаваш такава нещо — продължи Ивон и започна да се пазари на арабски. Тя се опита да се намеси, но той вече беше я купил и ѝ я връчи с куп официалности. — Нека този сувенир винаги връща сърцето ти тук, в Египет. Хубав си е сувенирът, само дето май ги правят в Чехословакия.

Ерика се усмихна и пое малката фигурка. Въпреки горещината, мръсотията и мизерията тя започваше да усеща чара на Кайро и това сякаш я отпусна.

Изведнъж тясната уличка, по която се движеха, свърши и те излязоха на слънчевия площад „Ал Ажар“. Имаше задръстване, от което се надигаше невъобразим шум от автомобилни клаксони. Отляво Ивон ѝ показва една екзотична сграда с високо квадратно минаре и четири кули с кубета във формата на луковици. После ѝ каза да се обърне. Отляво, почти закрит от уличното движение, се намираше входът на прочутата джамия „Ал Ажар“. Тръгнаха към джамията и колкото повече се приближаваха, толкова по-ясно виждаха изкусно построения вход, с двете арки и изящно преплетените орнаменти. Това беше първият пример за средновековна мюсюлманска архитектура, който тя виждаше на живо. Всъщност не знаеше много за исляма и затова беше поразена. Ивон усети интереса ѝ и посочи различните видове минарета, особено тези с куполи и изваяни от камък

орнаменти. Мимоходом ѝ разказа историята на джамията, като спомена и кои султани са я достроявали.

Ерика се опитваше да следи монолога на Ивон, но това вече не беше възможно. Пространството точно пред входа на сградата служеше за пазарен площад. Освен това в съзнанието ѝ постоянно се връщаше образът на Абдул. Тя изобщо не разбра кога той смени темата. Наложил се да повтори:

— Това е колата ми. Ще ми позволиш ли да те закарам до хотела?
— Беше черен фиат, произведен в Египет, немного стар, но с пълен комплект хлътнатини и драскотини. — Не е ситроен, но все пак върши работа.

Ерика се смути за момент. Не бе очаквала, че ще я откара със собствената си кола. С такси беше съвсем различно. Тя харесваше Ивон. Но той бе просто един непознат. Очите ѝ издадоха мислите ѝ.

— Разбери ме правилно — каза Ивон. — Радвам се, че можах да ти помогна, съжалявам само, че не дойдох двадесет минути по-рано. Просто искам да ти помогна. Не е лесно човек да се оправи в Кайро. А след това, което си преживяла, може и изобщо да не се оправиш.

— А Раул? — Ерика се опита да спори, но Ивон отключи нейната врата и я отвори.

Вместо да се опитва да я убеждава, той отиде при един арабин, който явно пазеше колата, и пусна няколко монети в шепата му. После отвори другата врата и се усмихна на Ерика. Сините му очи сякаш се бяха смекчили от следобедното слънце.

— Не се тревожи за Раул. Той чудесно се справя и сам. За теб се тревожа. Но щом имаш куража да се разхождаш из Кайро сама, пътуването с мен не би трябвало да те притеснява. А ако пък имаш нещо против, кажи ми къде си отседнала и ще те чакам във фойето. Нямам намерение да се отказвам от тази статуя и мисля, че ти можеш да ми помогнеш.

Ивон закопча колана си. Ерика се огледа, въздъхна и влезе в колата.

— „Хилтън“ — каза тя.

Пътуването в никакъв случай не можеше да се нарече спокойно. Преди да потегли, Ивон си сложи меки шофьорски ръкавици, като внимателно ги намести на всеки пръст. С настървение включи на скорост и колата рязко потегли. Движението беше трескаво,

спирачките трябваше да се натискат светкавично, Ерика често залиташе към таблото. Струваше ѝ се, че всеки миг ще катастрофира. Разминаваха се с други коли, с камиони, магарешки каруци и дори със сгради на милиметри разстояние. Ивон, стиснал с две ръце кормилото, караше като на състезание, а пред тях панически се разбягваха хора и животни. Беше целеустремен и настъпателен, но не се ядосваше, когато други шофьори му пречеха. Ако друга кола или каруца се промъкнеше пред него, той не реагираше. Просто търпеливо изчакваше да се появи някоя пролука и отново се втурваше напред.

Насочиха се встрани от претоварената централна част и минаха покрай развалините на старата градска стена и възхитителната цитадела на Саладин. Куполите и минаретата на джамията „Мохамед Али“ се устремяваха към небесата като гордо потвърждение за световната мощ на исляма. Стигнаха до Нил, успоредно на северния край на остров Рода. Завиха надясно по широкия булевард, който се движеше покрай източния бряг на реката. Искрящата хладна синева на водата неотразимо привличаше след горещината и мръсотията на централната част. Предишния ден, когато за пръв път видя Нил, тя бе впечатлена от неговата история и от това, че водите му идват от далечна екваториална Африка. Сега просто разбра защо Кайро и цялата населена част на Египет не биха могли да просъществуват без Нил. Ивон спря точно пред главния вход на „Хилтън“. После кавалерски помогна на Ерика да слезе. С американското си възпитание тя бе шокирана, че един толкова очарователен мъж може да се грижи за такива дреболии като например удобството на една дама. Но реши, че това е чисто европейски феномен и колкото и да бе изтощена, не можеше да не го оцени.

— Ако искаш да отидеш до стаята си и да се освежиш, преди да поговорим, аз ще те изчакам тук — каза Ивон, когато влязоха в претъпканото фойе. Току-що бяха пристигнали следобедните международни полети.

— Мисля първо да пийна нещо — отвърна Ерика след кратко колебание.

Климатичната инсталация в коктейлбара работеше безупречно. Седнаха в едно сепаре и когато напитките им пристигнаха, Ерика взе леденостудената си водка с тоник и я притисна към бузата си.

Погледна Ивон, той отпи от своето перно и изглежда се чувстваше еднакво добре както в дебрите на „Кан ел Калили“, така и в „Хилтън“. Същата спокойна увереност, същото самообладание. Вгледа се по-внимателно в дрехите му — изкусно скроени по мярка. Сравни ги с неизменните костюми от „Брукс Брадърс“, които носеше Ричард и се усмихна, но после реши, че Ричард не се интересува от дрехи, тъй че сравнението не бе честно.

Ерика отпи от чашата си и почувства как се отпуска.

— Какво ще правиш със статуята на Сети?

— Ще се опитам да я намеря, преди да е напуснала Египет. Спомена ли Абдул Хамди закъде ще отпътува статуята?

— Каза само, че ще стои в магазина няколко часа, а след това ще продължи пътешествието си. Нищо повече.

— Преди около година се появи подобна статуя и...

— В какъв смисъл подобна? — попита Ерика.

— Позлатена статуя на Сети I.

— Ти видя ли я лично?

— Не. Ако я бях видял, сега нямаше да е в Хюстън. Купи я един петролен магнат чрез една швейцарска банка. Опитах се да я проследя, но швейцарските банки са необщителни в това отношение. Нищо не постигнах.

— Знаеш ли дали хюстънската статуя е имала йероглифи, резбовани в основата?

Ивон запали цигара.

— Нямам представа. Защо питаш?

— Защото статуята, която видях аз, имаше такива йероглифи — каза Ерика и почувства как я обзема познатата професионална треска. — И това, което ми направи впечатление, бе, че са изписани имената на двама фараони. Сети I и Тутанкамон!

Ивон неразбиращо изгледа Ерика. Тънките му устни леко се присвиха и той издуха дима през ноздрите си.

— Йероглифите са моя специалност — рече Ерика.

— Невъзможно е имената на Сети и Тутанкамон да са върху една статуя — сухо заяви той.

— Странно е, но аз съм напълно сигурна. За нещастие няхах време да преведа останалото. Отначало си помислих, че статуята е фалшификат.

— Не е фалшификат. Иначе нямаше да убият Хамди. Възможно ли е да си объркала името на Тутанкамон с нечие друго?

— Абсурд — отсече Ерика. Извади от чантата си химикал, нарисува на салфетката коронационното име на Тутанкамон и я побутна към Ивон. — Това беше резбовано в основата на статуята.

Ивон погледна рисунката и потъна в размисъл. Ерика го наблюдаваше.

— Защо убиха стареца? — каза тя накрая. — Това е, което не мога да проумея. Ако им е трябвала статуята, можеха да си я вземат. Хамди беше сам.

— Нямам представа — призна Ивон и вдигна поглед от салфетката. — Може би е проклятието на фараоните. — Той се усмихна. — Преди около година проследих нелегален канал за египетски антики до посредник в Бейрут. Той получаваше образците от египетски поклонници, които пътуваха за Мека. Тъкмо успях да осъществя контакта и човекът беше убит. Вече не знам дали аз не бях виновен.

— Искаш да кажеш, че са го убили поради същата причина, както и Хамди?

— Не, той загина случайно при престрелка между християнски и мюсюлмански групировки. Макар че по същото време имаше среща с мен.

— Толкова безсмислена трагедия — тъжно промълви тя и отново се замисли за Абдул.

— Наистина. Но не забравяй, че Хамди не е бил невинен зяпач и добре е знаел какво рискува. Статуята е безценна, а нямаш представа на какво са способни парите в една бедна държава като Египет. Това е причината, поради която е безсмислено да се обръщаш към властите. Тук по принцип е трудно да намериш човек, комуто да се довериш, а щом е замесено такова количество пари, и на полицията не може да се разчита.

— Просто не знам какво да правя. Какви са твоите планове, Ивон?

Той опъна още веднъж от своя голоаз и зарея поглед из безвкусно обзаведения бар.

— Надявам се да открия някаква информация в кореспонденцията на Хамди. Едва ли ще е много, но за начало ще

стигне. Трябва да разбере кой го е убил.

Той се вгледа в Ерика и погледът му стана напрегнат.

— Много е вероятно ти да направиш окончателното разпознаване. Ще го направиш ли?

— Разбира се, стига да мога — каза Ерика. — Не можах добре да запомня лицата им, но ще помогна с каквото мога. — Тя размисли над думите си. Звучаха толкова банално.

Но Ивон сякаш не обърна внимание на това. Той се пресегна през масата и леко стисна китката ѝ.

— Много се радвам — бавно промълви той. — Но сега трябва да тръгвам. Отседнал съм в хотел „Меридиен“, апартамент 800. Намира се на остров Рода. — Ивон замълча, но ръката му все още стискаше китката на Ерика. — За мен ще бъде удоволствие, ако се съгласиш да вечеряме заедно. Вероятно след всичко преживяно впечатлението ти от Кайро е ужасно. Бих желал да ти го покажа и от другата му страна.

Ерика се почувства поласкана. Ивон бе изключително чаровен и би могъл да вечеря, с която жена поиска. Интересът му към нея явно бе свързан със статуята, но въпреки това я развълнува.

— Благодаря ти, но съм ужасно уморена. Още не съм се съвзела от пътуването, а и снощи не спях добре. Може би някой друг път...

— Можем да вечеряме рано. Ще те върна най-късно в десет. След всичко, което преживя днес, не мисля, че е разумно да оставаш сама.

Бостън, 11:00

Ричард Харви огледа мощните телеса на Хенриета Олсън. Изпод чаршафите се показваше само мястото, където се намираше жлъчката. Всичко останало бе плътно завито, за да не пострада честта ѝ.

— А сега, мисис Олсън, моля, покажете ми къде усетихте болката — каза Ричард.

Изпод чаршафите се измъкна една ръка. Хенриета заби показалец в корема си малко под дясното плаващо ребро.

— Също и тук, докторе — каза тя, обърна се надясно и заби пръст в средата на гърба си. — Точно тук — добави тя.

Той погледна часовника. До обяд му оставаха още трима пациенти. Въпреки че за три години като интернист бе събрал солидна

клиентела и освен това харесваше работата си, понякога наистина му писваше. Деветдесет процента от пациентите му страдаха от заболявания, свързани с тютюнопушене и наднормено тегло. Използваше нищожна част от медицинските си познания. А сега, на всичкото отгоре, и историята с Ерика. При тези обстоятелства му беше много трудно да се съсредоточи върху жлъчката на Хенриета.

На вратата се почука и в кабинета надникна Сали Марински от регистратурата.

— Докторе, разговорът ви е на първа линия.

Лицето на Ричард се проясни. Бе поръчал на Сали да го свърже с Джанис Барън, майката на Ерика.

— Извинете ме, мисис Олсън, търсят ме по телефона. Веднага се връщам. — Той направи на Сали жест да остане в кабинета.

Затвори вратата зад себе си, взе слушалката и натисна бутона на първа линия.

— Ало, Джанис.

— Ричард, още нямам писмо.

— И аз така си мислех. Обаждам ти се, за да ти кажа, че наистина полудявам. Искам да ме посъветваш какво да правя.

— Сега за сега май нямаш много възможности, Ричард. Не ти остава нищо друго, освен да чакаш Ерика да се върне.

— Ти как мислиш, тя защо замина?

— Нямам представа. Никога не съм разбирала тази нейна египетска мания. Ако баща ѝ не беше починал, сигурно щеше да я вразуми.

— Аз по принцип се радвам, че има някакви трайни интереси, но не бива да проваля целия си останал живот.

— И аз мисля така, Ричард.

Той замълча. Искаше да попита Джанис нещо, но се боеше от реакцията ѝ.

— Какво ще кажеш, ако отида в Египет?

Последва мълчание.

— Джанис? — Ричард реши, че връзката е прекъснала.

— Египет! Ричард, не можеш просто ей така да зарежеш кабинета си.

— Няма да е лесно, но ако се наложи, мога да го направя. Има кой да ме замести.

— Ами... не знам. Идеята ми се струва добра, но все пак... Споменава ли си й, че можеш и ти да отидеш?

— Не, никога не е ставало въпрос. Според мен тя просто е решила, че сега не мога да изоставя практиката си.

— Това би могло да я убеди, че държиш на нея — замислено добави Джанис.

— Че държи на нея! Боже мой, та тя прекрасно знае, че съм започнал да изплащам къщата в Нютън. Какво още й е нужно, за да се увери, че намеренията ми са сериозни?

— Ричард, тя може би няма точно това предвид. Според мен проблемът е в това, че ти прекалено много се колебаеш, тъй че отиването в Египет би могло да свърши добра работа.

— Не съм решил още какво да правя, но въпреки това ти благодаря, Джанис.

Ричард затвори телефона и погледна списъка с пациентите. Денят се очертаваше дълъг и отегчителен.

Кайро, 21:10

Ерика се облегна назад, докато двамата сервитьори разчистваха масата. Ивон така рязко и лаконично ги срязва, че на нея й стана неудобно, но от друга страна беше ясно, че е свикнал с този род обноси. Вечерята беше от пикантни местни ястия, които Ивон поръча с нетърпящ възражения властен тон. Името на ресторанта не бе особено подходящо, но затова пък — романтично. Наричаше се „Казино де Монте Белло“ и беше разположен на възвишенията Мукатам. От верандата се виждаха подстъпите към арабските планини, които прекосяваха целия полуостров Арабия и стигаха до Китай. На север — заплетените ръкави на делтата, където Нил се разклоняваше в устрема си към Средиземно море. А най-впечатляващата гледка бе на запад, където кубетата и минаретата на Кайро пронизваха мъглата, покрила града. В притъмняващото сребристо небе една по една изгряваха звездите. И градът запалваше първите си светлини. Ерика се чувстваше като в приказка на Шехерезада.

— Чарът на Кайро е горчив и неустоим. Историята му е невероятна. Изпълнена е с толкова много корупция, бруталност и насилие, че човешкият ум отказва да ги възприеме.

— Сега нещо променило ли се е? — попита Ерика и си спомни за Абдул Хамди.

— Не толкова, колкото си мислят хората. Корупцията е начин на живот. Същото се отнася и за бедността.

— А подкупничеството?

— То пък изобщо не се е променило — каза Ивон и тръсна цигарата си.

Ерика отпи глътка вино.

— Успя да ме убедиш да не ходя в полицията. Не съм сигурна обаче, че мога да разпозная убийците на мистър Хамди, а и съвсем не ми се ще да се забъркам в тези азиатски интриги.

— Единственото разумно нещо, което можеш да направиш. Повярвай ми.

— И въпреки това не съм спокойна. Постоянно имам чувството, че не съм спазила свое основно човешко задължение. Бях свидетел на убийство, а не предприех нищо. Наистина ли мислиш, че това ще ти помогне срещу нелегалната търговия?

— Абсолютно. Ако властите разберат за тази статуя преди да съм успял да я открия, всичките ми шансове да направя пробив в нелегалния канал за износ на антики отиват на вятъра. — Ивон се пресегна и окуражително стисна ръката ѝ.

— А докато търсиш статуята, ще се опиташ ли да откриеш кой уби Абдул Хамди? — попита Ерика.

— Разбира се. Но искам да ме разбереш правилно. Основната ми цел е статуята и контролът на нелегалната търговия. Изобщо не се заблуждавам, че бих могъл да променя морала в Египет. Но ако открия убийците, ще ги предам на властите. Тогава ще бъдеш ли вече спокойна?

— Мисля, че да.

В подножието на възвишението грейнаха светлините, които осветиха цитаделата. Ерика бе омагьосана от гледката. Крепостта ѝ напомняше за кръстоносните походи.

— Днес следобед ти каза нещо, което ме изненада — обърна се тя към Ивон. — Спомена проклятието на фараоните. Нали не вярваш в такива глупости?

Ивон се усмихна и изчака сервитьора да поднесе ароматното арабско кафе.

— Проклятието на фараоните! Нека приемем, че не отхвърлям напълно тази идея. Древните египтяни са положили страхотни усилия, за да съхранят мъртвците си. Прочути са със своя интерес към окултното. Били са експерти в боравенето с всички видове отрови. — Ивон отпи от кафето си. — Много от хората, които са се занимавали с фараонските гробници, са загинали при тайнствени обстоятелства. В това поне няма съмнение.

— Научната общност гледа на това с много съмнение.

— Естествено. Пресата незабавно тиражира купища фантазмагории, но във връзка с гробницата на Тутанкамон наистина загинаха няколко души, и то по твърде необичаен начин, като се започне със самия лорд Карнарвън. В това определено има нещо. Проблемът е, че никой не знае какво точно. Споменах проклятието на фараоните, защото двама търговци, които бяха идеална „следа“, както се изразяваш, загинаха точно преди да се срещнат с мен. Съвпадение? Може би.

След кафето се разходиха по билото на хълма до една изумително красива, но разрушена джамия. Не разговаряха. Красотата ги омагьосваше. Ивон ѝ подаде ръка си, преди да изкачат една скала, за да се полюбуват отгоре на руините на някогашната горда постройка. Над тях млечният път се бе разлял в среднощното синьо небе. За Ерика магическият чар на Египет се криеше в миналото и там, в тъмните средновековни руини, тя успя да го почувства.

На връщане Ивон леко я прегърна, но продължи да ѝ разказва за джамията и я остави пред „Хилтън“ малко преди десет, както беше обещал. Докато пътуваше в асансьора, Ерика си призна, че като че ли започва да се влюбва. Ивон бе дяволски привлекателен мъж.

Тя стигна до стаята си, пхна ключа, отвори вратата, включи осветлението и пусна сака върху шкафчето за обувки в антрето. Затвори вратата и постави и двете резета. Климатичната инсталация работеше на пълни обороти и тъй като не искаше да спи в изкуствено охладена стая, тя се упъти към балкона, за да я изключи.

На половината разстояние спря и едва не изкрещя. В ъгъла седеше непознат мъж. Гледаше я, без да помръдва. Имаше типични бедуински черти, но бе безупречно облечен в европейски костюм от сива коприна, бяла риза и черна вратовръзка. Приличаше на страховита статуя от полиран бронз. Въпреки че често си бе

представяла колко яростно ще се бори, ако се почувства застрашена от изнасилване, сега не направи нищо. Гласът ѝ изневери. Ръцете ѝ висяха безжизнени.

— Името ми е Ахмед Казан — най-сетне каза мъжът с мек и дълбок глас. — Аз съм главен директор на отдела по антиките на Египетската арабска република. Извинете ме, че проникнах тук по този начин, но обстоятелствата го налагат. — Бръкна в джоба на сакото си, измъкна оттам черен кожен портфейл и ѝ го подаде. — Ако не вярвате, това са документите ми.

Ерика пребледня. Трябваше да отиде в полицията по-рано. Прекрасно знаеше, че трябваше да отиде. Сега вече се беше забъркала в много сериозни неприятности. Защо послуша Ивон? Не успя да каже нищо, все още бе парализирана от хипнотизиращия поглед на мъжа.

— Страхувам се, че ще се наложи да дойдете с мен, Ерика Барън — каза Ахмед и стана.

Ерика никога не бе срещала толкова пронизващ поглед.

Тя неразбираемо запелтечи и накрая все пак успя да отклони погледа си. По челото ѝ бяха избили едри капки пот. Никога и никъде не бе имала проблеми с властите и затова сега бе тъй вцепенена. Без да мисли, тя облече един пуловер и взе чантата си.

Ахмед не проговори, докато тя отваряше вратата. Строгото му изражение не се промени. Ерика тръгна с него по коридора, а въображението ѝ рисуваше ужасяващи влажни затворнически килии. Изведнъж Бостън ѝ се стори безкрайно далечен.

Излязоха пред входа, той махна с ръка и пред тях спря черна лимузина. Отвори задната врата и с жест покани Ерика. Тя чевръсто се подчини с надеждата, че примерното ѝ поведение ще компенсира това, че не бе съобщила за смъртта на Абдул Хамди. Колата потегли. Ахмед бе потънал в потискащо и заплашително мълчание. Само от време на време впиваше в Ерика пронизващия си поглед.

Въображението ѝ работеше с пълна сила. Ако се обади в посолството на Съединените щати или Консулството? Погледна през прозореца и видя, че улиците все още са много оживени. Само реката изглеждаше като неподвижно езеро от черно мастило.

— Къде ме водите? — попита Ерика. Гласът ѝ прозвуча непознат и за самата нея.

Ахмед не отговори веднага. Ерика се канеше да го попита пак, когато той най-после проговори.

— В моя кабинет в Министерството на вътрешните работи. Съвсем наблизо е.

И наистина, черната лимузина скоро отби от главния път, навлезе в извита бетонна алея и спря пред висока правителствена сграда. Докато се качваха по стълбите, един нощен пазач отвори тежките, високи врати. Прекосиха безброй коридори, съпроводжани единствено от ехото на собствените си стъпки по мръсния мраморен под и навлизаха все по-навътре в лабиринта на изумителната бюрокрация. Най-после стигнаха до кабинета. Ахмед отключи вратата и я поведе през преддверието, натъпкано с метални бюра и допотопни пишещи машини. От него влязоха в просторен кабинет, където той ѝ посочи стол. Беше поставен пред старо махагоново бюро, на което прилежно бяха подредени старателно подострени моливи и новичък зелен бележник. Ахмед свали копиреното си сако, все още без да продума.

Ерика се чувстваше като животно, попаднало в капан. Бе очаквала да я отведат в стая, пълна със строги физиономии, и да я подложат на обичайните бюрокралични процедури, като например да ѝ вземат отпечатъци от пръстите. Убедена бе, че неприятностите щяха да започнат с това, че няма паспорт. В хотела бяха ѝ го взели, за да му сложат някакъв печат и бяха казали, че ще го върнат след двадесет и четири часа. Но тази празна стая я плашеше още повече. Кой щеше да знае къде е тя? Помисли си за Ричард и майка си и се почуди дали щяха да ѝ разрешат да проведе международен разговор.

Тя нервно се огледа из кабинета. Беше спартански обзаведен и изключително чист. По стените висяха снимки на различни археологически паметници. На дясната стена имаше две големи карти. Едната беше на Египет. По нея бяха забити множество червени карфици. Другата карта беше на некрополиса на Тебес. Гробниците бяха отбелязани с малтийски кръстове.

Ерика прехапа долната си устна, за да прикрие нервността си и погледна Ахмед.

— Какво ще кажете за един чай? — попита я той.

— Не, благодаря — отвърна Ерика, съвсем объркана от непонятните случки. Постепенно започна да си дава сметка, че от гузна съвест сама си е внушила някои неща и се зарадва, че се е

удържала да не се разприказва и да си признае всичко, преди да разбере какво иска арабинът.

Ахмед си наля чаша чай. Пусна вътре две бучки захар, бавно ги разбърка и отново стовари тежкия си поглед върху Ерика. Тя бързо сведе очи и си напомни да не го гледа, докато говори.

— Искам да знам защо ме доведохте в този кабинет.

Ахмед не отговори. Ерика вдигна очи, за да провери дали е чул въпроса ѝ, и когато очите им се срещнаха, гласът му изплющя като камшик.

— Искам да знам какво правите в Египет! — изкрещя той.

Тя не очакваше такъв изблик на гняв и запелтечи:

— Ами аз... Аз съм тук... Аз съм египтолог.

— И освен това сте еврейка, нали? — срязва я Ахмед.

Ерика бе достатъчно съобразителна, за да разбере, че Ахмед се опитва да я извади от равновесие, но не бе убедена, че дълго ще може да устои на атаките му.

— Да — кратко каза тя.

— Искам да знам защо сте в Египет. — Той отново повиши тон.

— Дойдох тук... — заоправдава се Ерика.

— Искам да знам каква е целта на вашето пътуване и за кого работите.

— Не работя за никого и пътуването ми няма цел — нервно каза тя.

— И вие очаквате от мен да повярвам, че пътуването ви наистина няма цел? Хайде, стига, Ерика Барън. — Той се усмихна и на фона на тъмната му кожа зъбите му изглеждаха още по-бели.

— Естествено, че има цел — продължи тя с неравен глас. — Исках да кажа, че не съм дошла тук с незаконни намерения. — Гласът ѝ отново поддаде, когато си спомни заплетените проблеми с Ричард.

— Не звучи убедително — каза Ахмед. — Ни най-малко.

— Съжалявам. Аз съм египтолог. Работя в музей, в отдела за Египет. Винаги съм искала да дойда, но баща ми почина и не беше възможно. Едва тази година успях. Направила съм някои уговорки да поработя, докато съм тук, но съм дошла главно, за да си почивам.

— Какво точно смятате да работите?

— Смятам да превода някои текстове от Новото царство от оригинала в Горен Египет.

— И не сте дошла тук, за да купувате антики?

— Не, за бога! Откъде ви хрумна подобно нещо?

— Откога познавате Ивон Жулиен дьо Марго? — Той се наведе напред и впи очи в нейните.

— Днес го срещнах за пръв път — изпусна се тя.

— Как се срещнахте?

Пулсът ѝ се ускори. По челото ѝ отново изби пот. Знаеше ли Ахмед за убийството или не? Само преди секунда ѝ се струваше, че не знае, но сега вече не беше сигурна.

— Срещнахме се на пазара — заекна тя и затаи дъх.

— Знаете ли, че мосю Дьо Марго купува ценни египетски национални богатства?

Ерика се уплаши да не би облекчението ѝ да проличи. Ахмед явно не знаеше за убийството.

— Не — каза тя, — нямах представа.

— А имате ли изобщо някаква представа какви невероятни проблеми срещаме, докато се опитваме да спрем нелегалната търговия с антики? — Той стана и приближи картата на Египет.

— Имам някаква представа — каза Ерика, изненадана от това как Ахмед прескача от тема на тема. Тя все още не знаеше защо я беше довел тук.

— Положението е трагично — продължаваше Ахмед. — Вземете например изключително голямата кражба от 1974 година, десет плочи релефно йероглифно писмо от храма на Дендера. Трагедия, позор за нацията. — Показалецът на Ахмед спря върху карфицата, забита в картата. — Били са вътрешни хора. Но така и не бяха разкрити. Тук, в Египет, бедността работи срещу властта. — Гласът му затихна. На лицето му бяха изписани загриженост и решимост. Показалецът му внимателно обходи още карфици. — Всяка от тези карфици означава огромна кражба. Ако имах необходимото количество хора и малко пари, за да мога да плащам прилично на охраната, тогава бих могъл да успея. — Ахмед сякаш говореше повече на себе си, отколкото на Ерика. Обърна се и едва ли не се изненада, че я вижда в кабинета. — Какво прави мосю Дьо Марго в Египет? — гневно попита той.

— Не зная — отвърна Ерика. Помисли си за статуята на Сети и за Абдул Хамди. Ако споменеше за статуята, трябваше да каже и за убийството.

- Колко време смята да остане в страната?
- Нямам представа. Днес се запознах с него.
- И вечеряхте с него.
- Да, и какво от това?

Ахмед се върна до бюрото. Наведе се и заплашително се вгледа в сиво-зелените очи на Ерика. Тя физически почувства тежестта на погледа му и се опита да му устои, но без особен успех. Когато разбра, че Ахмед всъщност се интересува от Ивон, а не от нея, малко се успокои, но все още се страхуваше. Освен това го бе излъгала. Тя знаеше, че Ивон е тук заради статуята.

- Какво разбрахте за мосю Дьо Марго по време на вечерята?
- Че е очарователен мъж — уклончиво каза тя.

Ахмед стовари юмрук върху бюрото, внимателно подредените моливи се разхвърчаха из стаята.

— Не се интересувам от личността му. Искам да знам защо Ивон дьо Марго е в Египет.

— Ами тогава защо не го попитате? Какво искате от мен, аз просто вечерях с него.

- Често ли вечеряте с непознати? — попита Ахмед.

Ерика внимателно се вгледа в лицето му. Въпросът му я изненада. Тази вечер се бяха случили толкова изненадващи неща. Стори ѝ се, че в гласа му прозвуча разочарование, но това беше просто абсурдно.

— Много рядко вечерям с непознати — натъртено каза тя. — Но в присъствието на Ивон дьо Марго се чувствам напълно спокойна и смятам, че наистина е чаровен.

Ахмед бавно облече сакото си. Допи чая на една глътка и отново погледна Ерика.

— Искам да ви предупредя, че е във ваш интерес да запазите този разговор в тайна. А сега ще ви върна в хотела.

Ерика бе напълно объркана. Докато гледаше как Ахмед събира моливите от пода, я обзе чувството за вина. Желанието му да ограничи нелегалната търговия явно бе искрено, а тя укри от него важна информация. От друга страна целият разпит безкрайно я изплаши. Думите на Ивон се оказваха верни. Имаше коренна разлика между методите на американските и египетските власти. Реши да не му казва

нищо повече. Освен това винаги можеше да се свърже с него, ако сметнеше, че е необходимо.

Кайро, 23:15

Ивон Жулиен дъо Марго бе облякъл червен копринен халат на „Кристиан Диор“. Плъзгащите се стъклени врати на апартамент 800 бяха отворени, на терасата имаше маса и от нея се откриваше гледка на север към делтата. Преди нея се мержелееше остров Гезира с тънката наблюдателна кула. На десния бряг се намираше „Хилтън“ и мислите на Ивон отново и отново се връщаха към Ерика. Тя бе много по-различна от жените, които познаваше. Страстната ѝ любов към египтологията едновременно го изненадваше и привличаше, а амбицията ѝ да прави кариера бе просто необяснима. Сви рамене и се опита да я оцени от гледната точка, която му бе най-позната. Тя определено не беше сред най-красивите жени, с които бе общувал напоследък, но въпреки това в нея имаше нещо, което му подсказваше, че притежава трудно доловима, но силна чувственост.

На масата лежеше куфарчето с многобройните документи от магазина на Абдул Хамди. Раул се беше излегнал на кушетката и препрочиташе писмата, които Ивон вече бе прегледал.

— Ето — изведнъж каза Ивон и размаха писмото, което четеше в момента. — Стефанос Маркулис. Хамди си е пишел с Маркулис. Туристическият агент от Атина.

— Може би той е човекът, който ни е необходим — замислено каза Раул. — Заплашителен ли е общият тон?

Ивон продължи да чете.

— Не мога със сигурност да определя. Пише, че се интересува от стоката и се надява да стигнат до някакво споразумение. Но не споменава каква е стоката.

— Според мен става въпрос именно за статуята на Сети — надигна се Раул.

— Възможно е, но интуицията ми подсказва нещо друго. Доколкото познавам Маркулис, ако ставаше въпрос само за статуята, щеше да е по-прямо. Тук има нещо по-едро. Хамди вероятно го е заплашвал с нещо.

— Ако наистина е така, Хамди изобщо не е бил глупав.

— Бил е най-големият глупак, щом сега е мъртъв.

— Маркулис си пишеше и с търговеца, когото убиха в Бейрут — припомни му Раул.

Ивон се замисли. Беше забравил за връзката между Маркулис и бейрутския търговец.

— Мисля, че трябва да започнем от Маркулис. Знаем със сигурност, че търгува с египетски антики. Виж дали можеш да се свържеш по телефона с Атина.

Раул се надигна от кушетката и поръча на хотелската централа да го свържат. След малко каза:

— Телефонистката обясни, че тази вечер линиите не били много натоварени и вероятно ще успее да ни свърже. За Египет това си е направо чудо.

— Добре — каза Ивон и затвори куфарчето. — Хамди е кореспондирал с всички по-големи музеи по света, но Маркулис сякаш е най-надеждната ни отправна точка. Единствената ни надежда е Ерика Барън.

— А аз силно се съмнявам, че изобщо ще може да ни помогне — каза Раул.

— Не е така. — Ивон запали цигара. — Тя е видяла двама от убийците.

— Възможно е, но едва ли ще може да ги разпознае.

— Това няма особено значение. Достатъчно е убийците да си мислят, че тя може да ги разпознае.

— Не те разбирам. — Раул смръщи вежди в недоумение.

— Възможно ли е да информираме подземния свят на Кайро, че Ерика Барън е била свидетел на убийството и може да разпознае извършителите?

— А! — каза Раул и лицето му се проясни. — Сега вече разбирам. Ще я използваме като примамка, за да провокираме убийците.

— Точно така. Невъзможно е полицията да предприеме нещо по отношение на Хамди. Отделът по антиките няма да се намеси, освен ако не научат за статуята, така че Ахмед Казан остава извън играта. Единствено той би могъл да ни попречи.

— Но има един сериозен проблем — каза Раул.

— За какво става въпрос? — попита Ивон и дръпна от цигарата.

— Цялото начинание е много опасно. Все едно подписваме смъртната присъда на мадмоазел Ерика Барън. Сигурен съм, че ще я убият.

— Не може ли някой да я пази? — Ивон си спомни тясната ѝ талия, непринуденото държане, подкупващата ѝ откровеност.

— Може, стига да намерим подходящ човек.

— Мислиш за Калифа?

— Да.

— Ще ни навлече куп неприятности.

— Да, но по-добър от него няма. Ако искаш да опазиш момичето и едновременно с това да хванеш убийците, трябва да използваш именно Калифа. Но истинският проблем е, че услугите му са скъпи. Много скъпи.

— Това не е проблем. Статуята ми е нужна и аз ще я получа. А тя е опорната точка, която ми трябва. Дори мисля, че на този етап нямам откъде другаде да започна. Прегледах цялата кореспонденция на Абдул Хамди. За лош късмет няма нищо във връзка с нелегалния пазар.

— Нима си мислил, че ще има нещо такова?

— Вярно, че беше наивно от моя страна, признавам. Но от това, което ми писа Хамди, допуснах, че е възможно. Но хайде да не говорим повече. Намери Калифа. Искам да поеме Ерика Барън от сутринта. Дори смятам самият аз да прекарам известно време с нея.

Раул учудено изгледа Ивон и се усмихна.

— Добре де — каза Ивон. — Познаваш ме достатъчно. Смятам, че в тази жена има нещо привлекателно.

Атина, 23:45

— Атина е толкова романтична — прошепна Дебора Греъм и се освободи от прегръдката на Стефанос.

Очите ѝ проблясваха в сумрака. Магическата атмосфера и бутилката доместика, която стоеше празна на близката масичка, я бяха замаяли. Правата ѝ руса коса се спускаше над раменете ѝ и тя кокетно я прибра зад ушите си. Блузата ѝ бе разкопчана и белотата на гърдите ѝ се открояваше на силния ѝ средиземноморски тен.

— Така е — каза Стефанос и едрата му длан погали гърдите ѝ. — Затова реших да живея тук. Атина е градът на любовта.

Преди време друго момиче му бе казало същите думи и той ги хареса. Оттогава ги използваше винаги в подобни случаи. Ризата на Стефанос също бе разкопчана, но той по принцип я носеше така. Имаше широки космати гърди, върху които се дуплеха златни верижки и медальони.

Стефанос нямаше търпение да вкара Дебора в леглото си. От опит бе установил, че австралийките са много лесни и много горещи в леглото. Често му бяха казвали, че в Австралия те се държат по съвсем друг начин, но това не го интересуваше. Доволен беше, че с помощта на романтичната атмосфера и най-вече на собственото му умение неговото легло никога не оставаше празно.

— Благодаря ти, че ме покани тук, Стефанос — искрено каза тя.

— За мен е удоволствие — Стефанос ѝ се усмихна.

— Имаш ли нещо против, ако за малко изляза на терасата?

— Ни най-малко — отговори той и изстена наум.

Дебора прибра реверите на блузата си и се упъти към прозореца.

Стефанос впи очи в стегнатия ѝ задник под изтритите дънки.

Предположи, че е около деветнадесетгодишна.

— Да не се изгубиш там.

— Стефанос, терасата е само три фута широка.

— Много лесно се засягаш — отстъпи той и изведнъж се усъмни, че ще може да я свали. После нетърпеливо запали цигара и със свити устни издуха дима към тавана.

— Стефанос, ела и ми кажи какво е това.

— Господи! — промърмори той. С нежелание се надигна и излезе на терасата.

Дебора се бе навела през парапета и сочеше улица „Ермон“.

— Това там Площадът на конституцията ли е?

— Точно така.

— А това е ъгълът на Партенона.

— Именно.

— О, Стефанос, толкова е красиво. — Тя вдигна глава, обви ръце около врата му и се вгледа в широкото му лице. Беше ѝ харесал още от първия момент, когато я заговори в Плака. От двете страни на устните му се спускаха дълбоки бръчки, те му придаваха одухотворен вид, а масивната брадичка засилваше мъжественото му излъчване.

Беше и малко уплашена от факта, че се съгласи да отиде в апартамента на непознат, но това, че се намира в Атина, а не в Сидни, сякаш обясняваше всичко. Освен това страхът придаваше на цялото приключение особен чар и тя се чувстваше приятно възбудена.

— С какво се занимаваш, Стефанос? — попита тя. Колкото повече отлагаше момента, толкова повече го желаше.

— Има ли, значение?

— Просто любопитствам. Но ако не искаш, не ми казвай.

— Собственик съм на туристическа агенция. „Игиън Холидейз“. Освен това се занимавам по малко с контрабанда. Но основната ми работа е да тичам подир жени.

— О, Стефанос, говори сериозно.

— Сериозно говоря. Имам добри доходи от туристическия бизнес, но покрай него контрабандно внасям в Египет машинни детайли и изнасям антики. Но, както казах, основната ми работа е да преследвам жени. Това никога не ми омръзва.

Дебора се вгледа в тъмните очи на Стефанос. За нейна изненада признанието му, че е женкар, още повече засили желанието ѝ. Тя се притисна към него.

Каквото и да правеше, Стефанос го правеше добре. Усети как всички бариери пред него се вдигнаха. Доволен, той я понесе на ръце, прекоси дневната и влезе в спалнята. Съблече дрехите ѝ без никаква съпротива. Тя изглеждаше прекрасно, излегната гола в синкавия сумрак.

Стефанос събу панталона си, наведе се и нежно я целуна по устните. Тя протегна ръце и повелително го притегли към себе си.

Изведнъж телефонът до леглото изтрещя като автоматен откос. Стефанос включи лампата и погледна часовника. Наближаваше полунощ. Нещо се беше случило.

— Вдигни го! — заповяда ѝ той.

Дебора учудено го изгледа, но бързо взе слушалката. После бързо я подаде на Стефанос и каза, че е международен разговор. Стефанос направи жест да продължи разговора и шепнешком ѝ каза да разбере кой го търси. Дебора послушно долепи слушалката до ухото си, попита кой се обажда, а после закри с ръка микрофона и прошепна:

— От Кайро. Някой си мосю Ивон Жулиен дьо Марго.

Стефанос грабна слушалката, изражението му стана напрегнато. Дебора се отдръпна и прикри голотата си. Погледна лицето му и разбра, че е сгрешила. Опита се да събере дрехите си, но Стефанос беше седнал върху дънките ѝ.

— Не можеш да ме убедиш, че ти е домъчняло за мен посред нощ — каза Стефанос с неприкрит гняв.

— Прав си, Стефанос — спокойно отвърна Ивон. — Искях да те попитам за Абдул Хамди. Познаваш ли го?

— Познавам го, разбира се, копелето. Та какво за него?

— Търгувал ли си с Хамди?

— Това е съвсем личен въпрос, Ивон. Накъде биеш?

— Хамди беше убит днес.

— Много лошо — саркастично каза Стефанос. — Но какво общо има това с мен?

Дебора още се опитваше да измъкне джинсите си. Тя внимателно постави ръка на гърба му и с другата ги дръпна. Стефанос я усети, но не разбра какво иска. Той рязко се обърна и я перна с опакото на ръката си. Тя се прекатури от другата страна на леглото. С разтреперани ръце облече дрехите, които бе успяла да събере.

— Имаш ли представа кой е убил Хамди? — попита Ивон.

— Много хора желяеха смъртта на това копеле. Включително и аз — гневно каза Стефанос.

— Опитвал ли се е да те изнудва?

— Виж какво, Дьо Марго, изобщо не ми харесват всички тия въпроси. Мисълта ми е какво общо има всичко това с мен?

— Искам да ти продам малко информация. Знам нещо, което те интересува.

— Я да видим.

— Хамди имаше статуя на Сети I като тази в Хюстън.

Лицето на Стефанос се наля с кръв.

— Боже господи! — извика той и скочи на крака, абсолютно забравил, че е гол.

Дебора използва момента и си взе дънките. После се сви в другия край на леглото, плътно притисната към стената.

— Откъде е намерил статуя на Сети? — попита Стефанос.

— Нямам представа — каза Ивон.

— Това разчуло ли се е официално?

— Не. По случайност се озовах в магазина му непосредствено след убийството. Взех цялата кореспонденция на Хамди, включително и последното ти писмо.

— И какво смяташ да правиш?

— Засега нищо.

— Имаше ли нещо във връзка с нелегалната търговия? Да не би да се е опитвал да прави някакви грандиозни разкрития?

— Хм, значи все пак се е опитвал да те изнудва — спокойно изрече Ивон. — Не, нямаше грандиозни разкрития. Ти ли го уби, Стефанос?

— Дьо Марго, наистина ли вярваш, че ако съм го убил, ще ти кажа? Стъпи на земята.

— Хрумна ми да те питам. Всъщност ние имаме идеална следа. Убийството е било извършено пред очите на изключително надежден свидетел.

Стефанос се загледа към балкона. Умът му работеше на пълни обороти.

— Този ваш свидетел може ли да разпознае убийците?

— Без грешка. И освен това не е „той“, а една твърде надарена „тя“, и освен това по една случайност е експерт египтолог. Казва се Ерика Барън и е отседнала в „Хилтън“.

Стефанос прекъсна разговора и навъртя някакъв градски номер. Нервно потропваше по аппарата, докато от другата страна вдигнат слушалката.

— Евангелос, стягай си багажа. Сутринта заминаваш за Кайро — и затвори, преди Евангелос да каже каквото и да било. — Мамка му! — изкрещя той и внезапно зърна Дебора. За момент се смути, беше забравил за нея. — Изчезвай оттука! — изкрещя той.

Тя бързо се втурна навън. Явно ненапразно преди да замине я бяха предупредили, че свободата в Гърция е свързана с много опасности.

Кайро, 24:00

Ерика излезе от задимения бар и премигна от ярката светлина във фойето. Нощното посещение в правителствената сграда толкова я разстрои, че тя реши да изпие едно уиски, преди да си легне. Искаше ѝ

се да се отпусне, но в бара попадна на няколко американски архитекти, които просто отказваха да повярват, че желае да е сама. Тъй че си допи уискито и тръгна.

Застанала в края на фоайето, тя усети въздействието на алкохола и затова постоя няколко секунди, докато попремине първоначалното замайване. Но алкохолът далеч не я бе успокоил. Нещо повече, беше засилил безпокойството ѝ, а настойчивите погледи на мъжете в бара я вбесяваха. Страхуваше се, че я следят. Бавно обходи с поглед огромното фоайе. От един от диваните някакъв европеец явно я наблюдаваше над очилата си. До витрината с накити стоеше брадат арабин, облечен в бухнала бяла роба и я фиксираше с черните си очи. От рецепцията ѝ се усмихна огромен негър.

Ерика тръсна глава. Съзнаваше, че е безкрайно изтощена. Дори и в Бостън да се шляеше сама в полунощ, всички щяха да я зяпат. Дълбоко въздъхна и се отправи към асансьорите.

Когато доближи вратата на апартамента си, в главата ѝ изплува ужасът, който изживя при вида на Ахмед. С разтуптяно сърце тя отвори вратата. Нерешително включи осветлението. Столът на Ахмед бе празен. После погледна в банята. Залости вратата и едва тогава забеляза пощенския плик в антрето.

Отвори го и прочете, че се е обадил мосю Ивон Жулиен дьо Марго и е поръчал тя да му звънне, независимо от часа. Под съобщението имаше надпис „Спешно“.

Ерика вдъхна хладния нощен въздух и като че ли се отпусна. Прекрасната гледка ѝ действаше успокоително. Никога не беше ходила в пустинята и сега бе изумена от това, че на хоризонта има също толкова много звезди, колкото и над нея. Точно пред нея се простираше широката черна река. В далечината се виждаше тайнственият сфинкс, който пазеше загадките на миналото. До митичното същество прословутите пирамиди се извисяваха в небесата. Въпреки че бяха толкова древни, в чистите им очертания имаше нещо футуристично, което сякаш обръщаше хода на времето. Наляво беше остров Рода, подобен на океански лайнер, закотвен в Нил. На по-близкия му край блестяха светлините на хотел „Меридиен“ и мислите ѝ се върнаха към Ивон. Отново прочете бележката и се почуди дали е възможно Ивон да знае за посещението на Ахмед. Не беше сигурна дали трябва да му каже, в случай че още не знаеше. Не ѝ се искаше да се забърква в

делата на властите, а вече бе обещала да запази разговора в тайна. Ако имаше нещо между Ивон и Ахмед, то това си беше тяхна лична работа. Ивон можеше да се справи и сам.

Седна на ръба на леглото и помоли да я свържат с хотел „Меридиен“, апартамент 800. Стисна слушалката и зачака. Докато я свържат, минаха цели петнадесет минути — египетските телефони, както я предупредиха, наистина бяха кошмарни.

— Ало — беше Раул.

— Обажда се Ерика Барън. Мога ли да говоря с Ивон?

— Един момент.

Последва мълчание и тя свали обувките си. По краката ѝ имаше слой прах.

— Добър вечер — ведро каза Ивон.

— Здравей, Ивон. Намерих бележката ти. Пишеше, че е спешно.

— Да, исках да говоря с теб колкото се може по-скоро, но няма нищо спешно. Просто исках да ти благодаря за прекрасната вечер.

— Много мило от твоя страна. — Ерика бе поласкана.

— Исках също да ти кажа, че тази вечер ти бе много красива и нямам търпение да те видя отново.

— Наистина ли? — изпусна се тя.

— Да, наистина. Всъщност надявам се да се видим за закуска. Тук, в „Меридиен“ правят чудесни яйца.

— Благодаря ти, Ивон. — Неговата компания ѝ беше приятна, но тя нямаше намерение да пропилява времето на престоя си в Египет с флиртове. Беше дошла, за да види всички онези неща, за които бе учила години наред и не желаше нищо да я отвлича. И което беше по-важно, все още не беше решила точно каква отговорност носи за статуята на Сети.

— Ще изпратя Раул да те вземе, когато ти е удобно — каза Ивон и прекъсна мислите ѝ.

— Благодаря ти, Ивон, но съм страшно уморена. Утре ми се ще да поспя до късно.

— Разбирам. Тогава защо не ми звънеш, когато се събудиш?

— Ивон, вечерта беше прекрасна, особено след този ужасен следобед. Но аз имам нужда да остана за малко сама. Бих искала да разгледам някои забележителности.

— С удоволствие ще те разведе из Кайро — настоя той.

Ерика не искаше да прекарва целия ден с Ивон. Интересът ѝ към Египет бе прекалено личен, за да го споделя с другиго.

— Ивон, какво ще кажеш, ако се уговорим пак за вечеря? Този вариант е най-удобен за мен.

— Вечерта можеше да се съчетае с останалите мероприятия през деня, но нищо. Разбирам те, Ерика. Уговаряме се за вечеря, но нека уточним час. Например девет?

Приятелски се сбогуваха и тя затвори телефона. Беше изненадана от неговата настойчивост. Едва ли е изглеждала толкова добре тази вечер. Застана пред огледалото. Беше двадесет и осем годишна, но може би наистина изглеждаше по-млада. Отново разгледа тайнствените бръчици, които изведнъж се бяха появили в ъгълчетата на очите ѝ на последния ѝ рожден ден. После забеляза, че ѝ е излязла малка пъпка.

— По дяволите — промърмори тя и се опита да я изстиска. Не можа. Огледа се отново и си помисли колко чудни са мъжете. Така и не можеше да разбере какво точно харесват.

Свали си сutiена, после и полата. Дръпна се малко назад, огледа се от глава до пети и остана доволна от тялото си. Отбеляза си, че трябва да спортува повече. Изведнъж се почувства много самотна. Спомни си живота, който водеше в Бостън и който доброволно бе напуснала. Наистина имаше проблеми, но това, че избяга в Египет, едва ли щеше да ги реши. А Ричард? Остави душа да тече, върна се в спалнята и даде поръчка за Съединените щати, но силно се разочарова, когато телефонистката ѝ каза, че ще стане най-малко след два часа. Ерика възнегодува, но ѝ отговориха, че трябва да е доволна, защото днес линиите не били натоварени. Обикновено били нужни няколко дни, за да се проведе международен разговор от Кайро. Връзките в самия град били по-добри. Ерика благодари и затвори. Загледа се в безмълвния телефон и изведнъж я обзеха противоречиви чувства. Преглътна напирещите сълзи и реши да не мисли за нищо, преди да се е наспала.

Кайро, 00:30

Ахмед наблюдаваше светлините, отразени в реката, докато колата му прекосяваше моста „26-ти юли“ в посока остров Гезира.

Шофьорът му продължаваше да вдига шум с клаксона, но Ахмед вече не му правеше забележки. Шофьорите в Кайро бяха убедени, че умениято да използваш клаксона е най-важната част от шофирането.

— Ще бъда готов в осем сутринта — каза той на Шари Исмаил Мохамед, когато излезе от колата пред дома си в квартала „Замалек“.

Шофьорът кимна, обърна колата и изчезна в нощта.

С бавни стъпки Ахмед влезе в празния си апартамент. Той предпочиташе малката си къща край Нил в родния си Луксор в Горен Египет и винаги, когато можеше, отиваше там. Но задълженията му като шеф на отдела по антиките го принуждаваха да стои в града много повече, отколкото му се искаше. Той по-добре от всички виждаше отрицателните последствия от невъобразимата бюрокрация в Египет. С цел да се насърчи образованието, на университетските възпитаници бе гарантирана правителствена работа. Вследствие на това много скоро служителите далеч надхвърлиха нужния щат. И ако не бяха субсидиите от Саудитска Арабия, цялата тази абсурдно разраснала се администрация щеше да се сгромоляса за едно денонощие.

Тези мисли потискаха Ахмед, който бе пожелвал всичко, за да се издигне до сегашния си пост. Бе си поставил за цел да контролира отдела по антиките и сега, когато беше постигнал това, се сблъска с напълно погрешната организация в отдела. И всичките му опити за реорганизация срещаха упорита съпротива.

Седна на дивана и измъкна няколко листа от куфарчето си. Прочете заглавията: „План за засилване на охраната на некрополиса на Луксор, включително Долината на царете“, „Подземни противоавиационни скривалища за съкровищата на Тутанкамон“. Отвори първия, защото той го интересуваше най-много. Наскоро бе привършил пълната реорганизация на охраната на некрополиса на Луксор. Това бе първата му цел след назначаването му на този пост.

Ахмед два пъти прочете първия абзац, преди да разбере, че умът му се рее другаде. В мислите му изплува изящно изваяното лице на Ерика Барън. Когато за пръв път я видя в стаята ѝ, той се уплаши от красотата ѝ. Първоначално мислеше да я извади от равновесие, преди да проведе разпита, но самият той за малко да загуби хладнокръвие. Имаше силна прилика, не във външния вид, а в общото излъчване между нея и една жена, в която той се бе влюбил по време на тригодишния си престой в Харвард. Това бе единствената истинска

любов, която бе преживял и споменът за нея беше болезнен. Той знаеше, че никога повече няма да я види и тази мисъл го съсипваше. Самата раздяла много го промени. От тогава насам той избягваше да се среща с жени, за да може да изпълни целите, поставени от семейството му.

Ахмед облегна глава на стената и извика в паметта си образа на Памела Нелсън, момичето от Радклиф. Мъглата, забулила изминалите четиринадесет години, не му попречи да я види съвсем ясно. Спомни си бостънските неделни утрини и колко обичаше да я гледа как спи и да гали челото ѝ, докато тя се събуди с усмивка.

Изправи се и отиде в кухнята. Зае се да прави чай, за да пропъди спомените, които Ерика тъй лесно събуди. Сякаш едва вчера бе заминал за Америка. Родителите му го бяха завели до летището. Затрупаха го със съвети и поръки, а изобщо не усетиха страховете, които го разкъсваха. Самата представа за Америка беше страхотно вълнуваща за едно момче от Горен Египет, но в Бостън се бе почувствал ужасно самотен, нищо повече. Докато не срещна Памела. Връзката с нея му даде толкова сила, че завърши „Харвард“ за три години.

Върна се в дневната и седна на твърдия като камък диван. Топлата течност успокои нервния му стомах. Внимателно размисли и разбра защо Ерика Барън му напомня Памела Нелсън. В Ерика бе усетил същата интелигентност и благородство на духа, с които Памела прикриваше чувствителната си душевност. И той се бе влюбил именно в това нейно тайнствено второ аз. Ахмед затвори очи и си спомни голото тяло на Памела. Беше напълно неподвижен. Единственият звук, който се чуваше в стаята, беше тиктакането на мраморния часовник върху бюфета.

Изведнъж отвори очи. Официалният портрет на Садат бързо изличи скъпите спомени и той въздъхна. После се засмя над слабостта си. Не беше характерно за него да се унася в такива спомени. Знаеше, че отговорностите, които носеше като шеф на отдела и като член на семейството си, не са съвместими с подобни сантиментални мисли. Бе се издигнал до сегашното си положение с цената на много борба и сега вече бе съвсем близо до върховната си цел.

Взе документа за Долината на царете и се опита да го прочете. Но умът му изневеряваше. Постоянно се връщаше към Ерика Барън.

Спомни си колко открито се бе държала по време на разпита. Той знаеше, че това не се дължи на слабост, а на чувствителност. Освен това бе абсолютно сигурно, че Ерика не знае нищо важно.

Изведнъж се сети и за служителя, докладвал, че Ерика е вечеряла с Ивон. Той бе казал, че Марго я е завел в казино „Монти Белло“ и че обстановката била много романтична.

Ахмед стана и закри из стаята. Ядоса се, без да знае защо. Какво правеше Марго в Египет? Смяташе ли да купува още антики? При предишните му посещения Ахмед не бе успял да го постави под непосредствено наблюдение. Но сега най-после беше възможно. Ако отношенията между Ерика и Марго се задълбочеха, той можеше да го следи чрез нея.

Взе телефона и се обади на своя заместник, Заки Риад, и му нареди да постави Ерика под непрекъснато наблюдение още от сутринта. Заповяда, освен това, служителят, който я следи, да докладва пряко на него.

— Искам да знам къде ходи и с кого се среща. Всичко.

Кайро, 2:45

Ерика се стресна от непознатия шум и рязко седна. Отначало не разбра къде се намира. Някъде течеше вода, а тя бе само по бикини. Отново се чу острият метален звук и тя осъзна, че е в хотела — звънеше телефонът. Ерика вдигна слушалката. Чу се нещо неясно, после нищо. Тя почака още малко, окачи слушалката и отиде в банята, за да спре душа. Хвърли поглед към огледалото и се ужаси. Видът ѝ бе кошмарен. Очите ѝ бяха зачервени, клепачите — подпухнали, а пъпката на брадичката ѝ вече имаше връхче.

Телефонът отново звънна и тя изтича в спалнята.

— Скъпа, толкова се радвам, че се обади. Как мина пътуването?

— Ричард говореше бодро и радостно.

— Ужасно — каза Ерика.

— Ужасно? Какво се е случило? — В гласа му прозвуча тревога.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма. Просто далеч не е това, което очаквах — каза тя. Веднага усети покровителствените нотки в тона на Ричард и

започна да съжالياва, че се обади. Но все пак тя му разказа за статуята и убийството, за страха ѝ, за Ивон и Ахмед.

— Боже господи! — възкликна Ричард, явно изумен. — Ерика, настоявам да си дойдеш вкъщи веднага, с първия самолет. Ерика, чуваш ли ме?

Ерика оправи косата си. Заповедният тон на Ричард предизвика точно обратния ефект. В никакъв случай нямаше право да ѝ заповядва, каквито и да са съображенията му.

— Не съм готова да напусна Египет — спокойно каза тя.

— Виж какво, Ерика, ти изпълни целта си. Нямах вече какво да правиш там, още повече че си в опасност.

— Не съм в опасност и не разбирам за каква цел говориш — сопна се тя.

— Демонстрира независимостта си. Разбрахме се. Няма нужда повече да разиграваш театър.

— Ричард, имам чувството, че не ме разбираш правилно. Далеч не е толкова просто. Не разигравам театър. Древният Египет наистина означава много за мен. От дете мечтая да посетя пирамидите. Дойдох тук, защото исках.

— А според мен говориш глупости.

— Виж какво, това не е тема за презокеански разговор. Ти постоянно забравяш, че освен жена аз съм и египтолог. Прекарала съм осем години от живота си, изучавайки тази специалност. Обичам работата си. Тя значи много за мен. — Ерика почувства как отново я обзема гняв.

— По важна ли е от нашата връзка? — попита Ричард и във въпроса му прозвучаха нотки на оскърбление и гняв.

— Не по-малко важна от твоята медицина.

— Медицината и египтологията са различни.

— Разбира се, но ти пропускаш, че хората могат да гледат на египтологията със същата всеотдайност, с която ти гледаш на медицината. Но сега нямам намерение да говоря за това. Нито пък смятам да се връщам в Бостън тия дни.

— Тогава аз ще дойда в Египет — заплашително каза той.

— Не — лаконично го отрязва тя.

— Не ли?

— Точно така, не. Не идвай в Египет. Ако обичаш. Ако искаш да направиш нещо за мен, звъни на шефа ми, доктор Хърбърт Лоуъри, и му кажи по-възможно най-бързия начин да ми се обади. Явно е много по-лесно да се свържеш от чужбина с Египет.

— С удоволствие ще се обадя на Лоуъри, но ти сигурна ли си, че не искаш да дойда при теб? — попита Ричард, изумен от грубия ѝ отказ.

— Сигурна съм. — Ерика се сбогува и затвори телефона.

Когато телефонът отново звънна малко след четири сутринта, тя не се уплаши както първия път. Но тъй като се страхуваше да не е пак Ричард, изчака още няколко позвънявания, докато подреди мислите си и реши какво да му каже. Но не беше той. Беше доктор Хърбърт Лоуъри.

— Ерика, добре ли си?

— Добре съм, доктор Лоуъри, чувствам се прекрасно.

— Ричард беше много разстроен, когато ми се обади преди около час. Каза, че си искала да ме чуеш.

— Точно така, доктор Лоуъри, ще ви обясня — каза тя и седна в леглото, за да се разсъни по-бързо. — Искях да говоря с вас за нещо изумително и ми казаха, че е по-лесно отвън да се направи връзка с Кайро, отколкото обратното. Ричард спомена ли ви нещо за първия ми ден тук?

— Единствено, че си имала някакви неприятности. Само толкова.

— Меко казано „неприятности“. — Ерика накратко разказа на доктор Лоуъри събитията от изминалия ден. После описа статуята на Сети I с максимални подробности.

— Невероятно — прошепна той, когато тя свърши. — Всъщност аз съм виждал хюстънската статуя. Човекът, който я купи, е неприлично богат и изпрати собствения си „Боинг 707“ да вземе мен и Ленард от Метрополитън, за да удостоверим автентичността ѝ. И двамата бяхме на мнение, че това е най-красивата скулптура, открита в Египет. Предположих, че е от Абидос или Луксор. Състоянието ѝ бе изумително. Просто невероятно, че е била погребана три хиляди години. Както и да е, тази, изглежда, е същата.

— Хюстънската статуя имаше ли в основата си резбовани йероглифи?

— Да, имаше — каза доктор Лоуъри. — Имаше някакви традиционни религиозни текстове, но най-отдолу имаше нещо твърде необичайно.

— И при тази е същото — възбудено каза Ерика.

— Беше много трудно за превеждане и гласеше нещо подобно: „Нека почива във вечен мир Сети I, който царува след Тутанкамон“.

— Изумително. И при мен са изписани имената на Сети и Тутанкамон. Сигурна бях и все пак е толкова необичайно.

— Наистина, няма никакво обяснение защо се споменава името на Тутанкамон. А ти обърна ли внимание кое от имената на Сети I е използвано?

— Мисля, че това, което се свързва с бог Озирис — отговори тя. — Почакайте, ще ви кажа със сигурност. — Тя си спомни за скарабея, който ѝ бе дал Абдул Хамди. Намери го в джоба си. — Да, с Озирис е — потвърди тя. — Спомних си, че беше същото като на един готин фалшив скарабей. Както и да е, доктор Лоуъри, имате ли възможност да фотографирате йероглифите от хюстънската статуя и да ми ги изпратите?

— Да, разбира се. Купувачът се нарича Джефри Райс. Фактът, че има друга статуя като неговата, силно ще го заинтригува и би било редно да ми се отплати за информацията.

— Направо е трагедия, че статуята не е била изследвана на мястото, където е намерена.

— Наистина — съгласи се доктор Лоуъри. — Това е проблемът с нелегалната търговия. Иманярите унищожават толкова много информация.

— Винаги съм знаела, че съществува нелегална търговия, но никога не съм предполагала, че са в оборот образци от такъв ранг. Наистина бих желала да предприема нещо.

— Това е прекрасна цел. Но рисковете са големи. И както Абдул Хамди разбра със закъснение, тази игра може да бъде и смъртоносна.

Ерика благодари на доктор Лоуъри за обаждането и му обясни, че скоро ще тръгва за Луксор, където ще работи върху преводите си. Той я помоли да внимава и ѝ пожела приятно прекарване. Ерика затвори, обзета от приятно вълнение. Настани се удобно в леглото и усети как целият ентузиазъм от началото на пътуването се завръща.

ДЕН ВТОРИ

Кайро, 7:55

На изток небето още не бе започнало да се отърсва от нощта, а от близките села магарешки каруци, натоварени със стока, вече се отправяха към града. Ясно се чуваше трополенето на дървените колела, подрънкването на хамутите, звънците на овцете и козите, откарвани към пазарите. Когато хоризонтът изсветля, към каруците се присъединиха и безброй автомобили. От фурните се разнесе сладкият мирис на прясно опечен хляб. Към седем такситата се измъкнаха от скривалищата си, заляха града и нестройният хор на клаксоните поде песента си. Улиците се изпълниха с хора и горещината се засили.

Ерика бе оставила вратата на терасата полуотворена и шумът на движението по моста „Ел Тарир“ и булевард „Корнеиш ел Нил“, който минаваше пред Хилтън, скоро я събуди. Тя се обърна в леглото и погледна бледосиньото утринно небе. Чувстваше се прекрасно. Погледна часовника си и се изненада, че е спала толкова малко. Нямахше още осем.

Ерика седна в леглото. Фалшивият скарабей беше на шкафчето до телефона. Тя го взе и го стисна, сякаш за да провери дали наистина съществува. Във ведрата утрин вчерашните събития изглеждаха като сън.

Поръча си закуска в стаята и се зае да планира деня си. Реши да посети Египетския музей, да разгледа някои експонати от Старото царство, после да отиде в Сакра, некрополиса на столицата на Старото царство Менофер. Не искаше като всички туристи веднага да се втурне към пирамидите в Гиза.

Закуската ѝ бе семпла: сок, пълпеш, пресни кроасани с мед, сладко арабско кафе. Сервираха я на терасата. Ерика седна, простря поглед към пирамидите, които отразяваха слънчевите лъчи в далечината, и несъзнателно се усмихна.

Наля си още кафе, извади пътеводителя на Нейджъл и го отвори на раздела за Сакра. Трябваше да посети много места и затова реши

внимателно да състави програмата си. Изведнъж си спомни за пътеводителя на Абдул Хамди. Той беше в сака й. Внимателно отвори корицата, която едва се държеше за книгата и прочете адреса на титулната страница: Назиф Малмуд, Шари Ел Тарир 180. Това й напомни жестоката ирония в последните думи на Абдул Хамди: „Аз пътувам много и може да не съм в Кайро, когато си тръгваш“. Старецът се оказа прав. Тя отвори на раздела за Сакра и започна да сравнява по-стария пътеводител на Бедекер с по-новия на Нейджъл.

Над нея един черен сокол се носеше по вятъра, после бързо се спусна над някакъв плъх, който панически прекоси алеята и се скри в храстите.

Девет етажа по-надолу Калифа Калил натисна бутона на запалката в египетския фиат, който беше наел. Търпеливо я изчака и с явно удоволствие запали цигарата си. Беше едър, мускулест мъж с голям гърбав нос, който придаваше на лицето му саркастично изражение. Движенията му бяха по котешки отмерени и плавни. Погледна нагоре към терасата на стая 932. С мощния си армейски бинокъл той прекрасно виждаше Ерика и с одобрение се спря на краката й. „Много е хубава“, помисли си той и се поздрави мислено за това, че е попаднал на толкова приятен обект.

Ерика праметна крак връз крак точно срещу него и той се ухили. От това видът му стана още по-страховит, защото един от горните му предни зъби бе счупен тъй, че завършваше с остър ъгъл. По тази причина някои го наричаха Вампира.

Като странстващ воин Калифа се радваше на изключителен успех и нямаше никакъв проблем с безработицата в смутния Близък Изток. Бе роден в Дамаск и израснал в приют. После премина шкодата за командоси в Ирак, откъдето го бяха изхвърлили, защото не можеше да работи в екип. Освен това му липсваше съзнателност. Той беше маниакален убиец, когото само парите можеха да възпрат. Сега пресметна, че му плащат едни и същи пари за контрабандата на автомати „Калашников“, за кюрдите в Турция и за това да бъде бавачка на красива американка, и щастливо се засмя. Огледа съседните балкони и не видя нищо подозрително. Заповедите на французина бяха прости. Трябваше да предпази Ерика от вероятен опит за убийство и да хване извършителите. Свали поглед от „Хилтън“ и го насочи към брега на Нил. Знаеше, че трудно би могъл да я предпази от изстрел на

снайпер. Не забеляза нищо подозрително. По навик потупа полуавтоматичния пистолет „Стечкин“ в кобура под лявата си мишница. Той беше негова любима реликва. Взе го от един агент на КГБ, когото уби в Сирия по поръка на Мосад.

Отново погледна Ерика и се изуми, че някой ще поиска да убие толкова красиво момиче. Тя беше като узряла праскова.

Внезапно момичето стана, събра книгите си и влезе в стаята. Калифа снижи бинокъла и го насочи към входа на „Хилтън“. Отпред чакаха обичайните таксита. Кипеше ежедневната утринна суматоха.

Гамал Ибрахим безуспешно се опита да прегъне първата страница на вестник „Ел Ахрам“. Той седеше на задната седалка в таксито, което бе наел за целия ден. Първоначално портиерът се противеше, но когато видя картата му на служител в отдела по антиките, бързо се примири. На седалката до него имаше увеличена паспортна снимка на Ерика Барън. Винаги, когато от хотела излезеше жена, той сравняваше лицето ѝ с това от снимката.

Самият Гамал беше двадесет и осем годишен, около метър и шестдесет и възпълен. Беше женен, с две деца, на една и три години, и бяха го наели в отдела малко преди да защити докторат по обществена администрация в университета. Бе започнал работа в средата на юли, но нещата не вървяха толкова гладко, колкото му се искаше. Личният състав на отдела бе толкова многоброен, че единствената работа, която му даваха, бяха такива странни задачи като например тази да следи Ерика и да докладва къде ходи. Две жени излязоха и взеха такси. Гамал взе снимката и я погледна. Той никога не бе следил никого и смяташе тази задача за унизителна, но не можеше да откаже, още повече че трябваше да докладва лично на шефа, Ахмед Казан. Гамал имаше много идеи за реконструкции в отдела и му се струваше, че сега ще му се отдаде възможност да ги изложи.

На рецепцията Ерика си взе паспорта, явно бяха свършили необходимото и вече не им беше нужен. Запознаха я и с екскурзовода, Ануар Селим. Първоначално тя не искаше екскурзовод, но от хотела ѝ бяха предложили и след като си спомни как предния ден непрестанно я

тормозеха най-различни натрапници, се съгласи да плати седем египетски лири на него и десет за таксито и шофьора. Ануар Селим бе висок, мършав мъж на около четиридесет години. На ревера си носеше метална значка с номер 113 — като доказателство, че е официално упълномощен екскурзовод.

— Приготвил съм прекрасна програма — каза Селим, който имаше навика да се усмихва по средата на изречението. — Първо, преди да са започнали големите горещини, ще посетим Великата пирамида. После...

— Благодаря — прекъсна го Ерика и отстъпи крачка назад. Зъбите му бяха в ужасно състояние, дъхът му можеше да спре атакуващ носорог. — Аз вече съм направила програма. Искам първо да отида за малко до Египетския музей, а след това до Сакра.

— Но в Сакра ще е страшно горещо по обяд — запротестира Селим. На устата му замръзнала безжизнена усмивка.

— Без съмнение — сложи край на разговора Ерика. — Но това е програмата, която смятам да следвам.

Без да променя изражението си, Селим отвори вратата на потрошеното такси, което ѝ бяха отредили. Шофьорът беше млад, с тридневна брада.

Когато потеглиха и се насочиха към музея, Калифа остави бинокъла на пода на колата. Изчака таксито на Ерика да се включи в движението и тогава запали. Чудеше се откъде може да научи нещо за екскурзовода и шофьора на таксито. Включи на скорост и забеляза, че друго такси също потегля от „Хилтън“ и се залепя зад това на Ерика. На първото кръстовище и двете коли завиха надясно.

Когато Ерика се появи, Гамал я разпозна, без да прави справка със снимката. Той бързо записа номера на екскурзовода в полето на вестника и нареди на шофьора да следва таксито ѝ.

Когато стигнаха до музея, Селим помогна на Ерика да слезе от колата, а таксито паркира под един кипарис. Гамал нареди на своя шофьор да спре под едно близко дърво, така че да може да наблюдава таксито на Ерика. После отново отвори вестника и се зачете в новите предложения на Садат за Западния бряг.

Калифа паркира пред музея и нарочно се разходи покрай таксито на Гамал, за да види дали познава човека. Не го познаваше. Според Калифа това поведение беше подозрително, но той трябваше да изпълнява дадените му заповеди, така че влезе в музея.

Ерика пристъпи в световноизвестния музей с голям ентузиазъм, но дори нейният интерес и ерудицията ѝ не можаха да преодолеят потискащата атмосфера. Безценните образци съвсем не изглеждаха добре в прашните зали. Тайнствените статуи и каменните лица навяваха мисли за смърт, а не за безсмъртие. Пазачите, облечени в бели униформи и черни барети, напомняха колониалните времена. От време на време метяха праха по пода без някакъв видим резултат. Единствените работници, които наистина вършеха нещо, бяха реставраторите. Те стояха в малки, оградени с въжета участъци и измазваха или извършваха прости дърводелски ремонти със сечива, подобни на изрисуваните по древноегипетските стенописи.

Ерика се опита да не обръща внимание на обстановката и да се съсредоточи върху самите експонати. В тридесет и втора зала тя видя варовиковите статуи на Рахотеп, брата на Куфу и Нофритис, неговата жена. Бяха толкова изкусно изваяни, че приликата с живи хора бе пълна. Изглеждаха досущ като нейни съвременници и тя с удоволствие би ги наблюдавала с часове, но екскурзоводът ѝ бе твърдо решен да ѝ покаже колко задълбочени са познанията му. Обясни ѝ какво е казал Рахотеп на Куфу, когато за първи път е видял статуята. Ерика много добре знаеше, че това е чиста измислица. Тя учтиво помоли Селим да говори само когато го питат и го уведоми, че е запозната с повечето от експонатите.

Заобиколи статуята и погледът ѝ за момент се плъзна към входа на залата, преди отново да се върне върху гърба на експоната. Стори ѝ се, че видя мургав мъж със зъб като на вампир, но когато погледна отново към входа, нямаше никой. Това се случи тъй бързо, че ѝ остави неприятно усещане. Събитията от предния ден я научиха да бъде предпазлива и докато обикаляше статуята, тя често поглеждаше към входа, но мъжът не се появи повече. Затова пък влезе шумна група френски туристи.

Тя махна с ръка на Селим и излезе от тридесет и втора зала в дългия коридор, който обхождаше западното крило на сградата. Беше празен, но когато се обърна към двойната арка на северозападния край, отново зърна за момент тъмния силует.

Ерика бързо закрачи по дългия коридор към мястото, където се пресичаше с коридора от северното крило. Край нея припкахе Селим и се опитваше да привлече вниманието ѝ към най-различни интересни антики. Той с недоумение следваше забързаната американка, която явно искаше да разгледа музея със скоростта на светлината.

После рязко спря малко преди другия коридор. Селим се заоглежда да види какво е привлякло вниманието ѝ. Беше една статуя на Семнут, но вместо да я разглежда, тя надзърташе в северния коридор.

— Ако търсите конкретен експонат — каза Селим, — то моля...

Ерика ядосано му махна да мълчи, пристъпи в средата на коридора и се взря, очаквайки появата на тъмния силует. Не видя нищо и се почувства малко глуповато. Край нея минаха двойка германци, хванати ръка за ръка, и обсъждаха разположението на залите в музея.

— Мис Барън — каза Селим с нарастващо раздражение, — познавам този музей много добре. Ако искате да видите нещо конкретно, просто ме попитайте.

Ерика го съжали и се опита да измисли нещо, за което да го попита, та да се почувства и той нужен.

— Има ли в музея експонати от времето на Сети I? — попита тя.

Селим постави показалец на носа си и се замисли. После, без да пророни дума, вдигна показалец и посочи напред. Заведе я на втория етаж в четиридесет и седма зала, точно над входното фоайе. Там той застана до една огромна плоча от изящно орнаментиран кварцит с табелка 388.1 и гордо обяви:

— Капакът на саркофага на Сети I.

Ерика погледна парчето скала и мислено го сравни с изумителната статуя, която бе видяла предния ден. Освен това си спомни, че саркофагът на Сети I бе отнесен в Лондон и понастоящем се намираше в един малък тамошен музей. С болезнена яснота разбра как незаконната търговия ограбва Египетския музей.

Селим изчака Ерика да разгледа експоната. После я хвана за ръка и я отведе до входа на друга зала — трябваше да плати още петнадесет

пиастра, за да влязат. После Селим я поведе между дългите ниски витрини към отсрещната стена.

— Мумията на Сети I — самодоволно каза той.

Ерика погледна изсушеното лице и усети лек световъртеж. Точно такова изражение се мъчеха да постигнат холивудските режисьори на филми на ужасите. Забеляза, че ушите са отчупени, а главата е отделена от тялото. Вместо да утвърждават безсмъртието, тленните останки навяваха мисълта, че смъртта е вечна.

Не съществуваше ни най-малка прилика със статуята. Статуята беше с тясна челюст и прав нос, а мумията имаше много широка челюст и закривен орлов нос. Обзе я неясен страх, тя потрепери и се обърна. Махна на Селим да я последва и тръгна към изхода с намерението час по-скоро да излезе от прашния музей.

Таксито остави зад себе си столичната суматоха и се насочи към спокойната провинция. Пътуваха на юг, успоредно на западния бряг на Нил. Селим се опита да поддържа някакъв разговор, но скоро се отказа и млъкна. Ерика не искаше да го наскърбява и го попита за семейството му, но той явно не желаше да говори за това. Тъй че пътуването продължи в мълчание, което бе добре дошло за нея, защото необезпокоявана можеше да съзерцава пейзажа. Много ѝ харесваше контрастът между сапфиреносиния Нил и яркото зелено на напояваните полета. Брането на фурми беше започнало и те подминаваха магарешки каруци, натоварени със зелени клонки, обсипани с червените плодове. Асфалтовото шосе се разклоняваше малко преди промишления център Хилуан. Таксито зави надясно, като прегракналият клаксон няколко пъти изрева, въпреки че пътят беше пуст.

Гамал ги следваше на не повече от сто метра. Беше седнал на ръба на седалката и бърбеше с шофьора. Сакото му лежеше до него.

Около четвърт миля по-назад Калифа бе увеличил радиото и немелодичната музика изпълваше колата. Сега вече беше сигурен, че още някой следи Ерика, но похватите на този някой му се сториха доста странни. Следваше ги от прекалено близко разстояние. Пред музея успя внимателно да разгледа човека в таксито. Приличаше на студент, но Калифа беше имал работа със студенти терористи. Знаеше,

че зад непретенциозния им вид често се крие безскрупулност и дързост.

Таксито на Ерика навлезе в палмова горичка, толкова гъста, че приличаше на иглолистна. Прохладна сянка замени слънчевия пек. Спряха в малко селце. От едната страна на пътя имаше миниатюрна джамия. От другата — малък площад с осемдесеттонен алабастров сфинкс, куп потрошени статуи и една огромна статуя на Рамзес II, повалена на една страна. В дъното се намираше кафе „Сфинкс“.

— Прословутият Мемфис — тържествено обяви Селим.

— Искаш да кажеш Менофер — каза Ерика и погледна жалките останки. „Мемфис“ беше гръцкото име. Древноегипетското — Менофер. — Искам да почерпя по едно кафе или чай — усмихна се тя, като видя, че отново го е обидила.

Тълпа окъсани деца ги заобиколи с надеждата да ѝ пробута някоя фалшива антика, но Селим и шофьорът бързо ги разгониха. Качиха се на терасата и седнаха около малка кръгла масичка. Мъжете си поръчаха кафе, а Ерика — портокалов сок.

Облян в пот, Гамал излезе от таксито, стиснал своя „Ел Ахрам“. Отначало не можеше да реши какво да предприеме, но впоследствие пренебрегна предпазливостта и се запъти да си купи нещо за пиене. Без да поглежда към Ерика, той седна на масата близо до тезгяха. Поръча си кафе и се скри зад вестника.

Калифа фиксира оптичeskия мерник върху тантурестата снага на Гамал, но пръстът върху спусъка се отпусна. Беше спрял седемдесет и пет метра преди площада и бързо извади израелската си снайперска пушка. Седеше на задната седалка на колата, а цевта на карабината бе опряна на сваления прозорец. От момента, в който Гамал излезе от колата, не беше напускал мерника на Калифа. В случай че направеше някакво рязко движение към Ерика, Калифа щеше да го простреля. Нямаше да го убие, но, както смяташе Калифа, чувствително щеше да го забави.

Над верандата се въртяха рояк мухи и Ерика не успя да изпие сока си. Тя стана, каза на спътниците си да не бързат и тръгна да се разхожда из площада. Преди да се върне в таксито, тя се спря да разгледа алабастровия сфинкс. Помисли си какви ли тайни щеше да

разкрие, ако можеше да говори. Беше толкова стар — от времето на Старото царство.

Отново се качиха в колата и подкараха през гъстата палмова гора. Постепенно се появиха обработваеми площи, насечени от напоителни канали. Изведнъж познатите очертания на терасираната пирамида на фараон Зосер се откроиха над редицата палми. Ерика бе обзета от вълнение. След малко щеше да застане пред най-старата каменна постройка, съградена от човешки ръце и от историческа гледна точка — най-значимият обект в Египет. Тук прословутият архитект Имхотеп бе построил небесната стълба, състояща се от шест огромни стъпала, достигащи височина от около двеста фута и по този начин бе поставил началото на епохата на пирамидите.

Таксито спря на сянка до един туристически автобус и Ерика първа изскочи навън. Селим трябваше да подтичва, за да се изравни с нея. Шофьорът отвори и четирите врати.

Поведението на Гамал все повече озадачаваше Калифа. Без да обръща внимание на Ерика, той се бе подслонил на сянка до пирамидата. Дори не си направи труда да я последва вътре. Калифа се поколеба какво да предприеме. Допусна, че държането на Гамал може да е някакво хитро коварство и реши да се движи плътно до Ерика. Свали сакото си, взе своя „Стечкин“ в дясната ръка и праметна сакото отгоре му.

През целия следващ час Ерика бе омагьосана от развалините. Ето за този Египет бе мечтала. С помощта на познанията си тя бе в състояние да възкреси от развалините изумителното архитектурно постижение, сътворено преди пет хиляди години. Знаеше, че не може да види всичко за един ден, затова само отбеляза основните обекти, на които щеше да отдели повече време и с удоволствие разгледа неща, за които никога не бе чувала, като например барелефите със змийска шарка. Селим най-после се примири с ролята си и се усамоти на сянка. Оживи се едва когато около обяд Ерика му махна с ръка в знак, че е готова да продължат.

— Там има едно малко кафене-ресторант — с надежда в гласа каза Селим.

— Нямам търпение да видя гробниците на благородниците — унесено отвърна Ерика. Беше превъзбудена и едва ли нещо би могло да я отклони от пътя ѝ.

— Кафенето е точно до мастабата на Ти и до Серапеума — каза Селим.

Очите на Ерика блеснаха. Серапеумът бе един от най-необичайните древноегипетски паметници. В катакомбите с почести и церемониалност бяха положени мумифицираните останки на бикове Апис. Вкопаването на серапеума в монолитната скала е коствало неимоверни усилия. Това бе обяснимо за строителството на гробници за хора, но не и за бикове. Тя бе убедена, че в погребението на бикове Апис се крие загадка, която тепърва щеше да бъде разбулена.

— Готова съм за Серапеума — с усмивка се съгласи тя.

Гамал бе възпълен и горещината не му се отразяваше добре. Дори и в Кайро той много рядко излизаше по обяд. А Сакра посред бял ден — това просто преля чашата. Докато се движеше след таксито на Ерика, той се чудеше как да облекчи страданията си. Една от възможностите бе да се скрие някъде на сянка и да поръча на шофьора да я следи, докато не реши да се връща в Кайро. Таксито пред тях спря и паркира до кафенето на Сакра. Гамал се огледа наоколо и си спомни, че като дете бе идвал тук с родителите си. Спомни си как бяха се разхождали из дълги и мрачни подземни коридори, за да видят някакви бикове. Тази разходка го бе изплашила, но той ясно си спомни, че подземните галерии бяха чудно прохладни.

— Това не е ли Серапеумът? — попита той шофьора.

— Ей там — каза той и посочи към началото на един изкоп, който служеше за вход.

Гамал погледна Ерика. Тя разглеждаше редицата сфинксове, която водеше към входа. Той веднага реши как да се разхлади. Освен това му хрумна, че би било забавно да разгледа Серапеума след толкова години.

Калифа нервно прокара пръсти през мазната си коса. Той бе решил, че Гамал далеч не е аматьор, въпреки че усърдно се преструва именно на такъв. Ако беше сигурен в окончателните му намерения, без колебание би го прострелял и доставил жив на Ивон дьо Марго. Но просто бе принуден да изчака, докато Гамал направи първия ход. Положението беше по-сложно и по-опасно, отколкото му се стори отначало. Калифа завинти заглушителя на автоматичния си пистолет и тъкмо се канеше да излезе от колата, когато видя, че Гамал влиза в някакъв изкоп. Погледна картата. Беше Серапеумът. Потърси Ерика,

която унесено фотографираше един варовиков сфинкс и разбра, че има само една причина Гамал да влезе преди нея. В някоя от тъмните, сводести галерии или в някоя от тесните проходи той щеше да се спотаи като отровна змия, за да нанесе удара, когато жертвата най-малко го очаква. Серапеумът предлагаше идеални условия за убийство.

Въпреки дългогодишния си опит Калифа не бе сигурен какво да предприеме. Можеше и той да влезе преди Ерика и да се опита да намери скривалището на Гамал, но бе твърде рисковано. Реши да следва младата жена и да изпревари Гамал.

Ерика се спусна по рампата и приближи входа. Тя не обичаше пещери и, честно казано, дори се страхуваше от затворени пространства. Преди още да пристъпи в Серапеума, тя усети влажния хлад и почувства как цялата настръхва, но продължи напред. Плати входната такса на някакъв опърпан арабин с лисича физиономия. Атмосферата в Серапеума бе мрачна и заплашителна.

Ерика пристъпи в сумрачната входна галерия и веднага почувства тайнствения страх, който векове наред гнетеше всеки, влязъл в досег с древноегипетската култура. Тъмните проходи приличаха на тунели към отвъдното и напомняха за страховитата сила на окултното. На две крачки след Селим тя се потапяше все по-дълбоко и по-дълбоко в този магически свят. Спускаха се по безкраен коридор с криви и грубо изсечени стени, оскъдно осветен от слаби крушки, поставени на неравномерно разстояние. Танцуващите сенки силно влошаваха видимостта между всеки две крушки. От сумрака постоянно изплуваха други туристи, гласовете им звучаха кухо, ехото ги повтаряше. Под прав ъгъл с главния коридор имаше отделни галерии, всяка от които съдържаше черен саркофаг, покрит с йероглифи. Само част от тях бяха осветени. Не след дълго Ерика реши, че е видяла достатъчно, но Селим настояваше, че най-добрият саркофаг се намирал най-накрая и дори имало скована дървена стълба, за да могат да се видят декорациите от вътрешната страна. Тя с неудоволствие го последва. Най-после стигнаха до въпросната галерия и Селим отстъпи, за да ѝ направи място. Тя протегна ръка към парапета на стълбата, която водеше към дървената платформа.

Вниманието на Калифа бе изострено до крайна степен. Беше освободил предпазителя на пистолета. За малко да застреля няколко туристи, които неочаквано изплуваха от мрака право пред тях.

Зави зад ъгъла на последната галерия и се озова само на петнадесетина фута от Ерика. Когато видя Гамал, реакцията му бе светкавична и напълно автоматична. Ерика се изкачваше по късата дървена стълба. Гамал вече беше на платформата и гледаше надолу към нея. Беше само на една крачка от ръба на платформата. За лош късмет на Калифа Ерика се намираше точно между тях двамата и с тялото си закриваше Гамал, което пък правеше един бърз изстрел невъзможен. Обзет от паника, Калифа се хвърли напред и изтласка Селим встрани. Втурна се по стълбите и събори Ерика по очи, почти в краката на шокирания Гамал.

От пистолета му изригна сияние, смъртоносните куршуми се забиха в гърдите на Гамал и пронизаха сърцето му. Ръцете му бавно започнаха да се вдигат нагоре. На лицето му се изписа недоумение, той политна напред и се строполи върху Ерика. Калифа извади ножа си и прелетя над дървения парапет. Селим нададе писък и понечи да избяга. Туристите на платформата още не бяха разбрали какво става. Калифа светкавично прекоси коридора и стигна до жиците, които захранваха мъждукащите крушки. Стегна се за в случай, че го удари токът и срязва жиците. Целият Серапеум потъна в непрогледна тъмнина.

Кайро, 12:30

Стефанос Маркулис поръча по още едно уиски за себе си и за Евангелос Папарис. Двата бяха облечени в плетени ризи с отворени яки и седяха в дъното на бар „Ла Паризиен“ в хотел „Меридиен“. Стефанос беше в мрачно и сприхаво настроение и Евангелос, който добре познаваше шефа си, знаеше, че в такива моменти трябва да бъде особено внимателен.

— Проклет французин. Каза, че слиза веднага, а вече двадесет минути се мотае.

Евангелос само сви рамене. После се наведе и намести малкия си пистолет в кобура, пристегнат точно над глезена на десния му крак. Той беше едър, мускулест мъж, с груби черти и огромни вежди, които биха му придавали неандерталски вид, ако не беше абсолютно плешивата му глава.

Точно в този момент на входа се появи Ивон дьо Марго с дипломатическо куфарче в ръка. Беше облечен в син блейзер с широка

вратовръзка. Зад него пристъпи и Раул. Двамата огледаха залата.

— Тези богаташи винаги се обличат тъй, сякаш са се запътили за среща по поло — иронично отбеляза Стефанос. Той размаха ръка, за да привлече вниманието на Ивон.

Евангелос леко премести цялата маса, за да може безпрепятствено да стига с дясната си ръка до кобура. Ивон ги забеляза и се приближи. Той стисна ръката на Стефанос и преди да седне, представи Раул.

— Как пътувахте? — попита той с умерена сърдечност, след като поръчаха.

— Отвратително — каза Стефанос. — Къде са книгата на стареца?

— Не си хабиш думите напразно — усмихнат отвърна Ивон. — Но така може би е най-добре. И все пак ще се наложи да ми кажеш ти ли уби Абдул Хамди?

— Ако аз бях убил Хамди, мислиш ли, че щях да се домъкна в тази адска дупка? — саркастично попита той. Стефанос презираше хора като Ивон, които не са работили и един ден през живота си.

Ивон реши, че мълчанието може да бъде от полза при хора като Стефанос и затова, без да бърза, внимателно распечата нов пакет „Голоаз“ и предложи на цялата маса. Само Евангелос пожела и протегна ръка, но Ивон държеше цигарите така, че да го принуди да се протегне и по този начин да види татуировката на косматата му, мускулеста ръка. Представляваше хавайска танцьорка, под която пишеше „Хавай“. Ивон най-после го остави да си вземе цигара и го попита:

— Често ли ходите в Хавай?

— Като малък работех на товарен кораб — отговори той, запали цигарата си от малката свещ, поставена на масата и се облегна назад.

Ивон се обърна към Стефанос, чието нетърпение явно нарастваше. С отмерени движения той запали цигарата си със златната запалка и проговори.

— Не — каза той, — не мисля, че би дошъл в Кайро, ако беше убил Хамди, освен ако нещо не те е разтревожило, ако нещо се е объркало. Но право да ти кажа, Стефанос, просто не знам какво да мисля. Ти дойде тук много бързо. Това ми се струва подозрително. Освен това разбрах, че убийците на Хамди не са от Кайро.

— Аха — ядно го прекъсна Стефанос, — така значи. Разбрал си, че убийците не са от Кайро. От тази информация веднага правиш извода, че са от Атина. Това ли ти е логиката? — После се обърна към Раул. — Как можеш да работиш за такъв човек? — попита той и почука с показалец челото си.

Тъмните очи на Раул не трепнаха. Ръцете му лежаха на коленете. Беше готов да се намеси за части от секундата.

— С неудоволствие ми се налага да ти съобщя, че ще трябва другаде да търсиш убицеца на Хамди. Не съм аз.

— Жалко. Иначе доста неща щяха да си дойдат на мястото. Имаш ли изобщо някакви идеи кой би могъл да бъде?

— Ни най-малка представа. Но имам чувството, че Хамди си беше създал много врагове. Сега защо не ми покажеш книгата му?

Ивон постави куфарчето на масата и с пръст върху ключалката каза:

— Един последен въпрос. Знаеш ли къде е статуята на Сети?

— Не, за нещастие. — Стефанос впи жаден поглед в куфарчето.

— Тази статуя ми е нужна.

— Ако чуя нещо за нея, веднага ще ти се обадя — каза Стефанос.

— Ти така и не ми даде възможност да видя хюстънската статуя — продължи Ивон, внимателно загледан в Стефанос.

Стефанос изненадано вдигна поглед от куфарчето.

— Защо мислиш, че имам нещо общо с Хюстънската статуя?

— Нека просто приемем, че съм научил отнякъде.

— От книгата на Хамди ли разбра? — раздразнено попита той.

Вместо да отговори, Ивон отвори куфарчето и изсипа съдържанието му на масата. После се облегна назад, спокойно отпи от перното си и се загледа в Стефанос, който ровеше из писмата. След малко намери своето писмо до Абдул Хамди и го отдели настрана.

— Това ли е всичко? — попита той.

— Това е всичко, което намерихме — отвърна Ивон и обходи с поглед масата.

— Внимателно ли претърсихте?

Ивон хвърли поглед към Раул, който утвърдително кимна.

— Много внимателно — отсече Раул.

— Трябва да е имало още — каза Стефанос. — Не мога да повярвам, че дъртото копеле е блъфирало. Каза, че иска пет хиляди

долара в брой, защото в противен случай щял да предаде документите на властите. — Стефанос още веднъж прегледа писмата, този път по-внимателно.

— Ако трябва да направиш предположение, какво смяташ, че се е случило със статуята на Сети? — попита Ивон и си поръча още едно перно.

— Не зная — каза Стефанос, без да отмества поглед от едно писмо до Абдул Хамди, изпратено от американски търговец. — Но ако това ще те успокои, мога да те уверя, че все още е в Египет.

Настъпи мълчание. Стефанос задълбочено четеше, а Раул и Евангелос се блещеха един другиму над чашите. Ивон гледаше през прозореца. Той също смяташе, че статуята на Сети е в Египет. От стола си виждаше хотелския басейн, отвъд него се простираше Нил. В средата на реката нилския фонтан изригваше във въздуха воден стълб, който се пръскаше на прах и раждаше безброй дъги от двете страни на струята. Помисли си за Ерика Барън и му мина наум, че би било добре, ако Калифа наистина е толкова добър, колкото го изкарваше Раул. Ако Стефанос бе убил Хамди и сега посегнеше на Ерика, то Калифа щеше да си заслужи парите.

— А тази американка? — попита Стефанос. Той сякаш четеше мислите на Ивон. — Искам да я видя.

— Отседнала е в „Хилтън“. Но е малко пренапрегната след цялата история. Тъй че бъди внимателен с нея. Тя е единствената ми връзка със статуята на Сети.

— В момента статуята не ме интересува — рязко отвърна Стефанос и избута кореспонденцията пред себе си. — Но въпреки това искам да говоря с нея и ти обещавам, че както обикновено ще съм тактичен. Освен това научи ли нещо за Абдул Хамди?

— Не много. Произхожда от Луксор. Дошъл в Кайро преди няколко месеца, за да отвори магазин за антики. Има син, който още се занимава с търговия с антики в Луксор.

— Беше ли при сина му?

— Не — каза Ивон и стана. Стефанос му беше омръзнал. — Да не забравиш да ми се обадиш, ако научиш нещо за статуята. Ще си платя. — Той леко се усмихна и тръгна.

Раул го последва.

— Вярваш ли му? — попита Раул, когато излязоха навън.

— Не знам какво да мисля — отговори Ивон, без да спира. — Това, дали му вярвам, е един въпрос, а дали му имам доверие, съвсем отделен. Той е най-големият опортюнист, когото съм виждал. Инструктирай Калифа да бъде внимателен, ако Стефанос се срещне с Ерика. Ако се опита да я нарани, искам да бъде застрелян.

Село Сакра, 13:48

Една муха хаотично летеше от единия прозорец до другия. Ерика се огледа. Стените и таванът бяха белосани. Единствената украса бе един усмихнат плакат на Ануар Садат. Единствената врата бе затворена.

Тя седеше на стол с права облегалка. От тавана се спускаше електрическа крушка. До вратата имаше малка метална масичка и стол, подобен на този, на който седеше. Ерика изглеждаше ужасно. Панталонът ѝ бе скъсан на дясното коляно. На гърба на бежовата ѝ блуза беше засъхнало голямо петно кръв.

Протегна ръка напред, за да прецени дали още трепери. Трудно беше да се прецени. В един момент ѝ се стори, че ще повърне, но гаденето премина. Сега чувстваше леки пристъпи на световъртеж, които преминаваха, когато затвореше очи. Без съмнение все още се намираше в шок, но вече разсъждаваше значително по-ясно. Осъзнаваше например, че са я отвели в полицията в село Сакра.

Ерика потри ръце и забеляза, че те веднага се навлажняват, щом си спомни събитията от Серапеума. Когато Гамал бе паднал върху нея, тя си помисли, че е станало срутване. Отчаяно се беше мъчила да се освободи, но поради малката широчина на стълбището това се оказа невъзможно. Освен това тъмнината бе толкова плътна, че тя не беше сигурна дали очите ѝ са отворени или затворени. После почувства топлата, лепкава течност по гърба си. Едва по-късно разбра, че това е кръвта на мъжа, който умираше върху нея.

Ерика с усилие преодоля новия пристъп на гадене и вдигна поглед към вратата. Влезе същият мъж, който преди малко се бе пипкал тридесет минути, докато попълни със счупен молив някакъв документ. Той почти не говореше английски, но усърдно ѝ махаше да тръгне с него. Очуканият пистолет, който се мъдреше в кобура му, далеч не я успокои. Тя вече се бе сблъскала с бюрократичния хаос.

Явно я смятаха за заподозряна, а не за невинна жертва. От момента, в които властите пристигнаха на местопроизшествието, настъпи пълно безредие. В един момент двама полицаи толкова разпалено се скараха относно някакъв детайл от показанията, че едва не се сбиха. Взеха паспорта на Ерика и я откараха в Сакра в заключен фургон, който бе горещ като пещ. На няколко пъти тя ги попита дали може да се обади в американското консулство, но в отговор мъжете само свиваха рамене и продължаваха да се карат какво да правят с нея.

Сега тя последва полицаия със стария пистолет през порутеното полицейско управление до улицата. Същият фургон, с който я бяха докарали от Серапеума до тук, я очакваше. Тя се опита да си поиска паспорта, но полицаят я натика вътре, затвори вратите и ги заключи. На дървената пейка вече я очакваше Ануар Селим. Ерика не го беше виждала от катастрофата в Серапеума и толкова много му се зарадва, че едва не го прегърна с молби за успокоение. Но когато тя влезе във фургона, той ядно я изгледа и извърна глава.

— Знаех си, че ще ми навлечеш неприятности — каза той, без да я поглежда.

— Аз, неприятности? — Тя забеляза, че ръцете му са в белезници и реши да не го тормози повече.

Фургонът подскочи напред и двамата пътници залитнаха на седалките си. Ерика усети, че струйка пот се спуска по гърба ѝ.

— От самото начало се държеше необичайно — продължи Селим, — особено в музея. Веднага разбрах, че кроиш нещо. Така и ще им кажа.

— Аз... — започна Ерика, но се отказа. Страхът парализира мозъка ѝ. Трябваше да съобщи за убийството на Абдул Хамди.

Селим я погледна и се изплю на пода.

Кайро, 15:10

Когато излезе от фургона, Ерика разпозна ъгъла на площад „Ел Тарир“. „Хилтън“ бе съвсем близо и ѝ се прииска да отиде в стаята си, да се обади на няколко телефона и да потърси помощ. Когато видя, че Селим е окован, тя още повече се притесни и се чудеше дали е арестувана или не.

Грубо ги набутаха в сградата на силите за сигурност. Отведоха Селим нанякъде. На Ерика ѝ свалиха отпечатъци от пръстите, снимаха я и я отведоха в някаква стая без прозорци.

Полицаят, който я съпровождаше, бодро козирува на офицера. Без да вдига поглед от досието, офицерът махна с ръка и съпровождачът излезе, като внимателно затвори вратата. Ерика остана права. Единствено обръщането на страниците нарушаваше тишината. Под флуоресцентните лампи плешивата му глава лъщеше като излъскана ябълка. Тънките му устни леко мърдаха, докато четеше. Беше безупречно облечен в бяла униформа с висока яка. На кръста си имаше широк черен колан, кобур и презрамка, която минаваше под единия пагон. Обърна последната страница на досието и Ерика забеляза, че вътре има приложен американски паспорт. Искрено се надяваше, че най-после е срещнала служител, който да има нещо в главата си.

— Седнете, моля, мис Барън — каза полицаят, все още без да вдига поглед. Гласът му беше сух и безчувствен. Имаше толкова тънки мустаци, че приличаха на чертичка на горната устна. Дългият му нос бе с леко увиснал връх.

Ерика бързо седна на стола пред масата. Под масата, до излъсканите обувки на полицая, тя видя платнения си сак. Беше се примирила, че вече е изчезнал.

Той остави досието и взе паспорта. Отвори го и очите му няколко пъти се спряха ту на нея, ту на снимката. После протегна ръка и постави паспорта до телефона.

— Аз съм лейтенант Искандер — каза той и сплете пръсти на масата, напрегнато се взря в Ерика и попита: — Какво се случи в Серапеума?

— Не знам — заекна тя. — Изкачвах се по едни стълби, за да погледна някакъв саркофаг, после някой ме събори отзад, после друг падна върху мен и светлината угасна.

— Видяхте ли кой ви бутна отзад? — Той говореше с лек британски акцент.

— Не. Стана толкова бързо...

— Жертвата е била застреляна. Не чухте ли изстрели?

— Не. Чух няколко звука, като че ли някой удря килим с тупалка, но не съм чула изстрели.

Лейтенант Искандер кимна и записа нещо в досието.

— И какво се случи после?

— Не можах да се измъкна изпод човека, който падна върху мен — каза тя и отново си спомни обзелия я ужас. — Мисля, че някой крещеше, обаче не съм много сигурна. Но ясно си спомням, че някой донесе свещи. Помогнаха ми да стана и някой каза, че човекът бил мъртъв.

— И това ли е всичко?

— После пристигна охраната, след тях и полицията.

— Погледнахте ли убития?

— Не много добре. Не мога да гледам такива неща.

— Виждала ли сте го преди?

— Не — каза Ерика.

Той се наведе, взе сака и го побутна към Ерика.

— Вижте дали нещо липсва.

Ерика провери чантата си. Фотоапарат, пътеводител, портмоне — всичко си беше на мястото. Провери парите и пътническите си чекове.

— Май нищо не е изчезнало.

— Значи не са ви ограбили.

— Не — каза тя.

— Имате образование на египтолог. Така ли е? — попита лейтенант Искандер.

— Да.

— Ще се изненадате ли, ако разберете, че убитият е работил в отдела по антиките?

Тя отклони поглед от студените очи на Искандер. Без да си дава сметка, тя така силно бе стискала ръцете си, че бяха изтръпнали. Въпреки че желаше да отговаря на въпросите на Искандер бързо, колкото е възможно по-бързо, тя разбираше, че този въпрос е важен, много важен, може би най-важният от целия разпит. Спомни си Ахмед Казан. Той беше казал, че е шеф на отдела по антиките. Може би той беше в състояние да ѝ помогне.

— Не знам как да ви отговоря — каза тя накрая. — Не съм изненадана, че човекът е работил в отдела по антиките. Можеше да е всякакъв. Казах ви, че не го познавах.

— Защо посетихте Серапеума?

Тя си спомни обвиненията, които ѝ беше отправил Селим във фургона, и внимателно обмисли отговора си.

— Предложи ми екскурзоводът, когото бях наела.

Лейтенант Искандер отвори досието и отново записа нещо.

— Мога ли да ви попитам...? — плахо започна тя.

— Да, разбира се.

— Познавате ли Ахмед Казан?

— Разбира се. А вие познавате ли мистър Казан?

— Да, и много бих желала да говоря с него, ако е възможно.

Лейтенант Искандер вдигна слушалката. Докато набираше номера, не изпускаше Ерика от очи.

Кайро, 16:05

Имаше чувството, че тези коридори никога няма да свършат — безкрайно дълги и претъпкани с хора. Египтяни, облечени в какво ли не, с копринени костюми и парцаливи галабии, се редяха по опашки пред вратите или се изсипваха като лавини от кабинетите. Някои спяха по пода, така че Ерика и полицаят, който я съпровождаше, трябваше да ги прескачат. Въздухът бе натезжал от тежката миризма на цигари, чесън и овча лой.

Най-сетне влязоха в преддверието на отдела по антиките и тя разпозна многобройните бюра и овехтелите пишещи машини от снощното си посещение. Беше пълно с чиновници, които се преструваха на заети. Тя почака малко и скоро я поканиха в кабинета. Климатичната инсталация работеше и тя облекчено въздъхна, усещайки хладния повей.

Ахмед стоеше зад бюрото и гледаше през прозореца. Между „Хилтън“ и недостроения хотел „Интерконтинентал“ се виждаше част от Нил. Когато Ерика се появи на прага, той се обърна.

Тя смяташе да излее проблемите си на един дъх и да го помоли да ѝ помогне. Но нещо в изражението му я накара да замълчи. На лицето му бе изписана тъга. Очите му бяха замъглени, а косата — разрошена.

— Добре ли сте? — попита Ерика, искрено загрижена.

— Да — бавно каза Ахмед. Гласът му беше колеблив, потиснат.

— Не съм и предполагал с какви натоварвания е свързано

управлението на този отдел. — Той се отпусна в стола си и за момент затвори очи. После внезапно трепна: — Извинете ме — каза той. — Седнете, моля.

Ерика се подчини.

— Казаха ми какво се е случило в Серапеума, но искам да чуя всичко от вас самата.

Ерика започна от началото. Искаше да опише случая съвсем подробно и дори спомена човека, който я беше уплашил в музея.

Ахмед внимателно я слушаше. Не я прекъсна нито веднъж. Изчака я да свърши и едва тогава проговори:

— Човекът, който е бил застрелян, се казваше Гамал Ибрахим и работеше тук, в отдела по антиките. Беше симпатично момче.

В очите на Ахмед проблеснаха сълзи. Когато видя как един толкова силен мъж е разстроен до сълзи, нещо, което едва ли би могло да се случи в Америка, Ерика сякаш изведнъж забрави тревогите си. Това, че той не скри чувствата си, ѝ направи силно впечатление.

Ахмед сведе очи и овладя скръбта си, след това продължи:

— Ти изобщо видя ли Гамал преди нещастиято?

— Струва ми се не — каза Ерика, но не прозвуча много категорично. — Може би го видях в едно кафене в Мемфис, но не съм сигурна.

Ахмед прокара пръсти през гъстата си коса.

— Кажете ми, когато си започнала да се качваш по стълбата, Гамал е бил на платформата, така ли?

— Точно така.

— Това е много интересно.

— Защо? — попита тя.

Ахмед изглеждаше смутен.

— Просто си мисля — уклончиво каза той. — Изобщо не мога да свържа събитията.

— И аз се чувствам по същия начин, мистър Казан. И искам да ви уверя, че нямам нищо общо с цялата история. Абсолютно нищо. Би трябвало да ми разрешите да се обадя в американското посолство.

— Можете да се обадите. Но според мен не е нужно.

— Струва ми се, че се нуждая от помощ.

— Мис Барън, съжалявам, че ви провалихме деня. Вината за това е изцяло наша. Когато се върнете в хотела си, можете да се обадите на

когого пожелаете.

— И вие няма да ме задържите тук? — попита тя, като все още се страхуваше да повярва на ушите си.

— Разбира се, че не — отговори Ахмед.

— Много се радвам — каза Ерика. — Но трябва да ви кажа още нещо. Трябваше да ви го кажа още снощи, но ме достраша. Както и да е... — Тя дълбоко пое дъх. — Тези два дни бяха необичайни за мен. И не мога да реша кой от двата беше по-лош. Колкото и да ви звучи невероятно, вчера следобед станах неволен свидетел на още едно убийство. — Ерика потрепери. — Видях как трима мъже убиха един човек на име Абдул Хамди и...

Столтът на Ахмед изтрополи на пода.

— Видяхте лицата им?

— Само на двама от тях. Не и на третия.

— И можете да разпознаете двамата?

— Възможно е, не съм сигурна. Наистина искам да ви се извиня, че не ви казах вчера. Умирах от страх.

— Напълно ви разбирам. Не се притеснявайте. Ще се погрижим за всичко. Но без съмнение ще трябва да ви зададем още някои въпроси.

— Още въпроси... — тъжно каза Ерика. — Всъщност възнамерявам да напусна Египет по най-бързия възможен начин. Цялата ми ваканция се провали.

— Съжалявам, мис Барън. — Ахмед си възвърна осанката, която тя помнеше от предишната им среща, — но при така стеклите се обстоятелства няма да ви разрешим да заминете, докато не се изяснят всички подробности или докато не се уверим, че повече не можете да ни помогнете. Наистина съжалявам, че ви се струпват толкова много неприятности. Ще бъдете напълно свободна. Само ме уведомете, ако смятате да излизате извън Кайро. Освен това можете да обсъдите проблемите си с американското посолство, но имайте предвид, че те нямат голямо влияние върху вътрешните ни работи.

— Да си затворен в една държава е далеч по-добре, отколкото да си в затвора — тъжно се усмихна тя. — Все пак как мислите, кога ще ми разрешите да отпътувам?

— Трудно е да се каже. Може би след седмица. Разбирам ви, но се опитайте да гледате на преживелиците си тук просто като на лошо

стечение на обстоятелствата. На ваше място бих се постарал да се позабавлявам, докато съм в Египет. — Той се загледа встрани и после продължи: — Като представител на правителството бих желал да ви поканя на вечеря, за да ви покажа, че човек може наистина добре да се забавлява в Египет.

— Благодаря ви — Ерика бе искрено трогната от загрижеността му, — но за съжаление вече имам уговорка с Ивон дьо Марго.

— Разбирам. — Ахмед смутено сведе поглед. — В такъв случай ви моля да приемете извинения от името на правителството. Ще уредя да ви откарат до хотела и ви уверявам, че редовно ще поддържам връзка с вас.

Той се изправи и стисна ръката ѝ през бюрото. Ръкостискането му бе приятно твърдо. Изненадана от внезапния край на разговора, Ерика напусна стаята.

Веднага след нея Ахмед повика заместника си Заки Риад. Риад имаше петнадесет години стаж в отдела, но стремителната кариера на Ахмед му отне шефското кресло. Беше интелигентен и съобразителен, но физически беше пълен антипод на Ахмед. Дебел, с разплути черти и катраненочерна коса, почти винаги рошава като каракул.

Ахмед приближи картата на Египет и когато заместникът му седна, се обърна.

— Какво ще кажеш за всичко това, Заки?

— Нямам ни най-малка представа — отговори той и избърса потта, която обливаше челото му въпреки климатичната инсталация. Доставяше му удоволствие да гледа как Ахмед се затруднява.

— Колкото и да се мъча, изобщо не мога да проумея защо застреляха Гамал — каза Ахмед и удари с юмрук отворената си длан. — Боже мой, млад човек с жена и деца... Мислиш ли, че смъртта му има нещо общо с това, че следеше Ерика Барън?

— Не виждам защо трябва да има такава връзка, но не е изключено. — Това последното го каза специално, за да жегне Ахмед. Заки извади угаснала лула и я забучи между зъбите си, без да обръща внимание на пепелта, която се посипа върху гърдите му.

Ахмед скри лице в шепите си и разтри слепоочията си. После оправи пищния си мустак.

— В цялата история просто няма логика. — Обърна се и погледна голямата карта. — Чудя се дали пък в Сакра не се забърква

някаква каша. Възможно е нелегално да са открити нови гробници. — Той се върна до бюрото си и седна. — А което е още по-обезпокоително, днес сутринта ми се обадиха от емигрантската служба и ми казаха, че в Кайро е пристигнал Стефанос Маркулис. Както знаеш, той не идва тук често. — Ахмед се наведе напред и внимателно се взря в лицето на Заки Риад. — Какво съобщи полицията за Абдул Хамди?

— Почти нищо — каза Заки. — Явно са го ограбили. Полицията успяла само да разбере, че напоследък изведнъж е забогатял, щом е преместил магазина си от Луксор в Кайро. А в същото време е купувал и по-ценни образци. Явно е имал пари отнякъде. И впоследствие са го ограбили.

— Да имаш случайно представа откъде са дошли парите? — попита Ахмед.

— Аз не, но има един човек, който би могъл да знае. Старецът има син в Луксор. Той също се занимава с търговия на антики.

— Полицията говорила ли е със сина му?

— Дори да е говорила, аз не знам — каза Заки. — Това би било прекалено очевиден ход. Всъщност те далеч не се интересуват толкова много от случая.

— Аз се интересувам — настоя Ахмед. — За довечера ми уреди самолет до Луксор. Смятам да посетя сина на Абдул Хамди. Освен това подсили охраната на некрополиса на Сакра.

— Мислиш ли, че сега е подходящият момент да напуснеш Кайро? — попита Заки и надигна мундщука на лулата си. — Както самият ти изтъкна, сигурно нещо се готви, щом Стефанос Маркулис е в Кайро.

— Възможно е, Заки, но имам нужда да се усамотя за един-два дни в къщата си край Нил. Чувствам се отговорен за смъртта на Гамал. А когато съм потиснат, единствено Луксор може да излекува раните ми.

— А американката, Ерика Барън? — попита Заки и запали лулата си.

— Нищо й няма. Уплашена е, но ми се струва, че ще се съвземе. Самият аз не знам как бих се чувствал, ако за двадесет и четири часа стана свидетел на две убийства, като при едното жертвата падне върху мен.

Заки дълбокомислено дръпна от лулата си.

— Ахмед, когато те попитах за мис Барън, аз не се интересувах от здравето ѝ, а питах дали да продължаваме да я следим.

— Не — ядосано отвърна Ахмед. — Тази вечер не. Ще бъде с Дьо Марго. — В момента, в който произнесе тези думи, той вече съжеляваше. Проявата на чувства беше съвсем не на място.

— Не съм те виждал в такава светлина, Ахмед — каза Заки и внимателно се вгледа в шефа си. Познаваше го от няколко години, той никога не бе проявявал интерес към жените. А сега изведнъж се държеше така, сякаш ревнува. Тази слабост на Ахмед зарадва Заки. С времето бе намразил позата му на свръхчовек. — Може би Луксор наистина ще ти се отрази добре. С удоволствие ще движа нещата тук и лично ще преценя положението в Сакра.

Кайро, 17:35

Когато правителствената кола спря пред „Хилтън“, Ерика все още не можеше да повярва, че са я освободили. Тя отвори вратата и благодари на шофьора, сякаш и той имаше заслуга за освобождаването ѝ. Влезе в „Хилтън“ с чувството, че се завръща в родния си дом.

Фоайето отново бе претъпкано. Този следобед международните полети следваха един след друг. Повечето туристи безцелно се шляеха около багажа си, докато управата на хотела безуспешно се опитваше да се справи с ежедневно то нашествие.

Сепна се от мисълта колко абсурдно изглежда самата тя сред шарената тълпа. Изморена, запотена и рошава. На гърба ѝ още стоеше петното кръв, панталоните ѝ бяха в окаяно състояние, овалени в мръсотия и разпрани на дясното коляно. Ако можеше да стигне до стаята си по някакъв заобиколен път, несъмнено би избрала него. За нещастие обаче трябваше да прекоси големия синьо-червен ориенталски килим и да мине под централния кристален полилей. Имаше чувството, че се намира на сцена и хората започнаха да я заглеждат.

Един от мъжете на рецепцията я забеляза, посочи я с химикалката си и ѝ махна. Тя ускори крачка и се насочи към асансьора. Натисна бутона. Страхуваше се да се обърне, за да не би някой да я заговори. Натисна бутона още няколко пъти и най-после асансьорът

пристигна. Вратата се отвори, тя влезе в кабината и каза на момчето етажта си. То безмълвно кимна. Вратата започна да се затваря, но в същия миг нечия ръка я задържа. Ерика се притисна към дъното на кабината и затаи дъх.

— Извинете — ухили се едър мъж в каубойски ботуши. — Вие ли сте Ерика Барън?

Тя отвори уста, но не успя да продума.

— Казвам се Джефри Джон Райс от Хюстън. Вие сте Ерика Барън, нали? — Мъжът продължаваше да държи вратата.

Ерика плахо кимна.

— Много се радвам да се запознаем, мис Барън. — Джефри Райс ѝ подаде ръка.

Ерика машинално повдигна ръка, той я пое и мощно я стисна.

— За мен е удоволствие, мис Барън. Моля, запознайте се с жена ми.

Без да пуска ръката ѝ, той я измъкна от асансьора, тя залитна, сакът ѝ се изхлузи от рамото и за малко не падна на земята.

— Часове наред ви чакаме — обясняваше той, докато я влачеше към фойето.

След четири-пет непохватни стъпки тя най-после успя да измъкне ръката си.

— Мистър Райс — каза тя и спря, — с удоволствие бих се запознала с жена ви, но може би някой друг път. Денят ми беше много напрегнат.

— Наистина изглеждате малка одърпана, мила моя, но нека първо пийнем нещо — усмихна се той и отново хвана китката ѝ.

— Мистър Райс! — рязко каза Ерика.

— Хайде скъпа, прекосили сме половината свят, за да се срещнем с вас.

Ерика се взря в загорялото и гладко избръснато лице на Джефри Райс.

— Какво искате да кажете, мистър Райс?

— Току-що го казах. Двамата с жена ми дойдохме от Хюстън, за да се срещнем специално с вас. Летяхме цяла нощ. За щастие разполагам със собствен самолет. Най-малкото, което можете да направите за нас, е да изпием по едно питие.

Изведнъж тя си спомни името. Джефри Райс беше собственикът на хюстънската статуя на Сети I. Беше говорила с доктор Лоуъри късно през нощта и едва сега си спомни.

— Дошли сте от Хюстън?

— Точно тъй. Долетяхме. Кацнахме преди няколко часа. А сега се запознайте с жена ми, Присила.

Ерика се остави да я замъкнат през фойето и да я представят на Присила Райс, южняшка хубавица с дълбоко деколте и пръстен с толкова голям диамант, че почти заслепяваше блясъка на огромния кристален полилей. Южняшкият ѝ акцент бе много по-изразен от този на съпруга ѝ.

Джефри Райс поведе жена си и Ерика към бар „Таверн“. Собственическият маниер и гръмкият му глас му осигуриха светкавично обслужване, още повече че той щедро раздаваше бакшиши от по една египетска лира. В приглушената светлина на бара Ерика не биеше толкова много на очи и се поуспокои. Седнаха в едно сепаре, където изпокъсаните ѝ дрехи не се забелязваха.

Джефри Райс поръча чист бърбън за себе си и за жена си и водка с тоник за Ерика. Тя наистина постепенно се отпусна и дори се смя с глас на колоритните разкази на високия тексасец за премеждията им на митницата. Позволи си още един коктейл.

— Е, хайде да се заемаме за работа — каза Джефри Райс и снижи глас. — Не ми се ще да развалям веселбата, но все пак дойдохме отдалеч. До нас достигнаха слухове, че сте видяла статуя на фараон Сети I.

Ерика забеляза как държанието на Райс коренно се промени. Предположи, че под маската си на жизнерадостен тексасец той е обигран бизнесмен.

— Доктор Лоуъри каза, че сте искали снимки на моята статуя, по-точно на йероглифите от основата. Нося снимките. — Джефри Райс измъкна от джоба на сакото си един плик и го задържа над масата. — С удоволствие ще ви ги дам, стига само да ми кажете къде видяхте статуята, за която сте разказали на доктор Лоуъри. Разбирате ли, смятах да подаря моята статуя на родния си град Хюстън, но цената на жеста чувствително ще намалее, ако куп подобни статуи са в обръщение. С други думи, искам да купя статуята, която сте видели.

Готов съм да връча десет хиляди долара на всеки, който ще ми каже кой би могъл да ми я продаде. Това се отнася и за вас.

Ерика остави чашата си на масата и се взря в Джефри Райс. След като вече познаваше безкрайната бедност в Кайро, тя ясно си даваше сметка, че десет хиляди тук биха имали ефекта на един милион долара в Ню Йорк. Подземният свят на Кайро щеше да преживее сериозен трус. След като без съмнение смъртта на Абдул Хамди беше свързана със статуята, то тези десет хиляди, предложени само за информация, щяха да доведат до серия от убийства. Самата мисъл бе ужасяваща.

Ерика накратко описа случката с Абдул Хамди и статуята на Сети I. Райс напрегнато я изслуша и си записа името на Абдул Хамди.

— Знаете ли дали някой друг е видял статуята? — попита той и тикна шапката си на темето.

— Аз поне не зная.

— Има ли някой друг, който знае, че статуята е била при Абдул Хамди?

— Да, мосю Ивон дьо Марго. Отседнал е в хотел „Меридиен“. Той твърди, че Хамди е бил в контакт с много потенциални купувачи от целия свят, така че вероятно доста хора знаят, че статуята е била при Абдул Хамди.

— Май ще се забавляваме повече, отколкото ми се стори в началото — каза Райс, протегна се през масата и потупа тънката китка на жена си. После се обърна към Ерика и ѝ подаде плика със снимките. — Имате ли представа къде би могла да се намира статуята?

— Ни най-малка — отвърна тя и взе плика. Въпреки лошото осветление нямаше търпение да разгледа снимките, отвори плика, извади първата и внимателно се взря в нея.

— Бива си я статуята, а? — гордо заяви Райс, сякаш показваше снимката на първородния си син. — В сравнение с нея всички боклуци от гробницата на Тут изглеждат като детски играчки.

Джефри Райс беше прав. Статуята беше изумителна. Но сега забеляза и още нещо. Доколкото си спомняше, статуята бе идентична с тази от магазина на Абдул Хамди. За миг се поколеба. Вгледа се в статуята на Райс и забеляза, че инкрустираният със скъпоценности жезъл е в дясната ѝ ръка. Тогавя си спомни, че статуята на Абдул държеше жезъла в лявата. Статуите не бяха идентични, а огледални образи! Ерика прегледа и останалите снимки. Статуята бе снимана във

всички възможни ракурси, снимките бяха много добри, явно професионални. Най-отдолу бяха снимките в едър план. Ерика усети как пулсът ѝ се ускори, когато видя йероглифите. Беше прекалено тъмно, за да различи символите, но наклони снимката и успя да различи двата фараонски именни знака. Различи имената на Сети I и на Тутанкамон. Изумително.

— Мис Барън, за нас ще бъде удоволствие, ако приемете поканата ни да вечеряме заедно. — Присила Райс топло се усмихна, когато мъжът ѝ отправи поканата.

— Благодаря ви. — Ерика прибра снимките в плика. — За съжаление вече съм ангажирана. Може би някоя друга вечер, ако възнамерявате да останете в Кайро за по-дълго.

— Но разбира се — усмихна се на свой ред Джефри Райс. — А може и вие със своята компания да се присъедините към нас довечера.

Ерика размисли за момент, но след това отказа. Джефри Райс и Ивон дьо Марго нямаше да си допаднат. Ерика тъкмо се канеше да се извини, когато ѝ хрумна нещо.

— Мистър Райс, как купихте статуята на Сети I? — Тя неволно снижи глас, защото не знаеше дали въпросът ѝ е уместен.

— С пари, скъпа моя! — Джефри Райс се разсмя и тупна по масата с отворена длан. Явно се наслаждаваше на шегата си.

Ерика едва се усмихна.

— Чух за нея от един приятел в Ню Йорк. Той се занимава с подобна търговия. Обади ми се и каза, че изумителна египетска скулптура ще се продава на търг при закрити врати.

— Закрити врати?

— Да, без да се разгласява. Постоянно има такива разпродажби.

— И къде беше разпродажбата?

— В Цюрих.

— Швейцария! Но защо Швейцария?

Джефри Райс сви рамене.

— На такъв род търгове не се задават въпроси. Има си неписан правилник.

— И знаете ли как е стигнала до Цюрих?

— Не — отвърна Джефри Райс. — Както вече ви казах, там не се задават въпроси. Всичко бе организирано от една от тамошните големи банки, а те, както знаете, съвсем не са разговорливи. Просто искат да

си получат парите и толкоз. — Той стана, усмихна се и предложи да изпрати Ерика до асансьора. Явно нямаше намерение да ѝ каже нищо повече.

Ерика влезе в стаята си със замаяна глава. Докато чакаха асансьора, Джефри Райс уж нехайно подметна, че статуята не е първата египетска антика, която купувал в Цюрих. Бил купил също и няколко златни статуетки, една чудесна огърлица нагръдник. Всички те вероятно били от епохата на Сети I. Ерика остави плика на бюрото. До оня ден си мислеше, че нелегалната търговия означава някой да намери дребен предмет в пясъците и да го продаде. Сега разбра, че последните звена от веригата действат под крилото на мощни световни банки. Звучеше невероятно.

Ерика се сети за блузата си, погледна петното от кръв и бързо я изхвърли. Панталонът я последва. Свали сутиена си и забеляза, че кръвта е напоила и задната презрамка. Но не можеше с лека ръка да изхвърли и него. Тя трудно си намираше подходящи сутиени и само няколко марки ѝ бяха удобни. Преди да е извършила нещо прибързано, отвори най-горното чекмедже на бюрото, за да провери какво е донесла от Щатите. Но вместо това втрещено се взря в бельото си. Някой беше тършувал из личните ѝ вещи!

Тя се изправи и огледа стаята. Леглото бе оправено. Явно камериерката бе минала отгук, но нима е ровила из бельото ѝ? Защо пък не? Бързо провери средното чекмедже и измъкна оттам дънките си. В страничния джоб бяха обещите ѝ с диаманти, последният подарък от баща ѝ. В задния джоб беше обратният ѝ билет и пачката пътнически чекове. След като намери всичко на мястото му, тя облекчено въздъхна и прибра дънките.

Погледна отново горното чекмедже и се почуди възможно ли бе сама да го е разбутала сутринта. Влезе в банята, взе несесера с гримове си и прегледа съдържанието му. Тя, разбира се, не подреждаше гримове си, но тъй като ги използваше в определен ред и след това ги пускаше в несесера, можеше смътно да прецени дали някой друг е ровил. Оросяващият крем трябваше да е близо до дъното, а сега бе най-отгоре. Най-отгоре бяха и противозачатъчните ѝ хапчета, а тя винаги ги вземаше вечер. Сега вече беше абсолютно сигурна, че някой е ровил в нещата ѝ. Помисли си да съобщи на хотелската управа

за инцидента. Но какво щяха да ѝ отговорят, след като нищо не бе изчезнало?

Върна се в антрето и нервно заключи вратата. После се приближи до плъзгащите се балконски врати, отвъд които огненото египетско слънце бавно залязваше. Сфинксът приличаше на гладен лъв, готов за скок. Пирамидите възправяха обемистите си форми към кървавочервеното небе. Ерика си пожела да има по-голям късмет под техните сенки.

Кайро, 22:00

Вечерята с Ивон се оказа изключително приятна. Когато той я взе от хотела, на хоризонта още тлееше тъмночервена жарава. Бяха поели на юг, успоредно на Нил, далеч от столичните прашни горещини, към град Маади. И когато първите звезди изгряха в притъмняващото небе, напрежението ѝ като че ли се разтопи в прохладата на нощта.

Ресторантът се наричаше „Морско конче“ и бе разположен непосредствено до източния бряг на Нил. Залата бе отворена и от четирите страни. Отвъд реката, над редицата от палми, се извисяваха пирамидите на Гиза, осветени от мощни прожектори.

Вечеряха прясна риба и огромни скариди, уловени в Червено море, поръчаха леденостудено бяло вино „Гянаклис“. Ивон каза, че е ужасно и го разреждаше с минерална вода, но на Ерика ѝ хареса леко сладкият му, плодов вкус.

Тя го наблюдаваше как отпива от виното си и сравняваше вталената му тъмносиня копринена риза със своите копринени ризи. Тя много ги ценеше и ги обличаше само при официални случаи. Коприната би трябвало да придава женственост на фигурата, но при Ивон не беше така. Дори лъскавият блясък подчертаваше мъжествеността му.

Самата Ерика дълго се приготвя за вечерта. Косата ѝ, прясно измита и пухкава, беше прибрана назад. Беше облякла шоколадовокафява рокля от фино трико, с широка яка, паднали ръкави и ластичен колан.

Разговорът им тръгна от съвсем неутрални води, но скоро стигна до убийствата. Ивон бе постигнал много малък успех в опитите си да

открие убийците на Абдул Хамди. Единственото, до което се беше добрал, бе, че не са от Кайро. После Ерика разказа за ужасните събития в Серапеума и не по-малко мрачното посещение в полицията.

Когато привърши разказа си, Ивон недоумяващо поклати глава:

— Днес трябваше да ми позволиш да дойда с теб. — Той протегна ръка към нея и леко ѝ се усмихна.

— И аз мисля така — призна тя и погледна пръстите им, които едва се докосваха.

— Искам да ти призная нещо — меко каза Ивон. — Когато те срещнах за първи път, се интересувах единствено от статуята на Сети I. Но сега откривам, че чарът ти е неустоим.

— Още не те познавам достатъчно добре, за да разбирам кога се шегуваш и кога говориш сериозно — отвърна тя и усети как в нея се събуждат отдавна забравени пориви.

— Не се шегувам, Ерика. Ти си много по-различна от всички жени, които съм срещал досега.

Ерика погледа към Нил. На близкия бряг няколко рибари работеха до една лодка. Явно бяха голи и телата им проблясваха в мрака като полиран оникс. Без да сваля очи от тях, тя размисли върху думите на Ивон. Звучаха ужасно изгъркано и едва ли не обидно. Но все пак възможно бе в тях да има и зрънце истина, защото Ивон бе най-необикновеният мъж, когото тя бе срещала.

— Това, че си египтоложка, е прекрасно — продължи той, — защото, казвам го в добрия смисъл на думата, то разкрива в теб някаква източноевропейска чувственост, която силно ме привлича. А и изобщо в теб има нещо интригуващо и тайнствено, също както в древния Египет.

— Аз съм една обикновена американка.

— Да, но и американците принадлежат към някоя раса, а твоята е очевидна. Намирам това за много привлекателно. Честно казано, уморен съм от студения и русоляв северняшки тип.

Без да усети как стана, Ерика изведнъж се оказа омагьосана. Последното, което желаше, бе някакъв роман, който да ѝ отнеме психическата и емоционална устойчивост.

Ивон сякаш усети неудобството ѝ и смени темата, докато сервитьорът прибираше празните чинии.

— Ерика, в състояние ли си да разпознаеш убиеца от Серапеума? Видя ли лицето му?

— Не. Имах чувството, сякаш небето се е продънило. Не видях никого.

— Господи, какво ужасно преживяване, и да падне върху теб. Невероятно. Но както знаеш, убийствата на правителствени служители са ежедневна практика в Близкия изток. Добре поне, че не си пострадала. Знаем, не е лесно, но на твое място бих се опитал да забравя всичко. Просто някакво невероятно съвпадение. И което е още по-лошо, веднага след смъртта на Хамди. Две убийства за два дни. Не знам дали самият аз бих понесъл подобно нещо.

— Зная, че най-вероятно е съвпадение, но има един факт, който пряко ме засяга. Горкият човек, когото застреляха, не е бил просто правителствен служител, а е работел в отдела по антиките. Така че жертвите и при двете убийства са свързани с древните реликви, само дето са на противоположни позиции. И ни в клин, ни в ръкав, аз по средата. — Ерика уморено се усмихна.

Сервитьорът донесе арабско кафе и сервира десерта. Ивон бе поръчал кадаиф, залят с карамелизирана захар и поръсен с орехи и стафиди.

— Но една от най-невероятните страни на приключението ти е, че не са те задържали в полицията.

— Това не е съвсем вярно. Задържаха ме за няколко часа и ми забраниха да напускам страната. — Тя опита десерта, не беше чак толкова вкусен, че да си струва всички тия калории.

— Това нищо не е. Имаш късмет, че не си в затвора. Готов съм да се обзаложа, че екскурзоводът ти е именно там в момента.

— Мисля, че заслугата за освобождаването ми е на Ахмед Казан — каза тя.

— Ти познаваш Ахмед Казан?

— Не знам как да определя връзката ни — продължи тя. — Снощи, след като се разделих с теб, той ме чакаше в стаята ми.

— Сериозно!? — Ивон изпусна вилицата си върху чинийката.

— Ако ти сега се изненадваш, опитай се да си представиш как се чувствах аз. Реших, че е дошъл да ме арестува, защото не съм им докладвала за убийството на Абдул Хамди. Заведе ме в кабинета си и ме разпитва в продължение на половин час.

— Това е невероятно. — Ивон избърса устните си в салфетката.
— Ахмед Казан вече е знаел за Абдул Хамди?

— Не мога да преценя дали е знаел. Първоначално си помислих, че знае. Каква друга причина можеше да има, за да ме отвежда в кабинета си. Но той нищо не спомена в тази връзка, а и мен ме достраша да повдигна въпроса.

— И какво искаше?

— Най-вече ме разпитваше за теб.

— За мен? — Ивон направи невинна гримаса и заби показалец в гърдите си. — Ерика, ти си преживяла два изумителни дни. Аз от години идвам тук, но досега не съм се срещал с Ахмед Казан. И какво те пита за мен?

— Искаше да знае защо си в Египет.

— И ти какво му каза?

— Че не зная.

— И не спомена нищо за статуята на Сети?

— Не. Страхувах се, че ако спомена за статуята, ще трябва да разкажа и за убийството на Абдул Хамди.

— А той спомена ли нещо за статуята на Сети?

— Нищо.

— Ерика, ти си фантастична! — Изведнъж той стана, наведе се през масата и я целуна.

Това беше толкова неочаквано за нея, че тя усети как се изчервява, нещо, което не беше й се случвало от години. Засрамена, тя отпи от кафето.

— Не мисля, че Ахмед Казан повярва на всичко, което му казах.

— Защо мислиш така? — попита Ивон.

— Когато се върнах в стаята си днес следобед, забелязах леки промени в гардероба си. Мисля, че са претърсвали стаята ми. След като Ахмед Казан е бил там предишната вечер, единственото, което ми идва наум, е, че египетските власти са се върнали по-късно. Ценните предмети бяха непокътнати. Няма нищо откраднато. Но нямам и представа какво са търсили.

Ивон замислено дъвчеше, без да сваля очи от Ерика.

— Вратата ти има ли допълнително резе? — попита той.

— Да.

— Винаги го слагай. Ерика, когато беше при Абдул Хамди, той даде ли ти някакви писма или книжа?

— Не, даде ми само един фалшив скарабей, който изглеждаше съвсем като истински, и ме убеди да ползвам неговия пътеводител на Бедекер вместо моя на Нейджъл.

— И къде са тези неща сега?

— Ето тук. — Тя бръкна в сака си и извади пътеводителя без корицата. Най-последно се бе откъснала и Ерика я остави в хотелската стая. Скарабейт беше в портмонето ѝ.

Ивон го взе и го разгледа близо до пламъка на свещта.

— Сигурна ли си, че е фалшив?

— Добър е, нали? И аз помислих, че е истински, но Хамди настояваше на противното. Каза, че синът му го е правил.

Ивон внимателно постави скарабея на масата и взе пътеводителя.

— Тези пътеводители са фантастични — промърмори той и внимателно разлисти целия том, като внимателно огледа всяка страница. — Няма по-добро помагало за древноегипетските обекти, особено за Луксор. — Той остави томчето на масата и продължи: — Ще имаш ли нещо против, ако го взема и го дам за установяване на автентичността? — попита той, стиснал скарабея между палеца и показалеца си.

— Искаш да го дадеш на въглероден анализ?

— Да. Изглежда ми автентичен, ето и именният знак на Сети. Мисля, че е истинска кост.

— За материала си прав. Хамди каза, че са изработени от кости, изровени от древните обществени катакомби. Така че въглеродната проба нищо няма да покаже. Хамди обясни, че изкуствено състарявали гравюрите, като ги натъпквали в гушите на пуйки.

Ивон се разсмя.

— Антикварната промишленост в Египет е изключително изобретателна. И въпреки това бих желал да дам този скарабей за изследване.

— Нямам нищо против, само настоявам да си го получа обратно. — Тя допи кафето си и устата ѝ се напълни с горчива утайка. — Ивон, защо Ахмед Казан се интересува от делата ти?

— Мисля, че с нещо го притеснявам. Но просто не мога да проумея защо се е обърнал към теб, а не към мен. Той смята, че аз съм

изключително опасен колекционер на антики. Знае, че съм попаднал на няколко твърде ценни придобивки по време на опитите си да проследя нелегалните търговски канали. Фактът, че работя срещу нелегалната търговия, не означава нищо за него. Ахмед Казан е част от тукашната бюрокрация. Вместо да приемат помощта ми, те треперят за креслата си. Освен това им е присъща трайна омраза към англичаните и французите. А аз съм французин, имам и малко английска кръв.

— Ти си половин англичанин? — недоверчиво попита Ерика.

— Обикновено премълчавам този факт — каза той със силния си френски акцент. — Европейската генеалогия е много по-сложна, отколкото изглежда на пръв поглед. Семейното ни имение е „Шато Валоа“, близо до Рамбуйе, между Париж и Шартр. Баща ми е маркиз Дьо Марго, но майка ми е от английския род Харкорт.

— Много е далече от Толидо, щата Охайо — тихо каза Ерика.

— Моля?

— Казах, че е много интересно. — Ерика се усмихна.

Излязоха от ресторанта и Ивон я прегърна през кръста. Това ѝ хареса. Вечерният въздух бе прохладен, луната блестеше между евкалиптовите дървета, насадени от двете страни на шосето. Щурците огласяха тъмнината и връщаха Ерика в нейното детство, напомняха ѝ августовските нощи в Охайо. Този спомен я изпълни със спокойствие.

— Какви ценни египетски антики си купил? — попита тя, когато се приближиха до неговия фиат.

— Няколко чудесни образци, които с радост ще ти покажа при първия удобен случай. Особено съм привързан към две златни статуетки. Една на Некбет и една на Изис.

— А купувал ли си образци от времето на Сети I? — попита тя.

Ивон отвори вратата на фиата.

— Имам една огърлица, вероятно е оттогава. Повечето ми антики са от Новото Царство и нищо чудно голяма част от тях да са от периода на Сети I.

Ерика седна в колата и Ивон я помоли да си сложи предпазния колан.

— Известно време съм бил автомобилен състезател и оттогава винаги ги използвам — обясни той.

— Човек лесно може да се досети — усмихна се Ерика и си припомни вчерашното му шофиране по задръстените улици.

— Всички твърдят, че карам малко по-бързо от необходимото — засмя се и Ивон. — Но на мен така ми харесва. — Той извади шофьорските си ръкавици и продължи: — Ти явно знаеш за Сети I не по-малко от мен. Интересно. С абсолютна сигурност е установено кога в древността е била ограбена каменната му гробница. Преданите свещеници от двадесетата династия са успели да спасят мумията му и са документирали целия случай.

— Тази сутрин видях мумията на Сети I — произнесе Ерика.

— Каква ирония на съдбата — каза Ивон и запали двигателя. — Крехкото тяло на Сети I достига до нас почти непокътнато. Неговата мумия, заедно с други фараонски мумии, е била открита нелегално в онова прословуто хранилище от прословутата фамилия Расул в края на деветнадесети век. — Ивон се обърна и изведе колата от паркинга на заден ход. — Това семейство в продължение на десет години е изнасяло оттам находки, преди най-накрая да ги хванат. Историята е много интересна. — Той натисна газта и колата се устреми към Кайро. — Определени кръгове смятат, че в скоро време ще се появят и други образци от времето на Сети I. Когато отидеш в Луксор, в огромната му гробница, ще видиш къде наскоро са копали тунели, и то с официалното разрешение на властите, за да търсят тайна стая. И може би затова на определени интервали на черния пазар се появяват образци от тази епоха. Това само по себе си не е учудващо. Той вероятно е бил погребан с изумително количество вещи. Дори и гробницата му да е била ограбена, в древния Египет е било практика откраднатите погребални предмети да се използват и при други погребения. И така са ги погребвали и грабили, и отново погребвали години наред. В наши дни най-вероятно голяма част от тях все още са под земята. Не можеш дори да си представиш колко много селяни копаят за антики в Луксор. Всяка нощ преорават пустинята и понякога наистина откриват изумителни неща.

— Като например статуята на Сети I? — каза Ерика и погледна Ивон.

Той се усмихна и белотата на зъбите му се открие върху тъмния загар на лицето му.

— Именно. Но можеш ли да си представиш как е изглеждала гробницата на Сети, преди да я разграбят? Боже мой, в наши дни се

възхищаваме на съкровищата на Тутанкамон, но те са нищожни в сравнение с тези на Сети I.

Ерика знаеше, че той е прав, защото с очите си бе видяла статуята в магазина на Абдул Хамди. Сети I е бил могъщ фараон, докато управлението на Тутанкамон е било съвсем символично поради непълнолетието му и той едва ли е притежавал някаква реална власт.

— По дяволите! — извика Ивон и намали скоростта.

Колкото повече се приближаваха до Кайро, толкова по-лош ставаше пътят. Градът започваше с коптори, направени от мукава и подпрени с колове. Тук бяха подслонени новопристигналите имигранти. После мукавата отстъпваше на листове ламарина, парцали и тук-там изрязани бензинови варели. После следваха схлупени кирпичени къщурки и най-накрая започваше същинската част на града, но бедността бе надвиснала навсякъде като тежка воня над блато.

— Защо не се качиш в апартамента за едно бренди след вечерята? — попита Ивон.

Ерика го погледна и се опита да изясни чувствата си. Твърде вероятно беше предложението му далеч да не е толкова невинно, колкото звучеше на пръв поглед. Но той определено я привличаше и след противния ден ѝ се искаше да почувства нечия близост. И въпреки това физическото привличане невинаги беше добър съветник, а и Ивон бе толкова съвършен, че човек неволно се усъмняваше във всичките му достойнства. Тя го погледна и си призна, че изобщо не може да го разбере. Беше ѝ се струпало прекалено много наведнъж.

— Благодаря ти, Ивон — топло отвърна тя, — но няма да приема. Защо не изпием по едно последно питие в „Хилтън“?

— Разбира се, защо не? — каза Ивон и тя за момент изпита разочарование, че той не бе по-настоятелен. Дори ѝ се стори, че става жертва на собствените си предрасъдъци.

Когато стигнаха до хотела, те решиха, че ще е по-добре да се разходят, отколкото да останат в задимения „Таверн“. Ръка за ръка прекосиха оживения булевард „Корнеиш ел Нил“ и се упътиха към моста „Ел Тарир“.

Ивон я прегърна през раменете и тя положи длан върху неговата. Отново я обзеха съмнения. Отдавна не беше общувала с друг мъж.

— Днес в Кайро пристигна един грък на име Стефанос Маркулис — внезапно каза Ивон, когато спряха до парапета. — Мисля, че ще те

потърси и ще се опита да се срещне с теб.

Ерика го погледна с недоумение.

— Стефанос Маркулис търгува с египетски антики в Атина. Рядко идва в Египет. Сега не зная защо е дошъл и искам да разбера. Възможно е да е дошъл заради убийството на Абдул Хамди или статуята на Сети I.

— И иска да говори с мен за убийството?

— Да — отвърна Ивон, загледан в мрачните води на Нил. — Има някаква връзка с цялата история, но още не мога да разбера каква.

— Ивон, не искам да имам нищо общо с цялата тази история. Честно казано, всичко ужасно ме плаши.

— Разбирам — успокои я Ивон, — но какво да направя, като разполагам само с теб.

— Какво искаш да кажеш?

Ивон се обърна към нея.

— Ти си последната връзка със статуята на Сети I. Стефанос Маркулис по някакъв начин беше свързан с продажбата на хюстънската статуя. Опасявам се, че е свързан и с тази. Знаеш колко важно е за мен да спра тази гавра с антиките.

Ерика погледна към светлините на „Хилтън“.

— Човекът от Хюстън, който купи първата статуя, също пристигна днес. Следобед ме чакаше във фойето на хотела. Казва се Джефри Райс.

Устните на Ивон се присвиха.

— Той предлага десет хиляди долара на всеки, който може да му каже къде е статуята, за да я купи.

— Божичко! Кайро ще полудее. Само като си помисля, че доскоро се страхувах да не би Ахмед Казан да разбере за съществуването на статуята... Е, Ерика, при това положение трябва да действам много бързо. Разбирам колко ти е неприятно, но, моля те, направи ми тази услуга, говори със Стефанос Маркулис. Искам да разбера какви са намеренията му и ти можеш да ми помогнеш. Щом Джефри предлага толкова пари, няма съмнение, че статуята още е някъде тук. И ако не предприема светкавични мерки, тя скоро ще потъне в някоя частна колекция. Единствената ми молба е да се срещнеш със Стефанос Маркулис и после да ми разкажеш какво сте говорили.

Ерика погледна Ивон. Беше трогната от всеотдайността му и споделяше неговата решимост, че статуята трябва да се запази за Египетския музей.

— Сигурен ли си, че за мен няма никаква опасност?

— Разбира се. Когато ти се обади, си уговорете среща на обществено място, така че да си спокойна.

— Добре, но при това положение ми дължиш още една вечеря.

— Става — каза той и я целуна, този път по устните.

Ерика се вгледа в мъжествените му черти. Дали просто не я използваше за собствените си цели? Но после сама се упрекна за прекалената си подозрителност. По-вероятно бе тъкмо обратното — тя да използва него.

Ерика се запъти към стаята си в прекрасно настроение. Ивон бе събудил в нея чувства, които отдава не беше изпитвала, още повече, че връзката ѝ с Ричард през последните няколко месеца не ѝ носеше дори и физическо удовлетворение. А Ивон умееше да внушава, че за него сексуалните стремежи отстъпват пред пълноценната духовна връзка. Той нямаше нищо против да изчака и това я радваше. Тя пхна ключа и със замах отвори вратата. Всичко изглеждаше на мястото си. Спомни си стотиците криминални филми, които бе гледала и съжали, че не е оставила някакъв знак, за да провери дали някой е влизал в нейно отсъствие. Включи осветлението и погледна в спалнята. Провери и в банята, леко засрамена от мелодраматичните си страхове.

После облекчено въздъхна и с широк замах затръшна вратата, която издаде мощен трясък, последван от щракването на американската брава. Събу обувките си, изключи климатичната инсталация и отвори балконската врата. Прожекторите, които осветяваха пирамидите и сфинкса, бяха изключени. Върна се в стаята, съблече роклята си и я закачи в гардероба. В далечината се чуваха колите, които въпреки късния час още пъплеха по „Корнеиш ел Нил“. Не се чуваше никакъв друг шум. Но докато сваляше грима си, тя чу познат звук зад вратата.

Замръзна и се взря в отражението си. Беше по бикини и сутиен, с едно гримирано око. В далечината се чува клаксони, после и те заглъхнаха. Тя затаи дъх и напрегна слух. И отново чу характерния метален звук на ключ, който влиза в ключалка. Почувства как кръвта се оттегли от лицето ѝ. Някой се опитваше да отвори вратата. Осъзна

това и бавно се обърна. Резето не беше поставено. Ерика изтръпна. Не можа да събере кураж да се втурне и да го постави. Страхуваше се, че няма да успее да изпревари натрапника. Ключалката отново изтрака.

После тя ужасена видя как топката на вратата бавно се завърта и подобно на уплашено животно, трескаво огледа стаята в търсене на изход. Балконът! Можеше ли да достигне съседната тераса? Не, трябваше да се надвеси над девететажната бездна. После се сети за телефона. Безшумно изтича до другия край на стаята и притисна слушалката към ухото си. Чу далечен сигнал. В същия миг без никакъв звук вратата се откряна. От коридора нахлу остра светлина, която прорязва сумрака в стаята. Ерика падна на колене, хвърли слушалката на леглото, просна се по очи и изпълзя под леглото.

Оттук виждаше само долния ръб на вратата. От телефона се чу жужене. Тя разбра, че телефонът ще я издаде, той беше безпогрешен знак, че се е скрила. В стаята влезе мъж и тихо затвори вратата зад себе си. Пред ужасения поглед на Ерика той пристъпи към леглото, после излезе от полезрението ѝ. Тя се страхуваше дори да помръдне главата си. Той постави слушалката на телефона. После безшумно отново се появи в полезрението ѝ, явно проверяваше банята. Студена пот изби по лицето ѝ, когато го видя да отива до гардероба. Той я търсеше! Вратите на гардероба се отвориха, после се затвориха. Той се върна в центъра на стаята и спря, обувките му бяха на не повече от пет-шест фута от главата на Ерика. После, крачка по крачка те се доближиха и спряха до леглото. Тя можеше да го докосне, толкова беше близо. Внезапно покривката се вдигна и тя се озова лице в лице с един мъж.

— Ерика, какво, по дяволите, търсиш под леглото?

— Ричард! — изпищя Ерика и избухна в сълзи.

Въпреки че все още бе прекалено разстроена, за да помръдне, Ричард я измъкна и я отупа от праха.

— Сериозно — попита той, — кажи ми какво правеше под леглото?

— О, Ричард — тя изведнъж се хвърли на врата му, — толкова се радвам, че си ти. Не мога да ти обясня колко много се радвам. — Тя се притисна към него и силно го прегърна.

— Трябва по-често да те изненадвам — щастливо промълви той. Те постояха така, докато Ерика се посъвземе.

— Наистина ли си ти? — каза тя най-после и се вгледа в лицето му. — Просто не мога да повярвам. Не сънувам ли?

— Не сънуваш. Аз съм. Малко поуморен, но тук, с теб, в Египет.

— Наистина изглеждаш уморен — каза тя и приглади косата от челото му. — Добре ли си?

— Да, нищо ми няма. Само съм уморен. Казаха, че имало някакви проблеми с оборудването — почти четиричасово закъснение в Рим. Но не съжалявам. Изглеждаш прекрасно. Откога си гримираш само едното око?

Тя се усмихна и нежно го прегърна.

— Щях да изглеждам още по-добре, ако ме беше предупредил, че пристигаш. Как успя да се измъкнеш от работата си? — Тя се облегна назад в ръцете му и положи длани на гърдите му.

— Преди време поех пациентите на мой колега, когато баща му почина. Така че ми дължеше услуга. Той ще се занимава със спешните случаи и домашните посещения. А нормалната практика просто ще почака. И без това, докато те нямаше, нищо не успях да свърша. Страхотно ми липсваше.

— И ти ми липсваше. Сигурно затова ти се обадох по телефона.

— Много се зарадвах. — Той я целуна по челото.

— Когато преди година те попитах ще можеш ли да дойдеш с мен в Египет, ти ми каза, че е абсолютно невъзможно да отделиш време.

— Е... тогава практиката ми не беше толкова сигурна. Но това бе преди година, а сега съм с теб, и то тук, в Египет. Още не мога да повярвам. Но, Ерика, какво правеше под леглото? — В ъгълчетата на устните му трепна усмивка. — Уплаших ли те? Съжалявам, не беше нарочно. Мислех, че спиш, исках тихо да дойда и да те събудя, както правехме вкъщи.

— Дали си ме уплашил? — Ерика иронично се изсмя, пусна го и се запъти да вземе от гардероба бялата си домашна роба. — Още ми треперят коленете. Не ме уплаши, а направо ми взе ума.

— Съжалявам — каза Ричард.

— Как намери ключ? — попита тя и седна на ръба на леглото с ръце в скута.

Ричард сви рамене.

— Просто отидох на рецепцията и поисках ключ за номер 932.

— И ти дадоха? Без изобщо нищо да те питат?

— Не ме питаха. Това е нормално в повечето хотели. Макар че лично аз предпочитам да ти се обадят. Тогава щеше да видиш изненада. Искан да видя лицето ти, когато разбереш, че съм в Кайро.

— Ричард, след всичко, което преживях през последните два дни, едва ли имаше нещо по-неподходящо. — Тонът ѝ стана по-настъпателен. — Всъщност постъпил си направо глупаво.

— Добре де, добре — отстъпи Ричард и на шега вдигна ръце, за да се предпази. — Извинявай, ако съм те уплашил. Не беше нарочно.

— Не се ли сети, че ще се уплаша, ако се промъкнеш в стаята ми посред нощ! Сериозно, Ричард, дори в Бостън подобно нещо е недопустимо. Явно изобщо не те е грижа за това как се чувствам аз.

— Ами... радвах се, че ще те видя. Не разбираш ли, прелетях хиляди мили... — Усмивката му започна да посърва. Пясъчножълтата му коса бе разрошена, под очите му тъмнееха дълбоки сенки.

— Колкото повече си мисля, толкова повече се ядосвам. Господи, ами ако бях получила инфаркт? Уплаши ме до смърт.

— Извинявай. Казах ти, че съжалявам.

— „Извинявай“ — кисело се усмихна Ерика. — Сякаш като ми се извиниш, и все едно нищо не се е случило. Да, ама не. Не стига, че за два дни видях две убийства, а и на това отгоре с мен си правят дебелашки шеги. Това вече преля чашата.

— Помислих, че се зарадва, като ме видя — заоправдава се Ричард. — Ти каза, че се радваш да ме видиш.

— Зарадвах се, защото не беше някой потенциален изнасилвач или убиец.

— Е, благодаря ти за комплимента.

— Ричард, кажи ми какво, по дяволите, правиш тук?

— Дойдох тук, за да те видя. Прелетях половината свят, за да ти покажа, че държа на теб.

Ерика отвори уста, но не проговори веднага. Гневът ѝ леко намаля.

— Но аз специално те помолих да не идваш — смъмри го тя, сякаш се караше на малко дете.

— Да, но после говорих с майка ти и реших друго. — Той седна на леглото и се опита да вземе ръката ѝ.

— Какво? — попита тя и отблъсна ръката му. — Я го повтори това последното!

— Какво да повторя? — объркан попита той. Усети, че гневът ѝ отново напират, но не разбираше защо.

— Значи ти си заговорничил с майка ми по мой адрес?

— На твоето място не бих се изразил така. Просто поговорихме за това дали ще бъде разумно да дойда.

— Прекрасно — процеди тя. — И решихте, че Ерика, каквото си е бебе, просто нещо се цупоти, но ще ѝ мине. А сега-засега трябва да се държим с нея като с дете и да я търпим известно време.

— Слушай, ако искаш да знаеш, най-голямата грижа на майка ти е твоето добро.

— Далеч не съм сигурна — каза тя и стана от леглото. — Майка ми вече не е в състояние да прави разлика между своя и моя живот. Прекалено близко е до мен и направо я усещам как ми изпива силите. Не можеш ли да разбереш това?

— Не, не мога. — Ричард усети как и в него се надига гняв.

— Изобщо не се учудвам. Започвам да мисля, че това се дължи на еврейската кръв. Майка ми е толкова твърдо решена да ме вкара в своите стъпки, че изобщо не ѝ остава време и желание да ме опознае в действителност. Възможно е да ми желае доброто, но също така е възможно просто да иска чрез мен да придаде реалност на собствения си живот. Проблемът е в това, че аз и майка ми сме много различни. Израснали сме в два различни свята.

— Единственият случай, когато гледам на теб като на дете, е когато говориш така.

— Аз пък мисля, че ти абсолютно нищо не разбираш. Дори не можеш да проумееш защо съм тук, в Египет. Колкото и да ти обяснявам, ти просто отказваш да разбереш.

— Аз пък не мисля така. Знам защо си тук. Защото се страхуваш от евентуално обвързване. Точно това е истинската причина. Просто парадираш независимостта си.

— Ричард, не смей да се измъкваш по този начин! Точно ти се страхуваше от евентуално обвързване. Преди една година ти не даваше и дума да се спомене за брак. Сега изведнъж ти се прииска съпруга, дом и куче. Да, но аз не съм твоя собственост, нито пък собственост на майка ми. И не съм дошла тук, за да демонстрирам независимостта си.

Ако целта ми бе такава, щях да отида в някой курорт, където по цял ден да се излежавам. Дойдох тук, защото осем години съм изучавала древния Египет и това е целта на живота ми. Това за мен е толкова важно, колкото за теб е медицината.

— Значи се опитваш да ми обясниш, че за теб кариерата стои над любовта и семейството.

Ерика затвори очи и дълбоко въздъхна.

— Не, не това искам да кажа. Мисълта ми е, че според теб е нужно да зарежа работата си, за да се оженим. Винаги си гледал на работата ми като на хоби. Никога не си я взимал на сериозно.

Ричард се опита да отрече това, но тя продължи.

— Не казвам, че не ти хареса фактът, че получих толкова екзотична квалификация. Но ти не се радваше за мен. Ти се радваше, защото по този начин аз се вписах в някой твой план. По този начин ти си се почувствал по-либерален, по-изтънчен интелектуалец.

— Ерика, не е честно.

— Не ме разбирай грешно, Ричард. Знам, че част от вината е моя. Никога не съм се опитвала да ти обясня какво значи за мен работата ми. Дори се опитвах да прикривам това от страх, да не би да се уплашиш, че няма да остане място за теб. Но сега нещата се промениха. Сега вече осъзнавам себе си. И това не означава, че не желая брак. Това означава, че не желая домакинската роля, която си ми приготвил. И съм дошла тук, в Египет, за да върша нещо с професионалните си умения.

Тежестта на тези доводи обезсили Ричард. Беше прекалено уморен, за да продължи схватката.

— Добре де, щом толкова много искаш да се занимаваш с нещо, защо избра такъв забутан профил? Хайде, стига, моля те! Египтология! Йероглифи от Новото царство. — Ричард се отпусна назад върху леглото.

— Около египетските антики има много повече динамика, отколкото можеш да си представиш. — Тя отиде до бюрото и взе плика със снимките, които й даде Джефри Райс. — През последните два дни изпитах на гърба си този болезнен факт. Погледни това? — Ерика подхвърли плика към Ричард.

Ричард стана с видимо усилие и извади снимките. Бързо ги прегледа и после ги прибра обратно.

— Готина статуя — безстрастно каза той и отново легна.

— Готина статуя! — недоверчиво го изгледа Ерика. — Това вероятно е най-красивата антична статуя, която изобщо някога е откривана и заради която станах свидетел на две убийства, а ти просто казваш „готина“.

Ричард отвори едно око и погледна Ерика, която агресивно се бе надвесила през бюрото. Върховете на гърдите ѝ се виждаха през дантелата на робата. Този път, без да се изправя той извади снимките и ги разгледа по-внимателно.

— Е, добре, готина смъртоносна статуя. Но какво искаш да кажеш с тези две убийства? Да не би днес да си видяла още едно? — Ричард се подпря на лакти. Очите му бяха полупритворени.

— Не само че видях, а и жертвата падна върху мен. Трудно е от такова близко разстояние да останеш безучастен.

Ричард безмълвно се взря в Ерика.

— Според мен незабавно трябва да се върнем в Бостън — каза той с най-авторитетния си тон.

— Аз оставам тук — натъртено отсече тя. — И дори смятам да предприема нещо по отношение на нелегалната търговия. Струва ми се, че мога да помогна. И освен това ще се опитам да попреча на изнасянето на статуята на Сети от Египет.

Ерика бе толкова вгълбена, че не усети как мина времето. Тя погледна чаровника си и с изумление видя, че часът е два и половина след полунощ. Седеше на балкона на малката кръгла масичка, която измъкна от стаята. Беше изнесла и нощната лампа, която хвърляше ярък кръг светлина върху масичката с наредените снимки на хюстънската статуя.

Ричард лежеше на леглото, все още облечен, унесен в дълбок сън. Ерика се опита да му намери друга стая, но хотелът бе пълен. Същото се отнасяше и за „Шератон“, „Шепърдс“ и „Меридиен“. И докато тя се опитваше да се свърже с един хотел на остров Гезира, той заспа. Ерика се отпусна. Не желаше да спи в нейната стая, защото се страхуваше, че ще иска да се любят, но сега, след като вече заспа, тя се успокои с мисълта, че на сутринта ще успее да си намери стая.

И тъй като беше прекалено възбудена, тя се зае с йероглифите от снимките. Най-вече се интересуваше от късия надпис, който съдържаше двата фараонски именни знака. Разчитането на йероглифи

по принцип е трудно, защото няма гласни и трябва стриктно да се следват всички указания. Но надписът на статуята на Сети бе още по-заплетен, сякаш самият автор е искал да закодира съобщението си. Ерика дори не беше сигурна в коя посока да го чете. Колкото и да се мъчеше, резултатът бе плачевен. Защо името на невръстния цар Тутанкамон е гравирано върху изображението на един могъщ фараон?

Най-сносният вариант, до който стигна, бе следният: „Вечен покой (или мир) се дава (или да се въздаде) на Негово Величество, Царя на Горен и Долен Египет, син на Амон Ра, любимец на Озирис, фараон Сети I, който управлява (или владее, или се установи) след (или зад, или под) Тутанкамон“.

Доколкото си спомняше, текстът почти напълно отговаряше и на това, което доктор Лоуъри ѝ бе казал по телефона. Но въпреки всичко тя не бе доволна. Изглеждаше ѝ прекалено лесно обяснение. Без съмнение Сети I бе управлявал около петдесет години след Тутанкамон. Но защо не бяха избрали Тутмос IV или някой от другите велики фараони, строители на империята? Освен това последният предлог я смущаваше. Тя отхвърли „под“, защото нямаше династическа връзка между Тутанкамон и Сети I. Изобщо никакви роднински връзки. Дори преди възкачването на Сети I узурпаторът, фараон Хоремeb, бе наредил името на Тутанкамон да се обрече на забрава. Отхвърли и „зад“, защото Тутанкамон бе прекалено незначителна фигура. Значи оставаше „след“. Прочете изречението на глас. Отново ѝ прозвуча прекалено просто. Но самият опит да проникнеш в скритата цел на човек, живял преди три хиляди години, ѝ доставяше неизказано вълнение.

Тя погледна спящия Ричард и по-добре от всякога си даде сметка за пропастта, която ги разделяше. Той никога нямаше да разбере любовта ѝ към Египет и да проумее факта, че това е важна част от нейната индивидуалност.

Стана от масичката и внесе лампата и снимките обратно в стаята. Когато светлината падна върху лицето на Ричард, той изведнъж сякаш се подмлади, изглеждаше почти като момче. Ерика си спомни началото на връзката им и изпита копнеж по ония безметежни времена. Тя наистина държеше на него, но колкото и да ѝ беше трудно, трябваше да се изправи с лице срещу действителността. Ричард винаги щеше да си остане Ричард. Медицинската му кариера му бе попречила да се

погрижи за бъдещето си и тя просто трябваше да приеме факта, че той никога няма да се промени.

Изключи лампата и легна до него. Той изстена насън, обърна се и сложи ръка на гърдите ѝ. Тя внимателно я постави върху леглото. Искеше да се държи на разстояние. Не желаше да я докосва. Помисли си за Ивон, който се отнасяше към нея като с интелектуално равна и едновременно с това като с жена. Може би трябва да каже на Ричард за французина? Знаеше, че щеше да е болезнено. Тя се вгледа в тъмния таван и се опита да предвиди ревнивата му реакция. Ще я обвини, че единствената ѝ цел е да избяга с някой любовник. Той никога не би проумял силата на решимостта ѝ да не позволи втората статуя на Сети I да напусне страната.

— Ще видиш — прошепна тя на Ричард в тъмнината. — Ще намеря тази статуя.

Ричард изсумтя насън и се обърна.

ДЕН ТРЕТИ

Кайро, 8:00

Когато Ерика се събуди, реши, че пак е забравила душа пуснат и едва след това си припомни внезапното пристигане на Ричард... Тя прибра косата от лицето си и се изви в леглото така, че да може да погледне през балконската врата. Монотонният шум от улицата се смесваше с душа и ѝ действаше успокоително като песента на далечен водопад. Тя сладостно притвори очи и си припомни решенията, които бе взела снощи. Душът внезапно секна. Ерика не помръдна. Ричард влезе в стаята и енергично изтри пясъчната си коса. Тя внимателно се обърна, като се преструваше на заспала. С изненада видя, че е чисто гол. Наблюдаваше го, докато той свърши с хавлията, после излезе на балкона и се вгледа във великите пирамиди и сфинкса. Тялото му наистина беше хубаво. И тя се уплаши да не се изкуши от познатата привлекателност на Ричард и затвори очи.

Секунда по-късно, както ѝ се стори, тя усети, че някой нежно я буди. Тя се „събуди“ и се взря в моркосините очи на Ричард. Той дяволито се усмихваше, облечен в дънки и тясна моркосиня плетена риза. Косата му беше сресана, доколкото това беше възможно поради буйните му къдри.

— Хайде, ставай, спяща красавице — каза той и я целуна по челото. — Закуската пристига след пет минути.

Докато си вземаше душ, Ерика се чудеше как да заяви позициите си твърдо, като в същото време не прозвучи безсърдечно. Надяваше се, че Ивон няма да се обади, преди да си е изяснила отношенията с Ричард и като си спомни за него, се сети и за статуята. Едно беше да обявиш кръстоносен поход посред нощ, съвсем друго бе да започнеш. Тя знаеше, че ако иска да намери статуята, трябваше да си изработи план. И докато се триеше с вонящия египетски сапун, за пръв път осъзна колко много я застрашаваше фактът, че е била свидетел на смъртта на Абдул Хамди. Учудена, че не се е сетила по-рано, тя бързо се изплакна и излезе от банята.

— Разбира се — каза тя на глас. — Щеше да има опасност, ако убийците знаеха, че съм била там, но те не ме видяха.

Ерика среса мократа си коса и се огледа. На мястото на пъпката имаше червено петно, а египетското слънце вече бе придало на кожата ѝ привлекателен загар.

Докато си слагаше грима, тя се опита да си спомни в подробности разговора с Абдул Хамди. Той беше казал, че статуята е при него за кратко, а след това ще възобнови пътуването си, вероятно извън Египет. Ерика се надяваше, че щом Абдул Хамди бе убит, то това означава, че статуята все още не е изнесена. Тази надежда се подхранваше и от това, че Ивон, Джефри Райс или гъркът, за когото бе споменал Ивон, непременно щяха да узнаят, ако вече се е появила в някоя неутрална държава, като Швейцария, например. Тя бе сигурна, че статуята все още е в Кайро.

Провери грима си. Много добре. Беше си сложила само малко спирала. Имаше нещо романтично в това, че преди четири хиляди години египетските жени са почерняли ресниците си по подобен начин.

Ричард почука на вратата.

— Закуската е сервирана на верандата — каза той с престорен английски акцент. Изглеждаше щастлив. Предстоящият разговор нямаше да бъде лесен.

Ерика извика през отворената врата, че ще е готова след няколко минути и се зае с обличането. Реши, че с дънките ще ѝ бъде много по-горещо, отколкото с памучните панталони. Докато намъкваше тесните крачоли, си помисли за гърка. Нямаше представа какво щеше да иска от нея, но бе възможно тя да изкопчи някаква информация. Може би щеше да може да успее и да размени това, което знае, срещу малко вътрешна информация за тайните механизми на черния пазар. Беше прекалено общо за начало, но това бяха възможностите ѝ засега.

Ричард бе поръчал голяма закуска. Също както и предишната сутрин, тя бе сервирана на балкона. Под сребърните похлупаци имаше яйца, шунка и пресен египетски хляб. В съда с лед се виждаха резенчета папая. Кафето я очакваше в малка каничка. Ричард кръжеше около масата като грижовен сервитьор и донаместваше чиниите и салфетките.

— О, ваше височество — каза той, без да се отказва от английския акцент. — Масата ви е готова. — Той дръпна единия стол и покани Ерика да седне. — След вас — поклони се той и й подаде блюдата едно след друго.

Ерика бе трогната. Ричард далеч не беше изтънчен колкото Ивон, но поведението му я отпускаше и забавляваше. Въпреки че често действаше с изключителна твърдост, тя знаеше, че дълбоко в себе си той е уязвим. А и беше убедена, че това, което смяташе да му каже, щеше болезнено да го нарани. Тя започна:

— Не зная доколко си спомняш снощния ни разговор.

— Всичко си спомням. Дори, преди да продължиш, искам да ти направя едно предложение. Искаш ли, след като привършим със закуската, да изприпкаме право в американското посолство и там да им разкажеш за всичките си преживелици?

— Ричард — тя усети как я изместват от темата, — американското посолство нищо не може да направи. Погледни реално на нещата. С мен самата не се е случило нищо. Около мен се случват разни неща. Нямам намерение да ходя там.

— Добре, щом така искаш, така ще бъде. Кажете сега за другите работи. За нас. — Ричард замълча и завъртя чашата кафе в пръстите си. — Съгласен съм, че има известна истина в моето отношение към работата ти. Е, сега искам да те помоля да направиш нещо за мен. — Той вдигна глава и погледите им се срещнаха. — Нека прекараме един ден тук, в Египет, на твоя земя, така да се каже. Дай ми възможност да видя за какво става въпрос.

— Но, Ричард... — започна Ерика. Тя искаше да говори за Ивон, за своите чувства.

— Моля те, Ерика, съгласи се, че никога преди не сме говорили за това. Дай ми малко време. Довечера ще говорим, обещавам. В края на краищата изминах толкова път, за да дойда тук. Това все трябва да ти говори нещо.

— Говори ми — уморено каза Ерика. Подобни емоционални моменти я изтощаваха. — Но много по-добре щеше да бъде, ако двамата бяхме взели това решение. Оценявам загрижеността ти, но продължавам да смятам, че все още не разбираш защо съм дошла тук. Струва ми се, че двамата виждаме бъдещето на нашата връзка по съвсем различен начин.

— Точно за това ще говорим — каза Ричард. — Но не сега. Довечера. Единственото, което искам от теб, е да прекараме един приятен ден, така че да мога да видя нещо от Египет и да усетя атмосферата на египтологията. Смятам, че заслужавам поне толкова.

— Добре — с неудоволствие прие Ерика, — но довечера ще говорим.

— Ура — извика Ричард. — След като се уточнихме, хайде да направим план за деня. Нямам търпение да видя онези дребосъци там. — И той посочи с една препечена филийка сфинкса и пирамидите на Гиза.

— Съжалявам, обаче денят е вече планиран. Сутринта ще отидем в Египетския музей, за да видим какво можем да научим за Сети I, а следобед сме на мястото на първото убийство, „Антика Абдул“. Ще се наложи пирамидите да почакат.

Ерика се опита да ускори закуската преди неизбежното телефонно обаждане. Но не успя. Ричард поставяше филм в „Никон“-а, когато тя вдигна слушалката.

— Ало.

Беше Ивон. Знаеше, че няма основание да се чувства виновна, но това не ѝ помогна. Беше се опитала да каже на Ричард за французина, но той не ѝ позволи.

Ивон бе весел и преливаше от любезности за предишната вечер. Ерика му пригласяше тук-там, но отлично знаеше, че звучи сковано.

— Ерика, добре ли си? — попита Ивон най-накрая.

— Да. Да, нищо ми няма. — Тя се опитваше да намери начин да прекрати разговора.

— Нали ще ми кажеш, ако се случи нещо? — попита той и в гласа му прозвуча загриженост.

— Разбира се — бързо отвърна Ерика.

Последва пауза. Ивон разбра, че нещо се е случило.

— Снощи и двамата бяхме на мнение, че ще прекараме деня заедно. Тъй че, какво ще кажеш за днес? Нека те заведе при някои от забележителностите.

— Не, благодаря. Неочаквано пристигна гост от Щатите. Снощи.

— Няма значение. Гостът ти е добре дошъл.

— Да, но гостът ми е... — Ерика се поколеба. „Приятел“ звучеше нелепо.

— Любовник? — колебливо изрече Ивон.

— Приятел — каза Ерика. Не можа да измисли нищо поизтънчено.

Ивон с трясък затвори телефона.

— Жени! — гневно каза той и сви устни.

Раул, който четеше „Пари Мач“ от миналата седмица, вдигна глава и с усилие сдържа усмивката си.

— Американката ти създава неприятности?

— Затваряй си устата — каза Ивон с нехарактерна за него злост. Запали цигара и силно издуха към тавана сиви облаци дим. Имаше вероятност гостът на Ерика наистина да е пристигнал неочаквано. Но в него се бе загнездило съмнението, че тя нарочно не му е казала, че очаква любовника си, за да му дава напразни надежди.

Загаси цигарата си и се приближи до балкона. Не му се случваше често да си разваля настроението заради жени. Ако започнеха да му създават проблеми, той просто се оттегляше. Струваше му се толкова лесно. Светът беше пълен с жени. Загледа се в малката флотилия лодки, които се бяха запътили на юг. Безметежният пейзаж го поуспокои.

— Раул, искам отново да се назначи човек, който да следи Ерика Барън.

— Добре. Калифа е на повикване в хотел „Шехерезада“.

— Опитай се да го убедиш да бъде по-внимателен. Не искам повече излишни кръвопролития.

— Калифа твърди, че човекът, когото е застрелял, е нападнал Ерика.

— Човекът е работел в отдела по антиките. Невероятно е да е нападнал Ерика.

— Искам отново да те уверя, че Калифа е експерт в професията си — каза Раул.

— Искрено се надявам да е така. Защото днес Стефанос смята да се срещне с момичето. Предупреди Калифа. Напълно е възможно да се получат сблъсъци.

— Доктор Саруат Факри ще ви приеме — каза енергична млада секретарка с напращяла гръд.

Беше около двадесетгодишна и просто излъчваше здраве и ентузиазъм и с това донякъде разведряваща тягостната атмосфера в Египетския музей.

Кабинетът на уредника напомняше мрачна пещера. Климатичната инсталация досадно бръмчеше, но затова пък бе прохладно. Стените бяха облицовани в тъмна ламперия, като кабинет от викторианската епоха. На едната стена имаше имитация на камина, нещо съвсем парадоксално в Кайро, а другите бяха изцяло покрити с библиотечни рафтове. В средата на стаята беше разположено голямо бюро, отрупано с книги, списания и други книжа. Зад бюрото седеше доктор Факри, който изгледа Ерика и Ричард над очилата си. Беше нервно, дребно човече, около шестдесетте, с остри черти и къдрава посивяла коса.

— Добре дошли, доктор Барън — каза той, без да става от стола си. Препоръчителните ѝ писма леко трепереха в ръката му. — За мен винаги е удоволствие да се срещна с някой от Бостънския музей на изящните изкуства. Винаги ще се чувстваме задължени на Райзнър за всичко, което направи. — Доктор Факри изгледа Ричард в упор.

— Аз не съм доктор Барън — каза Ричард и се усмихна.

Ерика пристъпи напред.

— Аз съм доктор Барън и ви благодаря за гостоприемството.

Доктор Факри отначало се учуди, после се смути и накрая изстреля в скоропоговорка:

— Извинете ме. От препоръчителните ви писма разбирам, че смятате да извършите някои преводи на образци от Новото царство. Извънредно много се радвам. Има много работа. В случай че мога да ви бъда полезен с нещо, съм на вашите услуги.

— Благодаря ви. Всъщност аз вече възнамерявах да ви помоля за една услуга. Интересувам се от допълнителна информация за Сети I. Ще бъде ли възможно да прегледам това, с което разполага музеят?

— Разбира се — отвърна доктор Факри. Гласът му леко се промени. В него се промъкна някаква въпросителна нотка, сякаш молбата на Ерика го изненадваше. — За съжаление, както без съмнение сама знаете, ние нямаме много сведения за Сети I. Освен преводите на текстовете от паметниците му, имаме и част от кореспонденцията по време на ранните набези в Палестина. И горе-долу това е всичко. Убеден съм, че вие ще хвърлите по-обилна

светлина върху въпроса с преводите, които ще извършите на място. Това, което е тук, е доста старо, а и немалко нови неща излязоха оттогава насам.

— А мумията му?

Доктор Факри ѝ подаде писмата. Когато протегна ръка, тя още повече трепереше.

— Да, мумията е тук. Тя беше част от хранилището „Дери ел Бахри“, което бе незаконно открито и ограбено от фамилията Расул. Изложена е на горния етаж. — Той хвърли още един поглед на Ричард, който отново се усмихна.

— Минавала ли е мумията внимателен оглед?

— Съвсем. Всъщност ѝ е правена аутопсия.

— Аутопсия? — невярващо попита Ричард. — И как правите аутопсия на мумия?

Ерика стисна ръката на Ричард над лакътя. Той разбра и замълча. Доктор Факри продължи, сякаш изобщо не беше чул въпроса:

— Освен това наскоро американски екип я изследва с рентгенови лъчи. С удоволствие ще поръчам да ви приготвят всички материали в библиотеката. — Той стана и отвори вратата на кабинета. Вървеше леко прегърбен, с ръце, свити от двете страни на тялото.

— И още една молба. Имате ли материали за отварянето на гробницата на Тутанкамон?

Ричард мина край Ерика и хвърли един кос поглед на секретарката. Тя усърдно се бе навела над пишещата машина.

— Е, тук вече можем да ви окажем по-голяма помощ — каза докторът на излизане от кабинета. — Както ви е известно, възнамеряваме да използваме част от средствата, събрани при световната обиколка на съкровищата на Тутанкамон, за да построим отделна сграда, в която да се съхранява цялата колекция. До момента имаме пълния комплект записки на Картър, „Дневника на отварянето“, както сам ги е наричал, на микрофилм, а също така и солидна кореспонденция между Картър, Карнарвън и другите, които са участвали в откриването на гробницата.

Доктор Факри предаде Ерика и Ричард на мълчалив млад мъж, когото представи като Талат. Талат внимателно изслуша сложните заръки на началника си, поклони се и излезе.

— Той ще ви донесе всичко, което имаме за Сети I — обясни доктор Факри. — Благодаря за посещението и в случай че мога с още нещо да ви бъда полезен, на всяка цена ме потърсете. — Той стисна ръката на Ерика и направи някаква моментна гримаса, която вероятно представляваше усмивка. След това се обърна и тръгна към кабинета със свити ръце и нервно шаваци пръсти.

— Господи, какво място! — каза Ричард, когато уредникът се прибра. — А и стопанинът беше много мил.

— Колкото и да не ти се вярва, доктор Факри има изключително сериозен принос. Специалността му е древна египетска религия, погребални обреди и методи за мумифициране.

— Методи за мумифициране! Как можах да не се сетя сам? Знам една голяма парижка църква, която веднага ще му намери работа.

— Не можеш ли да останеш за малко сериозен, Ричард! — възропта Ерика, но въпреки това не можа да сдържи усмивката си.

Седнаха зад една от дългите очукани дъбови маси, които бяха подредени в залата. Всичко беше покрито с фин слой прах. Под стола на Ерика минаваше върволичка малки следи. Ричард каза, че са оставени от плъх.

Талат донесе два големи червени плика, вързани с канап. Даде ги на Ричард, който смутено се усмихна и ги подаде на Ерика. На първия пишеше „Сети I, А“. Ерика го отвори и изсипа съдържанието му на масата. Бяха преснимани статии за фараона. Голяма част от тях бяха на френски, някои на немски, но най-много на английски.

— Ш-ш-ш — каза Талат и бутна ръката на Ричард.

Ричард изненадан се обърна.

— Иска скарабей от древна мумия? Много евтин. — Той протегна свития си юмрук с дланта нагоре и преди да го отвори, хвърли поглед през рамо, подобно на пласьор на порнографски картинки. После бавно разтвори пръсти — на дланта му имаше два малки и леко влажни скарабея.

— Я, тоя сериозно ли говори бе! — попита Ричард. — Иска да ми продава скарабей.

— Несъмнено фалшиви — каза Ерика, без да вдига глава от заниманието си.

Ричард взе единия от отворената длан на Талат.

— Една лира — каза Талат. Започваше да става неспокоен.

— Ерика, погледни това. Виж колко симпатичен малък скарабей. Момчето явно е куражлия, щом му стиска да върти търговийка тук.

— Ричард, навсякъде се продават такива боклуци. Май е по-добре да се поразходиш из музея, докато аз си свърша работата. — Тя вдигна глава, за да види каква е реакцията му и разбра, че той изобщо не я слуша. Беше взел от Талат и другия скарабей.

— Ричард, как е възможно да те излъже първият мошеник, който те срещне? Дай да видя. — Тя взе единия и го обърна, за да прочете йероглифите. — Боже мой! — каза тя след малко.

— Какво, истински ли е?

— Не, не е истински, но е прекрасно изработен. Изографисан е и именният знак на Тутанкамон. Струва ми се, че знам кой го е направил. Синът на Абдул Хамди. Изумително.

Ерика купи скарабея от Талат за двадесет и пет пиастра и отпрати момчето.

— Вече имам един, изработен от сина на Абдул Хамди, но с името на Сети I. — Ерика си отбеляза наум да си вземе скарабея от Ивон. — Интересно какви други имена използва.

По настояване на Ерика отново се заеха със статиите. Ричард взе няколко копия и се зачете. Около половин час цари тишина.

— Това е най-сухото четиво, което ми е попадало — каза накрая Ричард и подхвърли на масата една от статиите. — А аз си въобразявам, че патологията е скучна. Божичко...

— Не можеш да вадиш нещата от контекста — търпеливо обясни Ерика. — В момента ти просто четеш откъслечна информация за могъщ владетел, който е живял преди три хиляди години.

— Да, но много по-лесно би било, ако в тези материалчета имаше повече динамика — разсмя се Ричард.

— Сети I е бил на власт скоро след фараона, който се е опитал да промени египетската религия и да я направи монотеистична — каза тя, без да обръща внимание на думите му. — Името му било Акенатен. В страната е царял хаос, а Сети го е овладял. Той е бил силен владетел, успял да възстанови реда в държавата и в по-голямата част от империята. Дошъл е на власт на около тридесет години и е царувал близо петнадесет. За него се знае много малко, освен някои подробности за битките му в Либия и Палестина, което е много жалко, защото е бил на власт по време на един от най-интересните периоди в

египетската история. Става въпрос за един период, не по-дълъг от петдесет години, който започва с Акенатен и продължава със Сети. Била е изумителна епоха, епоха на смут и подем. Жалко, че не знаем нищо за това. — Ерика потупа купчината статии. — По същото време е управлявал и Тутанкамон. И въпреки това, за голямо наше разочарование при откриването на фантастичната му гробница, въпреки всички изумителни съкровища, не бяха открити абсолютно никакви исторически документи. Нито един папирус не беше открит. Нито един!

Ричард сви рамене. Ерика разбра, че той наистина се опитва, но просто не е в състояние да сподели ентусиазма и.

— Я да видим какво има в другия плик — каза тя и изсипа съдържанието му на масата.

Ричард погледна с подновен интерес. Имаше множество снимки на мумията на Сети I, включително и рентгенови, доклад от аутопсията и още няколко преснимани статии.

— Божичко! — възкликна Ричард и се престори на уплашен. Вдигна една снимка на лицето на Сети I. — Сякаш гледам труповете от анатомия за първи курс.

— В началото наистина е страшно, но колкото повече го гледаш, толкова по-кротък ще ти се стори.

— Хайде стига бе, това изглежда кошмарно. Кротък? Я не ме будалкай. — Ричард взе доклада от аутопсията и се зачете.

Ерика намери рентгенова снимка в цял ръст. Приличаше на скелетите, които децата си рисуват, за да се плашат едни други, само дето ръцете му бяха кръстосани на гърдите. Вгледа се внимателно. Изведнъж осъзна, че тук има нещо нередно. Ръцете бяха събрани на гърдите, както при всички фараонски мумии, но пръстите не бяха сплетени. Пръстите бяха прави. Всички останали фараони бяха погребани със скиптър в ръце, със символите на властта си. Но не и Сети. Ерика се опита да проумее защо.

— Това не е аутопсия. — Ричард прекъсна мислите ѝ. — Искам да кажа, че нямат вътрешни органи. Само черупка. А основното при аутопсията е изследването на вътрешните органи. Тук просто са отрязали малко кожа и мускулна тъкан. — Той взе рентгеновата снимка от Ерика и я разгледа от една ръка разстояние. — Дробовете са чисти — каза той и се разсмя.

Ерика не можа да разбере и той ѝ обясни, че тъй като в древността преди балсамирането са извадили дробовете, сега гръдният кош изглежда чист. След обяснението вече не звучеше толкова смешно. Ерика погледна още веднъж снимката. Отворените пръсти на Сети я притесняваха. Интуицията ѝ подсказваше, че това не е случайно.

В голямата стъклена витрина имаше две картички. Калифа скучаеше, затова се наведе и ги прочете. На едната пишеше: „Златният трон на Тутанкамон, 1355 пр. Хр.“, а на другата — „Отсъства поради участие в световната обиколка на *Съкровищата на Тутанкамон*“. От мястото, където стоеше, той прекрасно виждаше Ерика и Ричард. По принцип никога не се приближаваше толкова близо до обекта си, но днес направи изключение, защото се събуди любопитството му. Никога досега не бяха му поставяли такава задача. Предишния ден бе уверен, че е спасил Ерика от сигурна смърт, но за благодарност Ивон дьо Марго му бе крещял като побъркан. Дьо Марго му каза, че е пречукал някакъв мърляв чиновник. Но Калифа бе убеден, че съвестно си е гледал работата. Чиновникът бе нападнал Ерика, освен това в тази свежа американка имаше нещо, което го вълнуваше. Около нея той надуваше големи пари. Ако Дьо Марго наистина бе толкова бесен, колкото се правеше, то той просто щеше да го изгони. Но той продължи да му плаща по двеста долара на ден и дори го настани в хотел „Шехерезада“. И ето че сега случаят търпеше развитие и задачата му се усложняваше с този нов персонаж, приятеля Ричард. Калифа знаеше, че появата на приятеля не се нрави на Ивон, въпреки изричното подчертаване, че той едва ли би могъл да представлява заплаха за Ерика. Но французинът също така бе подчертал да стои нащрек и Калифа се замисли дали пък да не прояви самоинициатива и да се отърве от този Ричард.

Когато Ерика и компаньонът ѝ пристъпиха към следващия експонат, техният преследвач се измъкна иззад витрината си и се скри зад друг сандък, също с надпис „Отсъства поради...“. С разтворен пред лицето си пътеводител той се опитваше да долови нещо от разговора. Дочу само откъслечни думи за богатството на един от великите фараони. Но на Калифа това също му звучеше като приказки за пари и той се приближи още малко. Харесваше му напрежението и

опасността, макар че опасността бе само въображаема. Невъзможно бе тези хора да представляват реална заплаха за него. Можеше да ги убие и двамата за две секунди. Дори самата мисъл за това му носеше удоволствие.

— Повечето от най-добрите неща са изложени в Ню Йорк — обясняваше Ерика. — Но погледни това колие тук. — Тя посочи с пръст, а Ричард се прозя. — И всичко това е било погребано с незначителния Тутанкамон. Представяш ли си какво е погребано със Сети I?

— Не мога да си представя — призна Ричард и пристъпи от крак на крак.

Ерика усети отегчението му и го погледна.

— Е, добре — успокой го тя, — държа се много добре. Хайде сега обратно в хотела да хапнем набързо и да видя дали някой не ме е търсил, а после тръгваме към пазара.

Калифа се взря в стегнатите извивки на дънките ѝ. Насилническите му възжеления се смесиха с други, по-интимни и по-лъстиви.

В хотела ги очакваше съобщение за Ерика и телефонен номер, на който да се обади. Бяха намерили и свободна стая за Ричард. Той се поколеба и умолително изгледа Ерика, но нищо не постигна и накрая се запъти към рецепцията, за да се регистрира. Ерика се опита да се справи с един от телефонните автомати във фойето, но без успех. Каза на Ричард, че ще се обади от стаята си.

Бележката бе лаконична: „За мен ще е удоволствие да се срещна с вас възможно най-скоро. Стефанос Маркулис“. Тя потрепери при мисълта, че ще се срещне с човек, който се занимава с нелегална търговия и който може би е свързан с убийството. Но той бе продал първата статуя на Сети и можеше да ѝ даде ценна информация, която да помогне в издирването на втората. Спомни си съвета на Ивон и за първи път наистина се зарадва, че Ричард е с нея.

Хотелският телефонист се справи далеч по-добре от потрошения автомат във фойето. Връзката бе установена веднага.

— Да! Ало! — В гласа на Стефанос се долавяха деспотични нотки.

— На телефона е Ерика Барън.

— А, да. Благодаря ви, че се обадохте. Нямам търпение да се срещнем. Имаме общ приятел. Ивон дьо Марго. Очарователен мъж. Предполагам, той ви е казал, че ще ви потърся, за да се видим и да поговорим. Можем ли да се срещнем днес следобед, да речем около два и половина?

— И къде смятате да се срещнем? — попита тя, като имаше наум предупреждението на Ивон.

От другата страна се чу шум.

— Където ви е удобно, скъпа. — Стефанос повиши тон, за да надвика шума.

Ерика се почуди от това колко фамилиарни са всички.

— Не зная — каза тя и погледна часовника си. Беше единадесет и половина. В два и половина с Ричард най-вероятно щяха да са на пазара.

— А какво ще кажете да се видим направо при вас, в „Хилтън“?

— Този следобед ще ходя на пазара „Кан ел Калили“ — помисли си дали да спомене за Ричард, но реши, че няма да е зле да си запази известен елемент на изненада.

— Един момент — каза Стефанос.

Ерика чу приглушен разговор. Стефанос бе закрил микрофона с ръка.

— Съжалявам, че ви прекъснах — продължи той с тон, от който изобщо не личеше, че съжалява. — Знаете ли джамията „Ал Ажар“, точно до „Кан ел Калили“?

— Да — отвърна Ерика. Спомняше си, че Ивон беше ѝ я показал.

— Там ще се срещнем. Лесно ще я намерите. Два и половина. Наистина нямам търпение да ви видя. Ивон дьо Марго ми наговори куп приятни неща за вас.

Ерика затвори телефона. Беше неспокойна, дори малко се страхуваше. Съгласи се на тази среща заради Ивон. И бе убедена, че той в никакъв случай не би я допуснал до Стефанос, ако това представлява заплаха за нея. И въпреки това неприятното усещане си остана.

Луксор, 11:40

Мисълта за насилствената смърт на Гамал Ибрахим все още го гнетеше, но вече бе склонен да я припише на неведомата воля на Аллах и тъй чувството му за вина сякаш започна да го напуска. Ахмед знаеше, че професията му неизбежно е свързана с подобни моменти.

Предишната вечер, както при всяко идване, посети дома на родителите си. Той силно обичаше майка си и не одобряваше решението ѝ да стои вкъщи и да се грижи за баща му, който беше инвалид. Майка му бе една от първите жени в Египет, получила университетско образование и Ахмед смяташе, че тя би могла да му помага в много отношения. Баща му имаше тежки наранявания от войната през 1956 година, същата война, която отне по-големия му брат. Ахмед не познаваше египетско семейство, което да не е засегнато от многобройните войни и самата мисъл за това го караше да трепери от гняв.

След посещението при родителите си той отиде да се наспи на спокойствие в порутената си кирпичена къща в Луксор. Прислужничката му беше приготвила прекрасна закуска от пресен хляб и кафе. Беше се обадил и Заки с новината, че двама цивилни агенти са изпратени в Сакра. В Кайро всичко изглеждаше спокойно. А което беше още по-важно, той успя да потуши евентуална семейна криза. Негов братовчед, когото бе назначил за шеф на охраната на некрополиса на Луксор, беше решил да се мести в Кайро. Ахмед се опита да го вразуми, но след като добрият тон не помогна, се ядоса и му заповяда да остане в Луксор. Бащата на братовчедата, чичо на Ахмед, се опита да се намеси. Наложил се Ахмед да му напомни, че разрешителното му за търговия в Долината на царете много лесно може да се обяви за невалидно. След като бе свършил всичко това, той най-после можа да се заеме и със своите книжа. Светът бе станал малко по-добър от вчера и всички бяха доволни.

След като прочете и последния от документите, които взе със себе си, Ахмед се отпусна доволен от добре свършената работа. В Кайро тя би му отнела два пъти повече време. Причината бе в Луксор. Той обичаше Луксор. Древният Тебес. Усещаше във въздуха някаква магия, от която се излъчваше спокойствие и щастие.

Той стана от стола. Отвън къщата беше ослепителнобяла, а отвътре, въпреки селската подредба, бе безукорно чиста. Сградата се бе оформила при съединяването на няколко кирпичени постройки.

Беше доста тясна, само двадесет фута, но затова пък много дълбока, с дълъг хол, който се простираше от лявата ѝ страна. Отдясно имаше няколко гостни. Кухнята беше в дъното и липсваха почти всякакви удобства, дори и течаща вода нямаше. Зад нея беше малкият двор с конюшната, в която отглеждаха черен арабски жребец на име Сауда.

Беше поръчал на слугата да оседлае и приготви Сауда в единадесет и половина. Възнамеряваше предобед да отиде в магазина на Тюфик Хамди, сина на Абдул Хамди, и да го разпита. Този разпит бе толкова важен, че не можеше да го повери на никой. А после, след като обедните жеги попреминат, смяташе да прекоси Нил, да язди до Долината на царете и тайно да провери новата система за сигурност, която сам бе въвел. Щеше да му остане време да се завърне в Кайро вечерта.

Когато видя Ахмед, Сауда нетърпеливо запристъпя на място. Младият жребец напомняше картините на ренесансовите майстори. Всяко мускулче беше ясно открито и сякаш изваяно от черен мрамор. Главата му беше с ясни черти, ноздрите — фино изрязани и нервни. Очите му, също като на Ахмед — черни, дълбоки и огнени. Потеглиха и Ахмед почувства изумителната сила и мощ на младото животно. Той с усилие удържаше коня да не се втурне във вихрен галоп. Знаеше, че непредсказуемият нрав на Сауда отразява собствените му променливи страсти. Поради тези им сходства в характерите беше нужно да се използват соленички арабски изрази и силно изпъване на юздите, за да могат човекът и конят да продължат кроткия си ход под шарената сянка, която хвърляха редиците палми от двете страни на Нил.

Магазинчето за антики на Тюфик Хамди, заедно с много други, се гущеше в кривите и прашни улички зад храма на Луксор. Бяха близо до по-големите хотели и изкарваха прехраната си от нищо неподозиращите туристи. Повечето от антиките, които продаваха, бяха фалшификати, изработени на Западния бряг. Ахмед не знаеше къде точно се намира магазинът на Тюфик Хамди, затова попита още с пристигането си.

Казаха му улицата и номера и той лесно го откри, но беше заключен. Не беше просто затворен за обяд. На прозорците имаше капаци.

Върза Сауда на сянка и попита в съседните магазини за Тюфик Хамди. Отговорите бяха едни и същи. Тюфик изобщо не бил отварял

днес и това наистина било странно, защото от години не бил пропускал ден. А един допълни, че отсъствието му сигурно има нещо общо със скорошната смърт на баща му в Кайро.

Ахмед тръгна към Сауда и за последен път погледна заключения магазин. Вратата привлече вниманието му. Когато се вгледа отблизо, той видя дълга прясна пукнатина в дъската. Сякаш част от нея е била отчупена и след това поставена отново. Пъхна пръсти между дъските и дръпна. Изобщо не помръдна. Погледна горния ръб и забеляза, че дъските не са хванати отвътре, както обикновено, а са заковани за касата. Явно Тюфик Хамди бе решил да затвори магазина за по-дълго време.

Ахмед отстъпи една-две крачки и поглади мустака си. После сви рамене и отиде при Сауда. Помисли си, че Тюфик Хамди може наистина да е заминал за Кайро. Почуди се как може да открие къде живее семейството му.

Преди да стигне до коня, той срещна стар семеен приятел и се заприказва. Мислите му витаеха далеч от изтърканите баналности, които си разменяха. В това че вратата бе закована, имаше нещо много обезпокоително. Едва дочака да се сбогува със събеседника си и подмина търговската част, за да навлезе в лабиринта от улички, които водеха до пространството зад магазините. Обедното слънце яко напичаше и Ахмед почувства, че по челото му избиват капчици пот.

Точно зад магазинчетата той се озова в нещо като зайчарник от набързо скърпени навеси. Пред него се разбягаха кокошки, десетина голи деца прекъснаха игрите си и го зяпнаха. След няколко опита той най-после намери задния вход на магазина. През цепките между дъските се виждаше малък, постлан с тухли двор.

Пред погледите на няколко тригодишни момчета той опря рамо на вратата и я насили, докато се отвори достатъчно, за да влезе. Дворчето бе дълго около петнадесет фута и водеше до друга врата. Отляво тръгваше някакъв коридор. Ахмед притвори вратата, която беше изкъртил и видя как един тлъст тъмнокафяв плъх излезе от коридора, прекоси двора и се шумгна в канализационната тръба. Въздухът беше тежък, горещ и застоял.

Коридорът водеше до малка стая, в която Тюфик явно живееше. Ахмед прекрачи прага. На малката дървена маса се виждаха развалено манго и парче козе сирене, покрито с мухи. Всичко останало в стаята

не си беше на мястото. Един шкаф в дъното беше с изкъртена врата. Навсякъде имаше разхвърляни книжа. Някой беше копал на няколко места в кирпичените стени. Ахмед се оглеждаше с нарастващо безпокойство и се чудеше какво ли се е случило.

С бързи стъпки той излезе от жилищната част и приближи вратата към магазина. Не беше заключена и висеше на пантите си с явни следи от насилие. Вътре бе тъмно. Тънки лъчи светлина проникваха през дъските върху витрината. Ахмед изчака, докато очите му свикнат с полумрака. Чу трополене на малки крачка. Плъхове.

Хаосът в магазина бе много по-голям, отколкото в стаята. Големите шкафове бяха съборени от стената, насечени на трески и струпани по средата. Съдържанието им бе потрошено и пръснато. Сякаш тайфун бе минал през магазина. За да влезе, Ахмед трябваше да си проправи път през потрошените мебели. Стигна до центъра на магазина и се втрещи. Беше открил Тюфик Хамди. Мъртъв. Тялото бе праметнато над дървения тезгях, който сега бе покрит със съсирена кръв. Ръцете бяха разперени, заковани с дланите надолу върху тезгяха. Почти всички нокти бяха извадени, а китките — отрязани. Бил е заставен да гледа как изтича собствената му кръв. Лицето му беше бяло като на призрак, в устата му имаше затъкнат мръсен парцал.

Отпъди мухите и видя, че плъховете вече се бяха заели с трупа. Тази зверска жестокост го отврати и вбеси. А с гнева дойде и мисълта, че болестите и покварата на модерния Кайро ще се разпространят като смъртоносна зараза и в любимия му Луксор. Ахмед знаеше, че трябва да предотврати това бедствие.

Наведе се и се вгледа в безжизнените очи на Тюфик Хамди. В тях бе замръзнал ужасът от гледката на отиващия си живот. Но защо? Ахмед се изправи. От вонята му прилоша. Той си проправи път през посипания с парчетии под към малкия двор. Слънцето огря лицето му и той постоя неподвижен, докато си поеме дъх и прочисти дробовете си. Знаеше, че не може да се върне в Кайро, преди да е разяснил случая. Мислите му се върнаха към Ивон дьо Марго. Винаги, когато се появеше, започваха неприятности.

Ахмед се измъкна на улицата. Беше решил да отиде направо в главното полицейско управление на Луксор, до железопътното депо, а после да се обади в Кайро. Качи се на Сауда и се замисли какво ли е направил или е знаел Тюфик Хамди, че да го сполети такава съдба.

Кайро, 14:05

— Страхотен магазин — каза Ричард, когато се измъкнаха от тълпата и влязоха в сенчестото помещение. — Много добре подбрани стоки. Оттук човек може да си напазарува за Коледа.

Ерика бе изумена от това колко празна е стаята. От „Антика Абдул“ не бе останало нищо, освен няколко парчета от потрошени съдове. Сякаш магазинът никога не е съществувал. Дори стъклото от витрината бе свалено. Нямаше ги синците на входа, нямаше ги завесите и килимчетата, нямаше нито един парцал, нито пък бе останала и една треска от многобройните шкафове.

— Просто не мога да повярвам — промълви Ерика и пристъпи към мястото, където бе стоял остъкленият тезгях. — Тук висеше тежка завеса, която разделяше помещението на две.

Отиде в дъното и се обърна към Ричард:

— А тук бе извършено убийството. Господи, беше ужасно! Убиецът стоеше точно там, където си сега.

Ричард сведе поглед към краката си и отстъпи от прокълнатото място.

— Май крадците са отмъкнали всичко. Като гледам каква мизерия е наоколо, явно всичко има някаква стойност — каза той.

— Несъмнено. — Тя извади от сака си прожектор. — Но магазинът не е просто ограбен. Тези дупки в стените преди ги нямаше. — Тя включи прожектора и надникна в някои от дупките.

— Прожектор! — удиви се Ричард. — Добре си се приготвила.

— Всеки, който идва в Египет без прожектор, прави голяма грешка.

Той приближи една от прясно изровените дупки и изстърга част от засъхналата по пода кал.

— Вероятно е дело на местните хулигани.

Ерика поклати глава.

— Мисля, че са претърсили магазина много внимателно.

Ричард огледа пода и забеляза, че той бе разкопан по някаква система.

— Възможно е, но какво от това? Искам да кажа, какво може да са търсили?

Ерика прехапа устни. Винаги правеше така, когато се опитваше да се съсредоточи. Въпросът на Ричард не беше лишен от смисъл. Може би в Кайро бе обичайно да се крият пари и ценности в стените или в пода. Но после се сети, че и нейната стая беше претърсвана. Без повече да се колебае, тя извади светкавицата, закрепил я към фотоапарата и направи няколко снимки.

Ричард усети безпокойството ѝ.

— Неприятно ли ти е да се връщаш тук?

— Не — отвърна тя. Не желаше да му дава поводи да се чувства неин покровител. Истината беше, че магазинът ужасно я потискаше. Опустошението, което завари, ѝ напомняше за смъртта на Абдул Хамди. — Имаме десет минути, за да стигнем до джамията „Ал Ажар“. Не искам да закъснявам за срещата с мистър Стефанос Маркулис — допълни тя и с облекчение излезе навън.

Когато отново се озоваха на претърпаната уличка, Калифа тръгна след тях. Сакото му отново бе праметнато на дясната ръка, върху полуавтоматичния „Стечкин“. Предпазителят беше свален. Раул бе казал, че тя ще се срещне със Стефанос Маркулис и той не искаше да рискува в тълпата. Гъркът бе известен с агресивността и безскрупулността си, а Калифа получаваше такива високи хонорари, защото никога не рискуваше.

Ерика и Ричард излязоха от западния край на „Кан ел Калили“ и се озоваха сред широкия, многолюден и слънчев площад „Ал Ажар“. Прахът и горещината веднага ги накараха да закопнеят по относителната хладина, която цареше на пазара. Те се запътиха през центъра на площада към древната джамия с изумени погледи, приковани в трите тънки като игли минарета, извисяващи се в бледосиньото небе. Но се оказа, че никак не е лесно да се проникне през гъстата тълпа. Трябваше здраво да се държат един за друг, за да не се изгубят. Пространството точно пред джамията напомни на Ерика бостънския „Хеймаркет“, с безбройните си търговци на плодове и зарзавати, с ръчните им колички и с хилядите гласовити клиенти, които се пазаряха за цените. Ерика си отдъхна с облекчение, когато стигнаха до джамията и се промъкнаха през главния вход, известен като Бръснарската порта. Обстановката веднага се промени. Шумът от площада не можеше да проникне в каменната сграда. Вътре беше хладно, мрачно и тържествено като в мавзолей.

— Все едно че се обличам за операция — каза Ричард и obu картонените чехли върху обувките си.

Минаха през преддверието, оглеждайки многобройните коридори, които водеха до притъмнени стаи. Стените бяха иззидани от големи варовикови блокове и напомняха тъмница, а не Божи храм.

— Май трябваше да уточня по-точно къде ще се срещнем — каза Ерика.

Преминаха под няколко арки, и силно изненадани се озоваха отново под ослепителното слънце. Стояха в края на огромен двор, заобиколен от високи колони, съединени с издължени и изострени персийски аркади. Беше необичайна гледка, защото дворът се намиреше в центъра на Кайро и въпреки това бе напълно безлюден и тих. Ерика и Ричард се поспряха на сянка и изумени се възряха в екзотичните арки, подобни на ребра на старинни кораби, в оградите с форма на мидени черупки и завършващи със сводести бойници.

Ерика бе неспокойна. Страхуваше се от срещата със Стефанос Маркулис и сега, когато се озова в тази непозната обстановка, безпокойството ѝ се засили. Ричард я хвана за ръка и я поведе през правоъгълния двор към една арка, която беше малко по-висока от останалите и завършваше с купол. Докато прекосяваха двора, Ерика се опита да надникне в туркосините сенки на околните покрити галерии. На каменния под седяха няколко души, загърнати в бели плащове.

Евангелос Папарис бавно заобиколи мраморната колона, без да изпуска Ерика и Ричард от очи. Предчувстваше неприятности и затова беше напрегнат. Той се намиреше в северния край на двора, дълбоко скрит в сянката на аркадата. Ерика и Ричард сега се отдалечаваха от него по диагонала. Евангелос не бе сигурен, че Ерика е жената, която очакваше, тъй като не беше сама, но описанието съвпаднаше. Така че когато двойката стигна до арката, водеща към мираба, той излезе от сянката и бавно описа с ръка полукръг във въздуха, после вдигна два пръста. Стефанос Маркулис, скрит в сянката на стаята за молитви, на около двеста фута от него, го видя и му махна, че е разбрал. Стефанос вече знаеше, че Ерика е дошла с придружител. Имайки предвид това, той заобиколи колоната, подпря се на нея и зачака. От лявата му страна седяха група студенти по богословие, скупчени около учителя си, който с напевен глас четеше от Корана.

Евангелос Папарис се канеше да тръгне към главния вход, когато зърна Калифа. Бързо се дръпна в сянката и се помъчи да си спомни къде е виждал този профил. Когато отново погледна, мъжът бе изчезнал, а Ричард и Ерика вече влизаха в молитвената зала. Тогава Евангелос си спомни. Мъжът с черното сако, подозрително праметнато през едната ръка, беше Калифа Калил, наемният убиец.

Върна се под колоните, но не видя Стефанос. Това го обърка. Обърна се и реши да провери дали Калил е още в сградата.

Ерика бе чела за джамията „Ал Ажар“ в Бедекер и сега знаеше, че се намират пред автентичния мираб, или с други думи, пред залата за молитви. Тя беше изкусно съградена от малки мраморни и алабастрови детайли, които образуваха сложни геометрични конструкции.

— Тази ниша гледа към Мека — прошепна Ерика.

— Тук е много мрачно и потискащо — тихо отвърна Ричард.

В приглушената светлина от двете му страни, докъдето стигаше погледът, се виждаха само безкрайни редове от колони. Сведе поглед към пода на залата и забеляза, че е застлана с безброй застъпващи се ориенталски килими.

— На какво мирише? — попита той.

— Тамян — каза Ерика. — Чуй!

Когато слухът им привикна с тишината, те доловиха равния шум от десетки приглушени гласове и скоро забелязаха многобройни групи студенти, седнали около учителите си.

— Джамията вече не е университет, но все още се използва за четене на лекции по Корана — прошепна Ерика.

— Така и аз мога да уча — каза Ричард и посочи един човек, който спеше, проснат на пода.

Ерика се обърна и погледна към заляния в слънчева светлина двор. Искеше да се махне оттук. Атмосферата в джамията беше зловеща и тя реши, че това не е място, подходящо за срещи.

— Хайде, Ричард — каза тя, хвана го за ръка и го затегли навън, но на него му беше интересно да навлезе по-навътре, под сводовете, и я дръпна натам.

— Хайде да разгледаме онази гробница на султан Рахман, дето чете за нея — предложи той и я дръпна отново.

Ерика се обърна и го погледна.

— Предпочитам... — започна тя, но не можа да завърши.

Ричард забеляза застиналото ѝ изражение, проследи погледа ѝ и се обърна към приближаващия мъж. Усещаше напрежението в ръката ѝ. И тъй като знаеше, че тя сама уговори тази среща, недоумяваше защо се чувства тъй притеснена.

— Ерика Барън — каза Стефанос с широка усмивка. — Бих ви разпознал сред хиляди други жени. Вие сте много по-красива от описанието на Ивон. — Стефанос дори не се и опита да прикрие възхищението си.

— Мистър Маркулис? — попита Ерика, макар че едва ли имаше някакво съмнение. Угодническите маниери и мазният му вид напълно отговаряха на очакванията ѝ. Това, което не очакваше да види, беше големият златен кръст, овесен на врата му. Посред джамията блясъкът му сякаш гръмогласно обявяваше агресивния и безскрупулен характер на собственика.

— Стефанос Христос Маркулис — гордо заяви гъркът.

— Това е Ричард Харви — каза тя и избута Ричард напред.

Стефанос му хвърли бегъл поглед и повече не му обърна внимание.

— Бих желал да говоря с теб насаме, Ерика — каза той и протегна ръка.

Ерика се вкопчи в ръката на Ричард и отвърна:

— Предпочитам Ричард да присъства на разговора.

— Както желаете.

— И обстановката тук е прекалено мрачна за каквито и да било разговори.

Стефанос се разсмя и смехът му отекна между колоните.

— Така е, но не забравяй, че ти сама предложи да не се срещнем в „Хилтън“.

— Най-добре е да приключваме с този разговор възможно по-бързо — каза Ричард. Той нямаше представа какво става, но не му се искаше да гледа Ерика толкова изплашена.

Усмивката на Стефанос се стопи. Не беше свикнал да му противоречат.

— За какво искате да говорите с мен? — попита Ерика.

— Абдул Хамди — кратко изрече Стефанос. — Спомняш ли си го?

— Да — каза тя. Искаше да издаде колкото бе възможно по-малко информация.

— Е, тогава ми разкажи какво знаеш за него. Каза ли ти нещо необичайно? Даде ли ти някакви писма или документи?

— Защо? — сприхаво попита Ерика. — Защо трябва да ви казвам?

— Можем да си помогнем взаимно — отвърна Стефанос. — Интересувате ли се от антики?

— Да.

— Е, в такъв случай аз мога да ви помогна. От какво точно се интересувате?

— От една голяма статуя на Сети I в естествен ръст — каза тя и настъпателно се наведе напред.

Ако беше изненадан с нещо, то Стефанос поне не го показва.

— Говориш за много сериозни неща — каза той най-накрая. — Имаш ли представа за какви суми става въпрос?

— Да — не се предаваше Ерика. Всъщност тя нямаше ни най-малка представа. Трудно ѝ беше дори да гадае.

— Хамди говори ли ти нещо за такава статуя? — попита Стефанос и в гласа му се прокрадна напрегната нотка.

— Да.

— Каза ли откъде е получил статуята или закъде е била предназначена?

Лицето му беше изключително сериозно и въпреки горещината Ерика потрепери. Опита се да предвиди какво би искал Стефанос да научи от нея. Явно искаше да разбере закъде е била предназначена статуята преди убийството. Сигурно за Атина! Ерика проговори тихо, без да го поглежда.

— Не ми каза кой му е продал статуята. — Нарочно не отговори на втората част от въпроса на Стефанос. Това си беше чист хазарт, но ако спечелеше, Стефанос щеше да остане с убеждението, че са ѝ известни някои тайни. И по този начин тя може би щеше да успее да изкопчи нещо от него.

Но разговорът бе прекъснат. Изведнъж от сумрака зад Стефанос изникна едра фигура. Ерика видя огромна плешива глава с порезна рана, която започваше от темето, спускаше се през носа и свършваше в дясната буза. Раната изглеждаше така, сякаш бе направена с бръснач —

въпреки дълбочината си тя почти не кървеше. Ръката на мъжа се протегна към Стефанос, а Ерика сподавено извика и впи нокти в дланта на Ричард.

Стефанос реагира на предупреждението на Ерика с изненадваща бързина. Той се завъртя и падна надясно, с десния крак, приготвен за удар отдолу. В последния момент разпозна Евангелос.

— Какво стана? — разтревожен попита той и стана на крака.

— Калифа — изгъгна Евангелос. — Калифа е в джамията.

Стефанос подпря изнемощелия Евангелос на една колона и бързо се огледа. Изпод лявата си мишница измъкна малък, но зловещ на вид автоматичен пистолет „Берета“ и свали предпазителя.

При вида на пистолета Ерика и Ричард невярващо се притиснаха един към друг. Преди да успеят да реагират, смразяващ кръвта вик отекна в необятната зала. Трудно можеше да се прецени откъде идва, защото ехото го умножи хиляди пъти. Когато заглъхна, тихите молитви вече не се чуваха. Настъпилата тишина вещаеше гибел. Никой не помръдваше. От мястото, където се бяха сгушили Ерика и Ричард, се виждаха няколко групи ученици с учителите им. Те също бяха объркани и сковани от страх. Какво ставаше?

Изведнъж изтрещяха изстрели и смъртоносният вой на рикошетите отекна в мраморната зала. Ерика и Ричард, а след тях и Стефанос, и Евангелос се проснаха по очи, без дори да разберат откъде ги грози опасността.

— Калифа! — изгъгна Евангелос.

В молитвената зала се извисиха още крясъци, последвани от нещо като тътен. Изведнъж Ерика осъзна, че стотици хора бягаха. Учениците се бяха устремили на север, после внезапно смениха посоката. Към тях се беше втурнала обезумяла тълпа, която прииждаше като потоп между колоните. Прозвучаха още изстрели. Тълпата се превърна в стадо.

Ерика и Ричард изоставиха двамата гърци и се втурнаха на юг. Хванати ръка за ръка, те заобикаляха колоните и се стремяха да се движат пред изпадналата в паника тълпа, която ги притискаше отзад. Достигнаха дъното на залата. Изпревариха ги няколко ученици с облещени от ужас очи, сякаш сградата гореше. Гмурнаха се в една ниска врата и продължиха по тесен коридор. Той водеше към малък проход, завършващ с тежка дъбова врата, леко откряната. От нея

излязоха на улицата. Там вече се беше събрала любопитна тълпа. Ерика и Ричард се отправиха в обратна посока, далеч от мястото на събитието.

— Това е лудница — каза Ричард и в гласа му имаше повече гняв, отколкото облекчение. — Какво, по дяволите, става тук?

Той не очакваше да получи отговор и затова Ерика замълча. В три поредни дни тя бе ставала свидетел на зверско насилие и при всеки следващ случай нападенията изглеждаха все по-тясно свързани с нея.

Ричард здраво стисна ръката ѝ и я потегли след себе си из многолюдните улици. Искаше по възможно най-бързия начин да се отдалечат от джамията „Ал Ажар“.

— Ричард... — проплака най-накрая Ерика. — Ричард, хайде побавно.

Спряха пред едно шивашко ателие. Устните му бяха свити в една гримаса.

— Тоя Стефанос, ти знаеше ли, че ще бъде въоръжен?

— Бях притеснена преди срещата, но...

— Отговори ми на въпроса, Ерика! Знаеше ли, че ще бъде въоръжен?

— Изобщо не съм помислила за това.

— Явно е трябвало да помислиш. Добре, първо на първо, кой е тоя Стефанос Маркулис?

— Търговец на антики от Атина. Явно е забъркан с нелегални сделки.

— И по какъв начин беше уредена тази, така да се каже, среща?

— Един приятел ме помоли да се срещна със Стефанос.

— И кой е този прекрасен приятел, който те праща в ръцете на един бандит?

— Казва се Ивон дьо Марго. Французин е.

— И що за приятел ти е той?

Тя още трепереше от преживяното и не бе съвсем сигурна как да овладее този му пристъп на ярост.

— Съжалявам... — каза тя, въпреки че не знаеше за какво точно се извиняваше.

— Да, сега аз бих могъл да повтора това, което каза снощи, когато ти се извиних, че съм те уплашил. Хората казват „съжалявам“ с надеждата, че по този начин всичко ще се оправи, но нищо не се

оправя. Заради теб за малко не ни избиха. И ми се струва, че толкова приключения са ти достатъчни. Отиваме в американското посолство и оттам заминаваме за Бостън, ако ще и насила да те кача в самолета.

— Ричард...

През навалищата бавно се промъкваше празно такси. Ричард зърна колата и махна на шофьора. Тълпата неохотно им направи път. Мълчаливо се наместиха на задната седалка и Ричард помоли шофьора да кара към „Хилтън“. В Ерика бушуваха гняв и отчаяние едновременно. Ако Ричард си беше позволил да каже на шофьора: „Към американското посолство!“, тя щеше да скочи от колата.

След десет минути мълчание Ричард най-после проговори. Тонът му бе поомекнал:

— Мисълта ми е, че ти просто нямаш необходимата подготовка за такива работи. С това поне трябва да се съгласиш.

— С познанията си по египтология — сопна му се тя — смятам, че съм безупречно подготвена.

Притиснато от потока коли, таксито напредваше сантиметър по сантиметър през една от огромните средновековни порти на Кайро и Ерика внимателно я разглежда, първо през страничното, а после и през задното стъкло.

— Египтологията е наука за една мъртва цивилизация — рече той и понечи да потупа коляното ѝ. — Тя няма нищо общо с настоящия проблем.

Тя го погледна.

— Мъртва цивилизация... нищо общо... — Самите му изрази потвърждаваха отношението му към нейната работа. Унизително и оскърбително.

— Твоето образование е академично. Трябва да приемеш това. Тия разбойнически и приключенски истории са детински, и при това много опасни. Идиотско е да се поема такъв риск за една статуя, пък каквато и да е тя.

— Това не е каква да е статуя! — ядосано отсече тя. — А и нещата опират до принципни позиции, а ти едва ли си в състояние да ги проумееш.

— Пределно ми е ясно до какви принципи. Открита е статуя, която струва милиони. Такива количества пари могат да мотивират какви ли не постъпки. Но това е работа на властите, а не на туристите.

Ерика стисна зъби и с усилие преглътна презрителното „турист“. Таксито ускори ход. Още не можеше да проумее защо Ивон ѝ позволи да се срещне със Стефанос. Събитията се развиха извън всякаква логика и сега тя не знаеше какво да предприеме. Но в едно бе сигурна. Нямаше никакво намерение да се отказва, въпреки категоричното мнение на Ричард. Явно всичко се въртеше около Абдул Хамди. После тя си спомни за сина му и реши да посети магазина му в Луксор.

Ричард се наведе и потупа шофьора по рамото.

— Говориш ли английски?

— Малко — кимна той.

— Знаеш ли къде е американското посолство?

— Да — отвърна той и погледна Ричард в огледалото.

— Няма да ходим в американското посолство — каза Ерика бавно, високо и ясно, за да може шофьорът да я разбере.

— Опасявам се, че ще се наложи да те откарам насила — ядно изрече Ричард и се обърна към шофьора.

— Опасявай се от каквото си щещ, но аз там няма да ходя — безстрастно отвърна Ерика. — Шофьор, спрете колата! — Тя седна на ръба на седалката и придърпа сака си.

— Продължавай по пътя — настоя Ричард и се опита да бутне Ерика на седалката.

— Спри таксито! — изкрещя тя.

Водачът се подчини. Ерика отвори вратата, преди още колата да е спряла и скочи на тротоара.

Ричард я последва, без да плати. Шофьорът се намръщи и подкара успоредно на Ричард, който настигна Ерика и я хвана за ръката.

— Крайно време е да престанеш да се държиш като дете! — извика ѝ той. — Отиваме в американското посолство. Ти не си с всичкия си. Ще загазиш.

— Ричард — тя опря показалец в брадичката му, — ако ти се ходи в американското посолство, иди. Аз отивам в Луксор. Повярвай ми, в посолството не могат да направят нищо по въпроса, да не говорим за това, че цялата история едва ли ще ги заинтересува. А аз отивам в Горен Египет, за да си върша работата, за която съм дошла.

— Ерика, ако настояваш, ще си тръгна. Ще се върна в Бостън. Говоря сериозно. Бих толкова път дотук, а теб това не те интересува.

Просто не мога да повярвам.

Ерика мълчеше. Единственото ѝ желание бе той да си тръгне възможно най-скоро.

— И ако си тръгна, не зная какво ще се случи с нашата връзка.

— Ричард — тихо каза Ерика, — аз отивам в Горен Египет.

Следобедното слънце се спусна към хоризонта и Нил заприлича на сребърна лента. Тук-там проблясваха множество искрици, когато вятърът надиплеше повърхността. Ерика трябваше да заслони очи срещу слънцето, за да различи извечните очертания на пирамидите. Сфинксът беше сякаш позлатен. Тя стоеше на терасата си в „Хилтън“. Беше готова за път. Управата на хотела посрещна с удоволствие новината, че освобождава стаята, защото, както обикновено, бяха приели повече резервации от наличните свободни места. Единственият ѝ куфар стоеше до вратата. От пътническото бюро ѝ бяха резервирани място за спален вагон във влака от седем и половина.

Мисълта за Луксор ѝ помагаше да преодолее страха от изминалите дни и да овладее чувствата, обзели я след скандала с Ричард. Храмът на Карнак, Долината на царете, Абу Симбел, Дендера — ето защо бе дошла в Египет. Щеше да се спусне и на юг, за да се срещне със сина на Абдул, но основната ѝ задача бе да се съсредоточи върху прочутите паметници. Радваше се, че Ричард реши да си тръгне. Беше си наложила да не мисли за връзката им, преди да се прибере къщи. Тогава щяха да мислят.

За последен път провери банята и намери шампоана си зад завесата на душа. Пъхна го в чантата и погледна колко е часа. Беше шест без петнадесет. Тъкмо тръгваше за гарата, когато звънна телефонът. Беше Ивон.

— Срецна ли се със Стефанос? — ведро я попита той.

— Да — каза Ерика и многозначително замълча. Не беше му се обадила, защото я изложи на такава смъртна опасност.

— Е, той какво ти каза?

— Почти нищо. Но това, което направи, бе по-интересно. Носеше пистолет. Тъкмо бяхме влезли в джамията „Ал Ажар“, и се появи огромен плешив мъж, някой очевидно го беше бил. Каза на Стефанос, че някой си Калифа бил там. И точно тогава сякаш настъпи

краят на света. Ивон, как можа да ме изпратиш на среща с такъв човек?

— Боже мой! — възкликна Ивон. — Ерика, в никакъв случай не излизай от стаята си, преди да съм ти се обадил.

— Съжалявам, Ивон, но тъкмо тръгнах. Всъщност напускам Кайро.

— Напускаш? Мислех, че имаш мярка за неотклонение — изненада се Ивон.

— Не ми позволяват да напускам страната. Обадих се в кабинета на Ахмед Казан. Казах им, че отивам в Луксор и те нямаха нищо против.

— Ерика, не мърдай оттам, докато не ти се обадя. Твоят... приятел смята ли да идва с теб?

— Той се връща в Щатите. Срещата със Стефанос му действа... как да ти кажа? Мерси все пак, че се сети да звънеш. Обаждай се! — Ерика със замах блъсна слушалката.

Беше сигурна, че Ивон я бе използвал като примамка. Въпреки че вярваше в кръстоносния му поход срещу нелегалната търговия, тя не можеше да допусне да я използват по такъв начин. Телефонът отново звънна, но тя не му обърна внимание.

Пътуването от „Хилтън“ до централната гара отне повече от час. Въпреки че се бе изкъпала преди да тръгне, само след петнадесет минути цялата бе обляна в пот и гърбът ѝ неприятно залепваше за изкуствената кожа на седалката.

Гарата се намираше до оживен площад. Пред нея се издигаше древна статуя на Рамзес II, която съвсем не се връзваше с шума и глъчката на тълпата. Сградата бе претъпкана с най-различни хора — от бизнесмени в европейски костюми до селяни, помъкнали празни щайги и кошници. Почти всички я зяпаха с неприкрито любопитство, но никой не се осмели да ѝ направи нещо и тя сравнително лесно си проби път през навалищата. Пред гишето имаше сравнително малка опашка и тя скоро плати билета си. Смяташе да направи почивка в едно село, наречено Балиане, където да разгледа някои по-известни забележителности.

От вестникарската будка си купи „Хералд Трибюн“ отпреди два дни, едно италианско модно списание и няколко книги, посветени на

гробницата на Тутанкамон. Взе си отново и книгата на Картър, въпреки че вече няколко пъти я беше чела.

Времето течеше бързо и не след дълго обявиха нейния влак. Един носач нубиец с ослепителна усмивка пое куфара ѝ и го стовари пред леглото ѝ. Каза ѝ, че вагонът няма да се напълни, така че може да се разположи на двете места. Тя остави сака си на пода, настани се удобно и разтвори вестника.

— Здравей! — чу тя приятен глас и леко трепна.

— Ивон!

— Здравей, Ерика. Много се радвам, че успях да те открия. Може ли да седна?

Тя прибра книгите си от съседната седалка.

— Допуснах, че ще пътуваш на юг с влак. От известно време много трудно се намират билети за самолети.

Ерика сдържано се усмихна. Все още беше ядосана, но и не можеше да не се чувства поласкана от факта, че Ивон я бе проследил. Косата му беше разрошена. Вероятно бе тичал.

— Ерика, искам да ти се извиня за всичко, което си преживяла на срещата със Стефанос, каквото и да е то.

— Всъщност нищо не стана. Но ме е страх дори да си помисля какво можеше да стане. Явно си очаквал нещо подобно, защото ме предупреди да си уговоря среща на публично място.

— Така е, но го направих, защото знам отношението на Стефанос към жените. Не желяех да ставаш обект на настойчивите му ухажвания.

Влакът се заклати, Ивон стана, погледна към локомотива и към последния вагон и като се увери, че още няма да тръгва, отново седна на мястото си.

— Все още ти дължа една вечеря — каза той. — Такава ни беше уговорката. Моля те, остани в Кайро. Научих нещо за убийците на Абдул Хамди.

— Какво?

— Научих, че не са от Кайро. При мен има няколко снимки, които бих желал да видиш. Може би ще разпознаеш някой.

— В теб ли са?

— Не, в хотела. Просто не ми стигна времето.

— Ивон, аз заминавам за Луксор. Решението ми е твърдо.

— Ерика, можеш да отидеш в Луксор, когато пожелаеш. Аз имам самолет. Мога да те откарам още утре.

Ерика погледна ръцете си. Въпреки гнева, въпреки предубежденията си, тя усещаше как решимостта ѝ се разколебава. Но пък от друга страна ѝ беше омръзнало всички да я пазят и да я покровителстват.

— Благодаря за предложението, Ивон, но аз ще пътувам с влака. Ще ти се обадя от Луксор.

Чу се железничарска свирка. Беше седем и половина.

— Ерика... — започна той, но влакът потегли. — Добре. Звънни ми от Луксор. Може би ще се видим там.

Втурна се към вратата и скочи от движение. После изгледа как влакът се измъква от гарата, и тръгна към претъпканата чакалня. До входа срещна Калифа.

— Защо не си във влака? — остро го попита Ивон.

Калифа срамежливо се усмихна и рече:

— Казаха ми да следя момичето в Кайро. Никой не ми е казал да вземам влак за Луксор.

— Господи! — Ивон рязко тръгна към изхода. — Тръгвай с мен.

Раул чакаше в колата. Когато видя Ивон, той запали двигателя. Ивон се приближи, отвори задната врата, изчака да влезе Калифа и се вмъкна след него.

— Какво стана в джамията? — попита Ивон, след като потеглиха.

— Неприятности. Момичето се срещна със Стефанос, но Стефанос си беше довел охрана. За да осигуря безопасността ѝ, се наложи да прекъсна срещата. Нямах избор. Освен това мястото на срещата беше много неудобно. Почти толкова неудобно, колкото и вчера в Серапеума. Но в знак на почит към високия ти морал нямаше нито един убит. Само изкрещях един-два пъти и пострелях малко. Джамията се опразни за нула време. — Калифа злорадо се изсмя.

— Благодаря ти за грижата към морала ми. Но повече ме интересува друго. Стефанос заплаши ли Ерика Барън, нападна ли я?

— Не зная — каза Калифа.

— Та нали точно това ти е работата?

— Работата ми беше първо да пазя момичето и едва след това да науча каквото мога. При така стеклите се обстоятелства цялото ми

внимание бе заангажирано с безопасността на момичето.

Ивон извърна глава и се загледа в един велосипедист. С огромна тава на главата той се промъкваше в натовареното движение много по-бързо от тях. Ивон започваше да се изнервя. Всичко вървеше от зле на по-зле, а сега и Ерика Барън, последната му надежда да се добере до статуята на Сети, бе напуснала Кайро. Той погледна Калифа.

— Надявам се, че си готов за път, защото довечера ще летиш за Луксор.

— Както кажеш. И без това тая работа взе да ми става интересна.

ДЕН ЧЕТВЪРТИ

Балиане, 6:05

— След един час сме в Балиане — извика носачът зад завесата на леглото ѝ.

— Благодаря — отвърна Ерика, седна в леглото и дръпна завеската на малкото прозорче.

Навън бе ранна утрин. Небето бе бледовиолетово, в далечината съзря невисоки планини. Влакът се движеше с голяма скорост и леко се поклащаше. Пътят вървеше успоредно на Либийската пустиня.

Ерика се изми на малката мивка и се гримира. Снощи се бе опитала да чете една от книгите за Тутанкамон, които купи на гарата, но поклащането на влака моментално я унесе в дълбок сън. Около полунощ се събуди колкото да угаси светлината и отново заспа.

Когато първите слънчеви лъчи озариха хоризонта на изток, във вагон-ресторанта сервираха английска закуска. Пред погледа ѝ небето промени цвета си от виолетов в прозирен бледосин. Беше невероятно красиво.

Отпи от кафето и се почувства така, сякаш от плещите ѝ бяха свалили огромен товар. Изведнъж усети еуфоричното замайване, което носи свободата. Сякаш влакът я отнасяше назад във времето, към древния Египет и земята на фараоните.

Малко след шест влакът пристигна в Балиане и тя слезе. С нея слязоха още неколцина пътници и веднага щом последният стъпи на перона, влакът потегли. Ерика замъкна куфара си до гардероба и после излезе от гарата, за да се разходи из малкия провинциален град. Във въздуха се носеше някакво усещане за безгрижие и лекота. Хората изглеждаха много по-щастливи от потискащите тълпи в Кайро. Но беше и по-горещо. Дори в ранната утрин разликата в температурите бе осезаема.

В сянката на гарата чакаха множество стари и потрошени такситата. Повечето шофьори спяха. Но в момента, в който я забележа един от тях, всички се събудиха и оживено се разбъбриха. Най-накрая

избутаха напред един слабичък човек. Беше с неподрязани мустаци и рошава брада, но явно бе доволен от късмета си, поклони ѝ се и ѝ отвори вратата на колата, произведена навярно през четиридесетте години на века.

Той знаеше няколко думи на английски и най-вече думата „цигара“, и след като тя му даде няколко, той моментално се съгласи да ѝ бъде шофьор и да я върне на гарата навреме, за да хване връзката за Луксор в пет следобед. Цената му беше пет египетски лири.

Насочиха се на север от града, после се отдалечиха от Нил и завиха на запад. На таблото така беше закрепено портативно радио, че антената му да излиза през липсващия прозорец на дясната врата. То бълваше оглушителна музика и шофьорът се чувстваше щастлив. От двете страни на пътя се простираше море от захарна тръстика с оазиси от палми, подобни на острови.

Прекошиха един вонящ напоителен канал и минаха през село Ел Араба ел Мудфуна. То представляваше жалка групичка от кирпичени постройки, струпани точно на ръба на напояваните площи. Почти не видяха хора, с изключение на няколко жени, които носеха на главите си вода в стъклени буркани. Ерика ги погледна отново. Бяха с фереджета.

На няколкостотин метра след селото шофьорът спря, посочи с пръст, и без да вади цигарата от устата си рече:

— Сети.

Ерика слезе от колата. Значи това беше Абидос. Мястото, което Сети I бе избрал, за да построи могъщия си храм. Тя понечи да извади пътеводителя, но точно в този момент я нападнаха банда хлапета с надеждата да ѝ продадат скарабей. Тя бе първият турист за деня и успя да се отърве от оглушителните им молби едва след като плати петдесетте пиастра вход и влезе в храма.

С пътеводителя на Бедекер в ръка тя седна на един варовиков блок и прочете раздела за Абидос. Добре познаваше обекта, но искаше още веднъж да се увери кои секции бяха украсени с йероглифи по време на владичеството на Сети I. Храмът бе завършен от сина и наследника на Сети I, Рамзес II.

Калифа, който не знаеше, че Ерика смята да посети Абидос, стоеше на перона в Луксор и чакаше да слязат пътниците. Влакът бе

пристигнал по разписание и бе посрещнат от огромна тълпа, която възторжено го обсади. Чуваха се викове и крясъци, главно от продавачите на плодове и освежителни напитки, опитващи се да пробутат стоката си на онези от пътниците в очуканите третокласни вагони, които продължаваха към Асуан. Чу се свирка и между тези, които слизаха и тези, които се опитваха да се качат, настъпи истинска война. Египетските влакове винаги спазваха разписание то си.

Калифа запали цигара, после още една, като оставяше дима да се вие около клюнестия му нос. Беше встрани от навалищата, на място, откъдето можеше да наблюдава целия перон и главния изход едновременно. Няколко закъснели пътници се втурнаха с надеждата да хванат влака, който вече излизаше от гарата. Нямаше и помен от Ерика. Той допуши цигарата си и излезе през главния вход. Запъти се към пощата, за да телефонира в Кайро. Нещо се беше случило.

Абидос, 11:30

Унесена в разглеждането на храма на Сети I, Ерика влизаше от зала в зала, обзета от сладостен трепет. Най-последно бе успяла да се докосне до упойващата магия на древния Египет. Барелефите бяха изумителни. Смяташе на връщане да остане в Абидос и да се заеме по-сериозно с невероятното богатство от йероглифно писмо, което покриваше стените на целия храмов комплекс. Засега само преглеждаше текстовете, за да провери дали някъде между надписите на Сети не се появява и името на Тутанкамон. Не го намери никъде, освен в галерията на царете, където бяха изредени имената на всички древноегипетски фараони в хронологичен ред.

Докато обикаляше вътрешните камери, където покривните плочи още не бяха рухнали, тя разчиташе йероглифите на светлината на прожектора.

После тихо си повтори надписа от статуята на Сети: „Да почива във вечен мир Сети, който дойде на власт след Тутанкамон“. Накрая трябваше да признае, че тук, в храма на Сети I, фразата й се струваше също толкова безсмислена, колкото и на терасата в „Хилтън“. Порови в сака си и измъкна снимката на надписа от статуята. Потърси по стените някаква подобна комбинация от знаци. Това беше бавна и както се оказа накрая неблагоприятна работа. Отначало дори не успя да

открие името на Сети, написано така, както беше на статуята, свързано с бог Озирис. В храма той обикновено биваше свързан с бог Хорус.

Тя не усети как преминаха утринните часове и настъпи следобедът, нито пък обърна внимание на жегата и глада. Минаваше три, когато премина параклиса на Озирис и влезе в същинското му светилище. Навремето е било изумителна зала, с покрив, който се е крепял на десет колони. Сега суха слънчева светлина заливаше стените и барелефите, посветени на Озирис, бога на мъртвите.

В порутената зала нямаше други туристи и Ерика, необезпокоявана, бавно обхождаше стените и се дивеше на изкусните скулптирани стенописи. В противоположния край на празната зала тя видя ниска врата. Вътре беше тъмно. Направи справка в пътеводителя на Бедекер, където това помещение бе описано просто като камера с четири колони.

Ерика преодоля страха си, извади прожектора, наведе се и мина през ниската врата. После бавно плъзна лъча по стените, колоните и тавана на мъртвешки тихото помещение. Предпазливо пристъпи по неравния под и заобиколи тежките колони. На срещуположната стена бяха входовете на трите параклиса — на Изис, Сети I и Хорус. Тя с нетърпение се вмъкна в параклиса на Сети I.

Тук не проникваше дневна светлина. Прожекторът осветяваше съвсем малка площ. Останалата част от стаята тънеше в непрогледна тъма. Тя плъзна лъча по четирите стени. И почти веднага забеляза сред йероглифите именния знак на Сети I, изписан по абсолютно същия начин, както и върху статуята. Беше Сети, оприличен на Озирис.

Ерика огледа йероглифите, които окръжаваха именния знак и предположи, че се четат вертикално и от ляво надясно. Без да превежда точно, тя разбра, че този малък параклис е бил довършен след смъртта на Сети I и в него е бил извършен ритуалът на Озирис. След това имаше нещо странно. Приличаше на лично име. Невероятно. Върху фараонските паметници никога нямаше лични имена. Ерика свърза отделните звуци: „Не-неф-та“.

Насочи лъча към пода. Искеше да остави сака и да заснеме това необичайно име. И се вцепени. В осветения кръг видя кобра с повдигната глава и извито тяло. Раздвоеният ѝ език се стрелкаше навън и навътре като малък камшик. Жълтите ѝ очи, с подобни на чертички черни зеници, я фиксираха със смъртоносна

съсредоточеност. Ерика бе парализирана от страх. И едва когато змията сведе глава, тя събра кураж да погледне към малката врата на параклиса. Хвърли още един поглед на змията, която вече се оттегляше, и в панически бяг се втурна навън. С разтреперани колене се добра до будката, където продаваха билетите.

Пазачът ѝ благодари за информацията и каза, че от години са опитвали да убият тази кобра. Дори временно затворили храма на Озирис заради нея.

Въпреки епизода със змията тя с нежелание напусна храма, за да се върне в Балиане. Беше прекарала прекрасен ден. Съжаляваше единствено, че не успя да заснеме името Ненефта. Смяташе да направи справка и да провери дали това не е името на някой от първите хора на Сети I.

Влакът за Луксор замина само с пет минути закъснение. Ерика се настани и разтвори книгите за Тутанкамон, но вниманието ѝ бе привлечено от гледката навън. Нил започваше да се стеснява и на места лесно се виждаха двата края на напояваните площи. Когато слънцето приближи западния хоризонт, тя забеляза хората, които се прибираха от работа. Деца яздеха водни биволи. Мъжете водеха магарета, които бавно пристъпяха под тежкия си товар. Виждаха се и дворовете, и тя се замисли дали обитателите на кирпичените къщички живеят в сигурност и любов или с постоянното съзнание, че са на ръба на оцеляването. В известен смисъл те живееха в безвремието, в една безкрайно малка и никому неизвестна частица от вечността.

При Наг Хамади влакът прекоси Нил, премина от западния на източния бряг на реката и навлезе в просторно поле от захарна тръстика, което закриваше гледката. Ерика се върна към книгите и разтвори „Откриването на гробницата на Тутанкамон“ от Хауърд Картър и А. К. Мейс. Тя започна да чете и въпреки че познаваше книгата в детайли, моментално се увлече. Това че сухият и педантичен Картър пишеше с такъв замах, винаги я изненадваше. Вълнението на откривателя лъхаше от всяка страница и Ерика откри, че чете все по-бързо и по-бързо, сякаш прелиства трилър.

Тя проучи изумителните фотографии на Хари Бъртън по реда, в който се появяваха в книгата. Намери снимката с двете насмолени статуи в естествен ръст на Тутанкамон, охраняващи запечатания вход на погребалната камера. Сториха ѝ се твърде интересни. Сравни ги със

статуите на Сети и за първи път осъзна, че тя е една от малкото, които знаеха, че статуите на Сети са огледални изображения. Това беше твърде важно, защото вероятността да се намерят други две подобни статуи бе много малка, докато възможността на същото място да се открият други предмети беше огромна. Тя изведнъж разбра, че от археологическа гледна точка мястото, където са открити статуите, е също толкова важно, колкото и самите статуи. Дори откриването на това място бе по-разумна цел от преследването на статуята. Ерика се вгледа през прозореца в прелитащите край нея поля от захарна тръстика и дълбоко се замисли.

Вероятно най-добрият начин да се добере до информация къде са били открити статуите, бе да се представи за сериозен купувач от името на Музея по изящни изкуства. Ако успееше да убеди хората, че е в състояние да предложи висока цена, те може би щяха да ѝ покажат наистина ценни образци. А ако се появяха още предмети от епохата на Сети, тя може би щеше да успее да открие и източника. В този план имаше прекалено много неизвестни. Но все пак беше план, особено ако синът на Абдул Хамди не можеше да ѝ даде конкретна информация.

Кондукторът обяви, че приближават Луксор. Ерика тръпнеше в очакване. Тя знаеше, че за Египет Луксор е това, което е Флоренция за Италия. Пред гарата я очакваше поредната изненада. Единствените останали таксита бяха конски каруци. Тя щастливо се усмихна. Усецаше как се влюбва в Луксор от пръв поглед.

Пристигна в хотел „Уинтър Палас“ и веднага разбра защо успя толкова лесно да направи резервация. Хотелът беше в ремонт и за да достигне до стаята си, трябваше да премине през един коридор на втория етаж, затрупан с купчини тухли, парчета мазилка и пясък. Само няколко стаи работеха. Но ремонтът не помрачи ведрото ѝ настроение. Хотелът ѝ хареса. В него витаеше някакво викторианско очарование. Недалеч оттук се намиреше хотел „Ню Уинтър Палас“. Противно на сградата, в която се намиреше тя, той представляваше висока, модерна, но и безлична постройка. Вместо климатична инсталация в стаята ѝ имаше необичайно висок таван с огромен вентилатор. Френски прозорец водеше към елегантен балкон с парапет от ковано желязо и изглед към Нил.

Нямаше душ. Почти половината баня бе заета от огромна вана, която Ерика моментално напълни. Тъкмо се бе потопила в освежителната вода, когато телефонът издрънча в другата стая. За момент се поколеба дали да го вдигне. После любопитството ѝ надделя, тя взе една хавлия от закачалката, отиде в спалнята и вдигна слушалката.

— Добре дошла в Луксор, мис Барън — беше Ахмед Казан.

Този глас сякаш за миг стовари върху плещите ѝ всичките ѝ стари страхове. Въпреки че не се бе отказала от статуята на Сети, тя мислеше, че насилието и опасностите са останали далеч зад нея, в Кайро. А ето че властите вече я бяха проследили.

— Желая ви приятно прекарване тук — каза той.

— Със сигурност ще е приятно — отговори тя. — Уведомих кабинета ви.

— Да, обадиха ми се. Затова ви звъня. Да ви поздравя с добре дошла. Тук съм, защото тук е моят дом. Идвам в Луксор винаги, когато имам възможност.

— Разбирам — каза Ерика.

Ахмед прочисти гърлото си.

— Е, мис Барън, питах се дали ще имате нещо против, ако ви поканя на вечеря.

— Това служебна или лична покана е, мистър Казан?

— Съвсем лична. Мога да изпратя файтон да ви вземе в седем и половина.

Ерика бързо размисли. Поканата изглеждаше безобидна.

— Добре. С удоволствие.

— Прекрасно — каза Ахмед с явно задоволство. — Още нещо искам да ви питам, мис Барън. Обичате ли да яздите?

Ерика сви рамене. Не беше яздила от години. Но като дете това ѝ доставяше неизразимо удоволствие, а и идеята да разгледа древния град на кон ѝ хареса.

— Да — колебливо отвърна тя.

— Още по-добре. Облечете нещо, с което да можете да яздите, и аз ще ви разведа из Луксор.

Ерика се отчая от опитите си да усмири черния жребец и когато достигнаха началото на пустинята го остави на собствената му воля. Животното моментално се втурна с главоломна скорост, изкачи се до билото на дюната и препусна на върха ѝ в продължение на повече от миля. Накрая успя да го спре, за да изчака Ахмед. Слънцето току-що беше залязло, но все още бе светло и тя разгледа развалините на храма на Карнак. Отвъд реката и непосредствено след напояваните площи рязко се извисяваха Тебеските планини. Тя дори успя да различи някои от входовете на благородническите гробници.

Атмосферата я омагьоса. Стори ѝ се, че се е върнала векове назад в миналото. Ахмед мълчаливо яздеше до нея. Долавяше мислите ѝ и не желаше да ги прекъсва. Тя крадешком се вгледа в острите му черти, още по-изразителни в приглушената вечерна светлина. Беше облечен в свободни бели памучни дрехи, с широко отворена на гърдите риза. Лъскавата му черна коса бе разрошена от вятъра, на челото му бяха избили ситни капчици пот.

Ерика все още бе изненадана от поканата му и не можеше да се освободи от мисълта за поста, който заемаше. Отношението му към нея бе сърдечно, но не и открито. Чудеше се дали причината за това се крие в Ивон дьо Марго.

— Красиво е, нали? — проговори той най-накрая.

— Фантастично — каза тя, докато се мъчеше да обуздае коня, който не желаше да си почива.

— Обичам много Луксор — неочаквано каза той и се обърна към Ерика. Изражението му беше сериозно и някак си учудено.

Ерика очакваше да продължи мисълта си, но Ахмед помълча, загледан в лицето ѝ, после отпрати взор към храма на Карнак. Докато стояха и гледаха, потънали в мълчание, сенките в развалините се задълбочиха и оповестиха настъпването на нощта.

— Извинявай — каза той най-сетне. — Сигурно умираш от глад. Хайде да вечеряме.

Отправиха се обратно към селската къща на Ахмед, като минаха покрай храма на Карнак и продължиха успоредно на Нил. Подминаха един пристан, на който бяха вързани няколко лодки. Мъжете тихо пееха, докато опъваха платната за през нощта. Стигнаха до къщата на Ахмед и Ерика му помогна за конете. После двамата измиха ръцете си в дървеното корито на двора, преди да влязат.

Прислужничката на Ахмед бе извършила кулинарни чудеса и ги сервира в дневната. Ерика най-много хареса едно ястие на име „Фал“, приготвено от боб, леща и патладжан. Беше поръсено със сусамово масло и леко подправено с чесън, фъстъци и кимион. Ахмед се учуди, че още не го е опитвала. Основното ястие бе птиче месо, което Ерика оприличи на корнуолска кокошка. Оказа се, че било „хамама“, тоест гълъб. Беше опечен на живи въглени.

На собствена територия Ахмед се отпусна и разговорът потръгна по-леко. Зададе на Ерика стотици въпроси за детството ѝ в Охайо. Тя изпита известно смущение, докато разказваше за еврейския си произход и с изненада видя, че Ахмед изобщо не реагира. Той ѝ обясни, че в Египет конфликтът е от политическо естество и се отнася до Израел, а не до евреите като нация. Тук никой не отъждествявал двете понятия.

Ахмед прояви особен интерес към апартамента ѝ в Кеймбридж и я накара да му разказва за какви ли не незначителни подробности. Едва след това ѝ призна, че е учил в Харвард. С течение на времето тя реши, че той е сдържан, но не и необщителен. В случай, че го попитаха, той без възражения разказваше за себе си. Речта му беше интересна, с лек британски акцент, придобит от годините, прекарани в Оксфорд, където бе получил доктората си. Той беше деликатен човек и когато Ерика го попита дали се е срещал с американски момичета, той ѝ разказа за Памела, като вложи в разказа си толкова чувство, че Ерика усети как в очите ѝ напират сълзи. А краят на историята направо я изуми. Той беше напуснал Бостън и бе заминал за Англия, прекратявайки безвъзвратно връзката.

— И повече дори не сте си писали? — не повярва Ерика.

— Нито веднъж — тихо каза Ахмед.

— Но защо? — изуми се тя. Тя обичаше щастливите завършеци и се ужасяваше от нещастните.

— Защото знаех, че трябва да се завърна тук, в страната си — каза той и отмести поглед. — Тук имаха нужда от мен. От мен се очакваше да оглавя отдела по антиките. По онова време нямаше място за нежни чувства.

— Виждал ли си я оттогава?

— Не.

Ерика отпи от чая си. Разказът за Памела я наведе на неприятни мисли за мъжете и навика им да изоставят жените. Но Ахмед изглежда не беше от този тип. Реши да смени темата.

— Докато ти беше в Масачузетс, някой от семейството ти идва ли ти на гости?

— Не. — Той замълча, а после добави: — Всъщност чичо ми дойде в Щатите, малко преди аз да отпътувам.

— Никой не ти е гостувал и ти не си се прибирал вкъщи три години?

— Точно така. Разстоянието от Бостън до Египет е малко големичко.

— Но не се ли чувстваше самотен, не изпитваше ли носталгия?

— Беше ужасно, но в един момент срещнах Памела.

— Чичо ти запозна ли се с Памела?

Тогава Ахмед избухна. Запрати чашата си към стената и тя се пръсна на стотици парчета.

После зарови лице в дланите си и тя долови тежкото му дишане. Настъпи неестествена тишина. Ерика бе раздвоена между страха и съчувствието. Замисли се за Памела и чичото. Какво ли се е случило, щом и досега буди такива страсти?

— Прости ми — каза Ахмед, без да вдига глава.

— Извинявай, ако съм казала нещо лошо. — Тя остави чашата си на масата. — Май ще е най-добре да си вървя.

— Не, не си тръгвай, моля те — каза той и вдигна глава. Лицето му бе зачервено. — Ти не си виновна. Работата е в това, че от известно време съм подложен на голямо напрежение. Не си тръгвай, моля те!

Той чевръсто се изправи, доля чай на Ерика и си взе нова чаша. После, опитвайки се да разведри атмосферата, извади няколко антики, които отделът наскоро бе конфискувал.

Ерика бе очарована, особено от една изящна дървена фигурка. Отново започна да се отпуска.

— А конфискували ли сте образци от времето на Сети I? — попита тя и внимателно остави антиките на една странична масичка.

Ахмед я погледна и се замисли.

— Не, струва ми се, че не. Защо питаш?

— О, няма никаква конкретна причина. Просто днес посетих храма на Сети в Абидос. Между другото, известно ли ти е, че там имат

неприятности с една кобра?

— Кобрите са потенциална опасност по всички обекти, особено в тези около Асуан. Наистина трябва по-настойчиво да предупреждаваме туристите. Но в по-посещаваните обекти кобрите не са проблем. Изобщо не могат да се сравняват с проблемите, които си имаме с черния пазар. Само преди четири години имаше случай на кражба на гравирани плочи от храма на Хатор в Дендера, и то посред бял ден.

Ерика разбиращо кимна.

— Дори да нямам никаква друга полза от това мое идване в Египет, достатъчно ми е, че проумях важността на борбата с нелегалната търговия. Всъщност, освен с преводаческата си дейност, смятам да се включа в тази борба.

Ахмед я изгледа уплашено.

— Това е много опасно. Не ти препоръчвам. И за да получиш представа за рисковете, ще ти кажа, че преди около две години един американец от Йейл дойде тук със същата цел и чисто идеалистични подбуди. Изчезна безследно.

— Е — каза Ерика, — аз не съм героиня. Просто имам няколко скромни идеи. И исках да те попитам дали знаеш къде се намира магазинът на сина на Абдул Хамди.

Ахмед извърна глава. Споменът за жалките останки от Тюфик Хамди проблесна в главата му. После отново се обърна към Ерика. Лицето му беше напрегнато.

— Тюфик Хамди, също като баща си, наскоро беше убит. Нещо става и аз не мога да разбера какво точно е, но моят отдел и полицията разследват случая. Ти вече преживя достатъчно ужаси, така че най-добре е да се съсредоточиш върху преводаческата си работа.

Ерика бе изумена от новината за смъртта на Тюфик Хамди. Още едно убийство! Опита се да помисли какво би могло да означава това, но умората от деня вече си казваше думата. Ахмед забеляза това и предложи да я откара до хотела ѝ. Тя прие с охота. Стигнаха до хотела преди единадесет и след като му благодари за гостоприемството, тя се оттегли в стаята си и внимателно я заключи.

Ерика привърши приготовленията си и се вмъкна между завивките. Малко преди да заспи, тя отново си помисли за Памела и

Ахмед. Но последната ѝ мисъл, преди да потъне в селенията на съня, бе едно име от древността. Ненефта.

ДЕН ПЕТИ

Луксор, 6:30

Ерика се събуди още преди изгрев. Поръча си закуска и нареди да я сервират на балкона. Със закуската пристигна и телеграма от Ивон: „ПРИСТИГАМ ХОТЕЛ НЮ УИНТЪР ПАЛАС ДНЕС СТОП ЩЕ СЕ РАДВАМ ДА СЕ ВИДИМ ДОВЕЧЕРА“.

Ерика бе изненадана. Беше сигурна, че телеграмата е от Ричард. А и след вечерта, прекарана с Ахмед, се чувстваше доста объркана. Едновременно я привличаха трима мъже, които нямаха нищо общо помежду си. Тя с лекота общуваше с тях, нещо, което определено не ѝ се отдаваше, когато връзката им с Ричард започна да се разпада. Но пък сегашното сложно положение на нещата далеч не бе успокоително. Допи кафето си и реши временно да загърби всички сърдечни проблеми. Стана от масата, влезе в стаята и се приготви за един пълноценен ден.

Изпразни сака си и сложи вътре сандвичите, прожектора, кибрита с цигарите и пътеводителя на Бедекер от 1929 година. Остави на бюрото корицата на пътеводителя и другите книжа. Преди да тръгне, пред погледа ѝ попадна надписът върху корицата: „Назиф Малмуд, Кайро, «Шари ел Тарир» 180“. Убийството на Тюфик Хамди не бе прекъснало изцяло връзката ѝ с Абдул. Когато се върнеше в Кайро, тя щеше да потърси Назиф Малмуд. Внимателно прибра корицата в сака.

От хотел „Уинтър Палас“ до антикварните магазинчета на „Шари Луканда“ се отиваше пеш за няколко минути. Някои още бяха затворени, въпреки че наоколо вече щъкаха ярко облечени туристи. Ерика си избра един и влезе. Имаше нещо общо с „Антика Абдул“, но тук изобилието бе много по-впечатляващо. Ерика разгледа по-интересните образци, като отдели уникатите от фалшивите. Собственикът, едър човек на име Давид Джуран, първоначално се навърташе край нея, но после я остави на мира и се оттегли зад тезгяха.

Сред десетките уж автентични съдове тя откри само два, които имаха вид на истински и те бяха съвсем обикновени.

— Колко? — попита тя и вдигна единия.

— Петдесет лири. Този до него е десет лири.

Ерика го погледна. Имаше красива украса. Бяха изрисувани спирали, но завити в посока, противоположна на тази при оригиналните съдове. Тя знаеше, че сред орнаментите на преддинастическото изкуство често се срещат спирали, но завити обратно на часовниковата стрелка. А тук спиралите бяха по часовниковата стрелка.

— Интересувам се единствено от антики. Но за съжаление тук виждам много малко автентични образци. Търся нещо специално. — Тя остави фалшивия съд и се приближи до тезгяха. — Изпратена съм, за да закупя някои наистина ценни образци, по възможност от Новото царство. Платежоспособна съм. Имате ли какво да ми покажете?

За няколко секунди Давид Джуран се взря в Ерика, без да ѝ отговори. После се наведе, отвори малко шкафче, извади гранитна глава на Рамзес II и я постави на тезгяха. Носът беше отчупен, а брадичката пропукана.

— Не-е-е — каза тя и се огледа. — Това ли е най-доброто, което имате?

— Засега — отвърна Джуран.

— Тогава ще си оставя името — и тя го написа на един лист. — Отседнала съм в хотел „Уинтър Палас“. Ако чуete за нещо по-специално, обадете ми се.

Погледна го с надеждата, че ще ѝ покаже още нещо, но той само сви рамене и след известно сконфузено мълчание Ерика излезе. Това в общи линии се повтори в следващите пет магазина, които посети. Никой не ѝ показва нищо особено. Най-доброто, което видя, бе полирана погребална статуетка от времето на царица Хатшепсут. Остави си името във всички магазини, но никъде не ѝ дадоха особени надежди. Накрая се отказа и отиде на пристанището.

С една стара лодка, натъпкана с туристи, тя премина на западния бряг. Още не бяха слезли от лодката и ги нападна тълпа от таксиметрови шофьори, кандидат-екскурзоводи и продавачи на скарабеи. Ерика се качи в очукания автобус с дървена табела, на която

едва разбираемо бе написано „Долина на царете“. Малко по-късно автобусът потегли.

Ерика не беше на себе си от вълнение. Отвъд равните зелени полета, които внезапно свършваха на ръба на пустинята, се извисяваха страховитите Тебески скали. В подножието им различи някои от известните паметници, като например елегантния храм на Хатшепсут в Деир ел Бахри; отдясно, непосредствено до храма на Хатшепсут, се намираше малко село на име Курна, което бе врязано в полегатия хълм. Кирпичените постройки бяха в пустинята, отвъд напояваните площи. На цвят почти преливаха със светлия пясъчник, от който бяха изградени скалите. Някои от сградите бяха белосани и ярко се открояваха, особено малката джамия с недостроеното минаре. Между сградите се виждаха входове, прокопани в скалата. Те водеха към многобройните древни крипти. Обитателите на Курна живееха сред гробниците на благородните си предшественици.

Границата, от която започваше пустинята, бе удивително ясна. Буйните полета със захарна тръстика свършваха като отрязани с нож и оттам започваше неплодна пустош от скали и пясъци. Пътят беше прав, докато не достигна планините. После се заизвива по склона и се вмъкна в една стесняваща се долина.

Подминаха малка будка с пазачи и спряха на просторен паркинг, вече почти задръстен от автобуси и таксита. Температурата надхвърляше 100 градуса по Фаренхайт, но независимо от това навсякъде се виждаха туристи. На един малък подиум вляво павилион за освежителни напитки въртеше активна търговия.

Ерика надяна шапка с цвят каки. Още не можеше да повярва, че е пристигнала в Долината на царете, мястото, където беше открита гробницата на Тутанкамон. Долината бе оградена от всички страни от непристъпни хребети, а над нея бе надвиснал стръмен триъгълен връх, който напомняше пирамида. Почти отвесни склонове от кафяви варовикови скали се спускаха и врязваха в равната площадка, изрисувана от гумите на стотиците коли. Там, където скалите срещаха равнината, се виждаха черните входове на царските гробници.

Въпреки че повечето пътници бяха обсадили щанда с газирани напитки, Ерика забърза към входа на гробницата на Сети I. Тя знаеше, че това е най-голямата и най-импозантната гробница в Долината и

искаше да разгледа първо нея, за да провери дали ще успее да намери името Ненефта.

Затаи дъх и пристъпи прага на древността. Макар да знаеше, че декорациите са добре запазени, когато ги видя, бе силно изненадана от чистите им тонове. Боята изглеждаше тъй, сякаш бе нанесена едва вчера. Тя бавно премина през входния коридор, после се спусна надолу, без да отлепя поглед от украсата на стените. Сети бе изобразен сред целия пантеон от древноегипетски божества. На тавана бяха изрисувани огромни лешояди със стилизирани разперени крила.

Наложи се да изчака една по-голяма група туристи, за да премине тясното дървено мостче, което минаваше над дълбока шахта. Тя погледна в бездната и се почуди дали е била изкопана, за да възпрепятства евентуални грабители. Отвъд нея имаше галерия с четири дебели колони. После следваше още едно стълбище, което в ония времена е било запечатано и скрито.

Докато се спускаше все по-навътре в гробницата, тя се изуми от това колко ли нечовешки усилия са били необходими, за да се прокопае скалата. Когато вече беше навлязла на няколкостотин ярда в планината, забеляза, че въздухът стана по-тежък. Помисли си как ли са работили древните роби. Въпреки непрестанния поток от посетители нямаше никаква вентилация и от липсата на кислород Ерика почувства, че се задушава. Не страдаше от клаустрофобия, но не ѝ харесваше да бъде затворена, така че с огромни усилия потискаше страха си.

Когато влезе в погребалната камера, тя вдигна глава, за да се наслади на астрономическите мотиви по куполообразния таван. Забеляза и тунела, прокопан относително скоро от някаква личност, която била убедена, че знае къде се намират допълнителните тайни стаи. Не бяха открили нищо.

Въпреки че затвореното пространство я потискаше все повече и повече, тя реши, че трябва да посети една малка странична стая, в която небесната богиня Нут бе представена в добре известното изображение на крава. Промъкна се през тълпата и когато стигна до вратата, видя, че е претъпкана с туристи. Отказа се, рязко се обърна и се блъсна в един човек, който влизаше след нея.

— Извинете ме — каза тя.

Мъжът се усмихна и се върна в погребалната камера. Влезе още една група туристи и противно на волята си, Ерика се озова в малката

стая. Положи отчаяни усилия да се успокои, но мъжът, в когото се блъсна, ѝ беше познат. Беше го виждала някъде. Черната коса, черният костюм, кривата усмивка и острият преден зъб...

Тя знаеше, че туристите посещават едни и същи места и се почуди защо се притеснява точно от този човек. Не проумяваше защо се държи толкова абсурдно и накрая реши, че страхът ѝ идва от наситените със събития предишни дни, както и от горещината и задухът в гробницата. Стисна презрамката на сака си и със сила си проправи път към погребалната камера. Мъжът не се виждаше. Няколко стълби водеха до горната част на стаята и оттам към изхода. Тя тръгна, а погледът ѝ неспокойно шареше наоколо. Едва се удържаше да не побегне. После спря. Зад една от квадратните колони отляво го видя отново. Зърна го за част от секундата, но това ѝ беше достатъчно. Сега вече бе убедена, че не си въобразява. Без да се замисля, тя изкачи останалите стълби и бързо се мушна зад една колона. В стаята имаше четири колони, на всяка от които бе изобразен Сети в естествени размери, пред един от египетските богове.

Ерика се притаи с разтуптяно сърце и въпреки нейното желание, в главата ѝ се тълпяха спомени за това как насилието вилнееше около нея през последните няколко дни. Внезапно мъжът се появи отново. Заобиколи колоната, мина пред нея и се загледа в голямата фреска на стената. Въпреки че устните му бяха почти затворени, тя видя, че предният му зъб е счупен диагонално. Той я подмина, без да я погледне.

В момента, в който дойде на себе си, Ерика тръгна с бързи крачки, а след това се затича обратно по стълбищата и коридорите. Веднага след като излезе на открито, паниката ѝ се изпари и тя се почувства глупаво. Подозренията ѝ за злите намерения на непознатия ѝ се сториха плод на чиста параноя. Погледна назад, но не се върна в гробницата на Сети. Щеше да потърси името Ненефта някой друг път.

Преваляше пладне и щандът с освежителните напитки бе плътно обсаден. И може би заради това сравнително посредствената гробница на Тутанкамон бе почти празна. Ерика се възползва от затишието и се спусна по прословутите шестнадесет стъпала до входа. Точно преди да влезе, тя хвърли поглед към гробницата на Сети. Не видя никого. Докато вървеше по коридора, си помисли каква шега си е направила съдбата с човечеството, след като единствената що-годе непокътната

гробница бе на най-незначителния фараон от Новото царство. И дори в древността два пъти е била ограбвана.

Прекрачи прага на входната камера и се опита да си представи изумителния ден през ноември 1922 година, когато са отворили гробницата. Какво ли възмущение е изпитвал Хауърд Картър, застанал пред прага на най-фантастичното археологическо съкровище на света?

Тя бе в състояние мислено да възстанови подредбата, заварена от изследователите. Знаеше, че двете статуи на Тутанкамон в естествен ръст са стояли пред входа на погребалната камера, а трите погребални ложета — срещу стената. После си спомни за странния безпорядък в гробницата. На тази загадка така и не бе даден отговор. Защо преди повторното запечатване на гробищата не са подредили и ритуалните предмети?

Ерика направи път на една шумна група французи и ги изчака, за да влезе в погребалната камера. Докато стоеше там, човекът с черния костюм, който я беше изплашил в гробницата на Сети, се появи с разтворен пътеводител в ръце. Ерика почувства как неволно се напруга. Но успя да се пребори със страха си, като си втълпи, че просто въображението ѝ е прекалено активно. Освен това той я подмина, без изобщо да я забележи. Гърбавият нос му придаваше вид на граблива птица.

После Ерика събра кураж и влезе в погребалната камера. Стаята бе преградена с парапет и единственото свободно място бе до мъжа с черния костюм. Тя се поколеба за момент, но пристъпи напред и се вгледа във великолепия розов саркофаг на Тутанкамон. Рисунките по стените бяха посредствени в сравнение със стилистичното съвършенство, постигнато в гробницата на Сети. Докато разглеждаше стаята, тя случайно зърна на коя страница бе отворен пътеводителът на мъжа в черно. Виждаше се чертеж на храма на Карнак. Нямаше нищо общо с Долината на царете и страховете ѝ отново се върнаха. Тя бързо се отдръпна от парапета и побърза да излезе. Слънчевата светлина и чистият въздух отново я успокоиха, но тя вече бе убедена, че наистина я следят.

Около щанда с напитките, който се намираше на тридесетина фута от входа на гробницата на Тутанкамон, нямаше маси, но тя бе щастлива, че наоколо има хора. Чувстваше се много по-сигурна. Седна на ниската каменна стена на верандата с кутия студен сок и извади

сандвичите. Държеше под око входа и не след дълго мъжът се появи, прекоси паркинга и отключи малка черна кола. Седна вътре и остави вратата отворена. Ако целта му беше да ѝ причини зло, той бе имал безброй възможности досега. Накрая стигна до заключението, че той просто я следи и вероятно е изпратен от властите. Пое си дълбоко дъх, като реши да не му обръща повече внимание и да не остава далеч от другите туристи.

Захапа втория сандвич и се учуди от факта колко близо една до друга са построени гробниците на Рамзес VI и Тутанкамон. Тази на Рамзес се намиреше малко по-нагоре и по-наляво. Ерика си спомни, че откритието на Картър се е забавило поради постройките, където са живеели работниците, строили гробницата на Рамзес VI. Шестнадесетте стъпала бяха открити едва когато са започнали изкопните работи в развалините на тези постройки.

Тя се опита да съпостави фактите. Знаеше, че древните грабители са влезли в гробницата на Тутанкамон през входа, защото Картър бе описал следите от проникването. Но явно местоположението на входа е било забравено по времето, когато е започнало строителството на гробницата на Рамзес VI, щом над него са построили помещенията на работниците. Излизаше, че гробницата е била ограбена през началото на двадесетата или още по-вероятно през деветнадесетата династия. Ами ако е била ограбена по времето на Сети I?

Съществуваше ли връзка между оскверняването на гробницата на Тутанкамон и факта, че името му присъства върху статуята на Сети? Отдадена на тези мисли, Ерика вдигна глава и видя как в лазурното небе самотен ястреб се вие с изпънати криле.

Започна да прибира хартията от сандвичите обратно в кутията. Мъжът в колата не беше помръднал. Една маса се освободи, Ерика занесе вещите си на нея и пусна сака на земята.

Ами ако са поставили статуите на Сети в гробницата на Тутанкамон след залавянето на грабителите? Тя моментално обяви тази идея за абсурдна и я отхвърли. Освен това, ако тези съкровища са били в гробницата, то Картър, който се радваше на репутацията на влудяващо педантичен човек, със сигурност щеше да ги опише. Не, това явно беше погрешна линия на разсъждения, но тя осъзна, че поради заслепението от огромното откритие на Картър почти никакво

внимание не е обърнато на това кой и как е ограбил гробницата. Фактът, че гробницата на невръстния цар е била осквернявана, би могъл да се окаже много важен, а възможността това да се е случило по времето на Сети I беше твърде любопитна. Може би още веднъж трябваше да прегледа пълните записки на Картър, за които доктор Факри каза, че са на нейно разположение. Дори и да не стигнеше до някакво изумително откритие, все щеше да излезе една прилична публикация. А дали някой от присъствалите на отварянето на гробницата на Тутанкамон все още е жив? Картър и Карнарвън бяха починали. Тя си спомни за „проклятието на фараоните“ и иронично се усмихна. Колкото масмедиите бяха изобретателни, толкова и обществеността бе податлива на манипулации.

Ерика отвори пътеводителя на Бедекер, за да реши коя от многобройните гробници да посети. Край нея минаха група немци и тя побърза да се присъедини към тях. Над нея кръжащият ястреб сви криле и се спусна над поредната си плячка.

Калифа протегна ръка и изключи радиото. После проследи Ерика, която се отдалечаваше в нажежената до бяло долина.

— Проклятие! — изруга той и се измъкна от колата под палещото слънце. Не можеше да проумее как е възможно човек доброволно да се подлага на такава безмилостна жега.

Луксор, 20:00

Докато прекосяваше градината между новия и стария хотел „Уинтър Палас“, Ерика разбра защо аристократите от викторианската епоха са прекарвали зимата в Египет. Въпреки дневните горещини, веднага след като слънцето залезе, температурата чувствително се понижи и стана изключително приятно. Мина край плувния басейн, в който още играеха рояк деца.

Беше прекарала чудесен ден. Древните картини в гробниците й се сториха невероятно красиви. После, когато отново прекоси реката и се прибра в хотелската стая, намери две съобщения, по-точно две покани. Едната беше от Ивон, другата — от Ахмед. Коя да приеме? Накрая реши да се види с Ивон, водена от надеждата, че може да научи

нещо ново за статуята. Той ѝ съобщи, че ще вечерят в ресторанта на хотел „Ню Уинтър Палас“ и че ще мине да я вземе в осем часа. Но без да се замисля, тя отвърна, че предпочита да се срещнат във фоайето.

Ивон бе облечен в тъмносин двуреден блейзер и широки бели панталони. Косата му бе грижливо сресана. Преди да влязат в ресторанта, тя го хвана под ръка.

Ресторантът не беше стар, но въпреки това изглеждаше западнал и създаваше впечатлението, че управата се е опитала да наподобява изискано европейско заведение, но без особен успех. Унесена обаче в забавните истории, които Ивон разказваше за детството си в Европа, Ерика скоро престана да обръща внимание на интериора. Той така ѝ описа официалните и студени отношения между него и родителите му, че това прозвуча смешно, а не тъжно.

— Хайде сега, разкажи ми и ти — усмихна ѝ се Ивон и бръкна в джоба на самото си за цигари.

— Аз идвам от един съвсем друг свят. — Ерика сведе поглед и разклати виното в чашата си. — Израснах в малък град в Средния Запад. Семейството ни беше малко и задружно. — Тя присви устни и повдигна рамене.

— Е, само толкова ли? — каза Ивон и отново се усмихна. — Но аз май прекалявам... Не се чувствай задължена да ми разказваш.

Ерика не искаше да изглежда потайна. Просто не беше сигурна, че на Ивон ще му е интересно да слуша за Толидо, щата Охайо. А и не искаше да му разказва как баща ѝ е загинал при самолетна катастрофа. Нито пък за това как са в постоянен конфликт с майка ѝ, защото прекалено много си приличат. Затова предпочитах Ивон да говори.

— Бил ли си някога женен? — попита го тя.

Ивон се засмя и после се вгледа в лицето на Ерика.

— Аз в момента съм женен — с лекота каза той.

Ерика отклони поглед, за да прикрие разочарованието си. Трябваше по-рано да се досети.

— Дори имам две прекрасни деца — продължи той. — Жан-Клод и Мишел. Но за съжаление изобщо не ги виждам.

— Как така? — Ерика вдигна очи. Тя не можеше да проумее как е възможно човек да не се вижда с децата си.

— Рядко ги посещавам. Жена ми предпочита да живее в Сен Тропе. Обича да ходи на плаж и да пазарува. Аз смятам, че това са

посредствени занимания. Децата са в пансион, харесва им през лятото да са в Сен Тропе, така че...

— Значи живееш сам в замъка си — каза Ерика и като че ли й поолекна.

— Не, там е ужасно мрачно и потискащо. Имам апартамент в Париж.

Едва когато им сервираха кафето, Ивон заговори за статуята на Сети I и смъртта на Абдул Хамди.

— Донесох ти тези снимки — каза той и ги постави на масата пред нея. — Зная, че си видяла убийците на Абдул Хамди само за секунда, но виж все пак, дали някой от тези ти е познат.

Тя ги разгледа една по една — лицата й бяха непознати.

— Не, но това не означава, че не са били там.

— Ерика — Ивон прибра снимките, — имала ли си проблеми, откакто дойде в Горен Египет?

— Не... Като се изключи това, че със сигурност ме следят.

— Следят те?

— Това е единственото обяснение, което мога да измисля. Днес в Долината на царете разпознах един мъж, за когото съм сигурна, че го видях и в Египетския музей. Арабин с клонест нос, неприятна ухилена гримаса и диагонално счупен преден зъб. — Тя посочи десния си преден зъб.

Ивон се усмихна, въпреки че бе разтревожен и учуден от факта, че е забелязала Калифа.

— Изобщо не е смешно — продължи Ерика. — Днес много ме уплаши. Преструваше се на турист, но четеше пътеводителя на страница, която нямаше нищо общо с Долината на царете.

После тя смени темата:

— Ивон, самолетът ти в Луксор ли е?

Той недоумяващо кимна.

— Да, разбира се. Тук е. Защо се интересуваш?

— Защото искам да се върна в Кайро. Имам спешна работа, която ще ми отнеме около половин ден.

— Кога? — попита Ивон.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Можем да тръгнем веднага.

За него беше по-изгодно Ерика да е в града.

— Защо пък не? — съгласи се тя.

Ивон имаше пилот, но тъй като самият той бе опитен летец, предпочиташе сам да управлява. Въздушните коридори бяха свободни и те моментално получиха разрешение за излитане. Самолетът с рев се устреми по пистата и подскочи във въздуха.

След като се издигнаха, Ивон предаде управлението на пилота и влезе в кабината при нея.

— Спомена, че майка ти е от Англия. Как мислиш, възможно ли е да е познавала семейство Карнарвън?

— Да, разбира се. Познавам сегашния херцог. Защо питаш?

— Всъщност интересувам се дали дъщерята на лорд Карнарвън е жива. Името ѝ е Евелин, доколкото си спомням.

— Нямам представа — каза Ивон, — но мога да проверя. Защо питаш? Да не се интересуваш от „проклятието на фараоните“? — Той се усмихна в полутъмната кабина.

— Може би — загадъчно каза тя. — Имам една теория относно гробницата на Тутанкамон и търся доказателства. Ще ти разкажа по-подробно, когато събера повече информация. Но ще ти бъда много задължена, ако разбереш за дъщерята на Карнарвън. А и още нещо. Някога да си чувал името Ненефта?

— В какъв контекст?

— Във връзка със Сети I?

Ивон помисли, после поклати глава.

— Не, не съм.

Дълго описваха сложни криволици над Кайро, докато им разрешат да се приземят, но след това летищните процедури бяха съвсем кратки. Вече минаваше един след полунощ, когато пристигнаха в хотел „Меридиен“. Управата на хотела бе изключително любезна към Ивон и въпреки че хотелът бе пълен, успяха да намерят стая за Ерика, и то точно до таванския му апартамент. Тя се настани, а Ивон я покани за едно последно питие преди лягане.

Ерика бе взела само сака си с минимално количество дрехи, грим и малко книги. Беше оставила пътеводителите и прожектора в Луксор. Тъй че настаняването не ѝ отне време и тя мина през вътрешната врата, която свързваше нейната стая с дневната на Ивон.

Когато влезе, той тъкмо бе свалил самото си и с навити ръкави отваряше бутилка „Дом Периньон“. Тя пое чашата си и за момент ръцете им се докоснаха. Той наистина беше привлекателен мъж. Стори й се, че още от първата им среща двамата се подготвяха за тази нощ. Той беше женен и явно нямаше сериозни намерения, но тя също нямаше. Реши да се отпусне и да се остави на волята на събитията. Но между бедрата си усети прималяване и бе принудена да говори за каквото и да било, само и само да не мисли за страстното си желание.

— Откъде дойде интересът ти към археологията?

— Всичко започна, когато бях студент в Париж. Няколко приятели ме убедиха да отида в „Екол дьо Ланг Ориентал“. Страшно ми хареса и за пръв път вложих истински усилия. Никога преди това не съм бил кой знае какъв студент. Там научих арабски. Интересувах се предимно от Египет. Но това май е повече обяснение, отколкото причина. Искаш ли да видиш гледката от терасата ми? — Той й протегна ръка.

— С удоволствие — каза тя и прималяването се засили. Желаете го. Не я интересуваше дали я използва. Не я интересуваше дали спи с всяка хубава жена, която среща. За първи път през живота си тя се остави да бъде пометена от страстта си.

Ивон отвори вратата и тя пристъпи под сенника. Усети дъха на ароматните рози, вгледа се надолу — Кайро бе в краката й. Цитаделата с дръзките си минарета все още бе осветена. Точно пред тях се намираше остров Гезира, заобиколен от тъмния Нил.

Ерика долавяше присъствието на Ивон зад гърба си. Обърна се и повдигна глава. Той бавно протегна ръка, прокара пръсти през косите й и я притегли към себе си.

Като насън се освободиха от дрехите си и се отпуснаха на ориенталския килим. И в нежната и светла египетска нощ те се любиха в сладостна забрава, а под тях се простираше градът като безмълвен свидетел на страстта им.

ДЕН ШЕСТИ

Кайро, 8:35

Ерика се събуди в леглото си. Смътно си спомняше как Ивон каза, че предпочита да спи сам. Спомни си какво се случи снощи и с почуда осъзна, че не чувства никаква вина.

Наближаваше девет, когато излезе от стаята си. Ивон седеше на балкона, облечен в халат на сини и бели ивици и четеше вестник „Ел Ахрам“ на арабски. Сенникът пръскаше слънчевите лъчи в хиляди отблясъци и оцветяваше балкона в ярки петна. На масата, под сребърен похлупак, ги очакваше закуската.

Той я видя, стана и топло я прегърна.

— Радвам се, че се върнахме в Кайро — каза той и ѝ поднесе стол.

— И аз — усмихна се Ерика.

Закуската мина приятно. Ивон имаше тънко чувство за хумор, който доставяше безкрайно удоволствие. Но след последната препечена филийка тя вече нямаше търпение да продължи разследването си.

— Е, аз изчезвам към музея — каза тя и остави салфетката.

— Имаш ли нещо против да те придружа?

Ерика го погледна косо и си спомни колко ѝ досаждаше Ричард. Имаше нужда от спокойствие. По-добре беше да отиде сама.

— Честно казано, това, което трябва да свърша, е доста отегчително. Предпочитам да отида сама. — Ерика протегна ръка и нежно докосна пръстите му.

— Добре. Но ще изпратя Раул да те закара.

— Не е необходимо.

— Французите са галантна нация — весело каза Ивон.

Доктор Факри заведе Ерика в тясно, затрупано с книжа помещение, встрани от главната зала. На една малка масичка до

стената беше поставен скенер за микрофилми.

— Талат ще ви донесе филма, който ви трябва — каза доктор Факри.

— Много съм ви задължена за помощта — отвърна Ерика.

— Какво точно търсите? — попита доктор Факри.

Дясната му ръка се сгърчи в нервен тик.

— Интересувам се от грабителите, които са проникнали в гробницата на Тутанкамон в древността. Смятам, че този аспект на находката не е получил дължимото внимание от научната общност.

— Грабители на гробници? — учуди се той и се измъкна от стаята.

Ерика седна пред скенера и забарабани с пръсти по масата.

Надяваше се, че Египетският музей ще успее да ѝ достави необходимите материали. Появи се Талат и ѝ подаде една кутия от обувки, пълна с микрофилми.

— Мадам купи скарабей? — прошепна той.

Без дори да му отговори, Ерика започна да сортира микрофилмите, които за удобство на ползващите ги имаха означения и на английски, изписани върху фирмените картички от музея „Ашмулиан“, където се съхраняваха оригиналните документи. Беше безкрайно изненадана от изобилието на фактологичния материал и се настани по-удобно на стола си, явно ѝ предстоеше доста работа.

Включи скенера и постави първата ролка. За щастие Картър беше писал в дневника си с изключително равен и ясен почерк. Ерика се прехвърли направо на пасажа, който описваше жилищата на работниците каменоделци. Нямаше никакво съмнение, че са били построени точно върху входа на гробницата на Тутанкамон. Сега вече беше сигурна, че грабителите са проникнали вътре, преди Рамзес VI да дойде на власт.

След това се прехвърли на пасажа, където Картър обясняваше защо е бил убеден в съществуването на гробницата на Тутанкамон. Свидетелството, което изглеждаше най-убедително на Ерика, беше една синя керамична чаша с именния знак на Тутанкамон, която бе намерил Теодор Дейвис. Никои никога не беше обръщал внимание на това защо малката чаша е била открита под една скала на склона на хълма.

Когато първата ролка свърши, Ерика сложи втората. Сега вече се описваше самото откритие. Картър подробно обясняваше как в древността вътрешната и външната врата са били повторно запечатани с печата на некрополиса. Оригиналният печат на Тутанкамон стоеше само в основата на двете врати. Той подробно разясняваше защо е сигурен, че вратите са запечатвани втори път, но не предлагаше никакво обяснение на самия факт.

Ерика затвори очи. Въображението ѝ я отведе векове назад, към тържествената церемония по погребението на младия фараон. После се опита да си представи осквернителите на гробницата. Дали са я ограбили спокойно и уверено или са треперили от страх да не предизвикат гнева на владетелите на отвъдното? После се върна към Картър. Как ли се е чувствал, когато за пръв път е влязъл в гробницата? От бележките му Ерика разбра, че с него са били помощникът му Календър, лорд Карнарвън с дъщеря си и един от прислугата на име Саруат Раман.

През следващите няколко часа Ерика сякаш беше в транс. Долавяше ужаса и тайнствеността, с които се е сблъскал Картър. Той беше описал местоположението на всеки предмет с педантична точност. На алабастровата чаша във формата на лотос и намиращата се до нея петролна лампа бяха отделени няколко страници. Докато четеше, Ерика си спомни, че в една от лекциите си, които бе изнесъл след откритието, Картър споменава за необичайното положение на тези два предмета и изразяваше надежда, че нещата ще се изяснят при по-задълбочено изследване на гробницата. А от захвърлените златни пръстени той стигаше до заключението, че крадците са били изненадани на местопрестъплението.

Ерика вдигна поглед от машината и осъзна, че Картър, базирайки се на факта, че гробницата е била отваряна два пъти, допуска, че е и ограбвана два пъти. Разбира се, това беше възможно, но можеше да има и друго, също толкова приемливо обяснение.

След като прочете полевите записки на Картър, Ерика сложи в скенера микрофилм с означение „Лорд Карнарвън: документи и кореспонденция“. Там тя откри главно делови писма, засягащи финансовата му подкрепа за археологическото начинание. Тя превъртя филма, докато датите съвпаднаха с откриването на гробницата. Както и очакваше, след като Картър бе съобщил, че е открил входното

стълбище, обемът на кореспонденцията на Карнарвън чувствително се увеличи. Ерика се спря на едно дълго писмо от 1.12.1921 г., адресирано до сър Уолис Бадж от Британския музей. За да побере цялото писмо в екрана, тя трябваше силно да намали мащаба. Карнарвън развълнувано описваше „находката“ и изброяваше много от известните образци, които Ерика вече бе виждала в пътуващата изложба на Тутанкамон. После прочете едно изречение, което я стъписа: „Още не съм отворил кутиите и не знам какво има в тях. Но има няколко папируса, керамика, накити, букети и свещи с ритуални свещници“. Ерика се взря в думата „папирус“.

Доколкото ѝ беше известно, в гробницата на Тутанкамон не бяха открити папируси. Всъщност това беше и едно от големите разочарования. Всички се надяваха, че ще открият свидетелства за тази смутна епоха. Но тъй като не откриха никакви писмени документи, тази надежда остана напразна. Но ето че тук Карнарвън споменава на сър Уолис Бадж за някакъв папирус.

Ерика се върна към бележките на Картър. Препрочете всички записки, направени в деня на отварянето и през следващите два дни Картър не споменаваше никакъв папирус. Дори си личеше разочарованието му от липсата на писмени паметници. Странно. Върна се на писмото на Карнарвън до Бадж и свери с бележките на Картър всички споменати предмети. Единственото несъответствие бе папирусът.

Ерика излезе от мрачния музей в ранния следобед и бавно се отпрати към оживения площад „Тарир“. Въпреки че бе страшно гладна, тя искаше да свърши още нещо, преди да се върне в хотел „Меридиен“. Измъкна от сака си корицата на пътеводителя на Бедекер и прочете името и адреса: „Назиф Малмуд, ул. «Шари ел Тарир» 180“.

Прекосяването на големия площад бе истинска одисея, тъй като бе претъпкан с прашни автобуси, обсадени от безредни тълпи. На ъгъла на „Шари ел Тарир“ тя зави наляво.

„Шари ел Тарир“ бе един от най-модерните булеварди, с елегантни магазини по европейски образец и административни сгради. На номер 180 се намираше модерна висока сграда от мрамор и стъкло. Кабинетът на Назиф Малмуд беше на осмия етаж. Докато пътуваше с празния асансьор, Ерика се сети, че в Египет обедната почивка е безкрайна и реши, че едва ли ще може да се срещне с Назиф Малмуд

преди късния следобед. Но вратата на кабинета бе откряната и тя влезе, като хвърли бегъл поглед на табелката: „Назиф Малмуд, международно право, отдел *Внос-износ*“.

В същия миг се появи набит мъж, облечен в скъп европейски костюм. Беше около петдесетгодишен.

— С какво мога да ви помогна? — попита той.

— Търся мистър Назиф Малмуд — отговори Ерика.

— Аз съм Назиф Малмуд.

— Бихте ли ми отделили няколко минути? — попита тя.

Назиф огледа кабинета си и сви устни. В момента явно беше зает, в ръката си държеше химикал. Обърна се към Ерика.

— Да, минута-две — каза той с такъв тон, сякаш не беше съвсем убеден.

Ерика влезе в просторния му кабинет. Назиф се отпусна в един стол с висока облегалка и ѝ посочи друг.

— Какво мога да направя за вас, млада госпожице? — попита той и събра върховете на пръстите си.

— Искях да ви попитам за един човек на име Абдул Хамди. — Ерика внимателно се вгледа в него, за да види реакцията му.

Малмуд изчака, мислейки си, че тя ще продължи, но като се увери, че очаква отговора му, каза:

— Не съм чувал това име. Защо мислите, че трябва да го познавам?

— Помислих си, че може би ви е клиент.

Малмуд свали очилата си и ги остави на бюрото.

— Дори и да е така, защо трябва да ви казвам нещо за него? — незлобливо отвърна той. Беше адвокат и професията му го бе научила да получава, а не да дава информация.

— Знам нещо за него, което, в случай че ви е клиент, силно ще ви заинтересува. — Тя се опита да му отвърне с не по-малка уклончивост.

— Откъде знаете името ми? — попита той.

— От Абдул Хамди — каза Ерика, въпреки че това не беше съвсем вярно.

Малмуд внимателно се вгледа в нея, отиде в приемната и се върна с една папка от груб картон. Седна зад бюрото, сложи си очилата и я отвори. В нея имаше само един лист и той го разглежда повече от минута.

— Да, както изглежда, аз наистина представлявам Абдул Хамди — каза той и ѝ хвърли един любопитен поглед.

— Ами, Абдул Хамди е мъртъв. — Ерика реши да избегне думата „убит“.

Малмуд я изгледа от главата до петите и отново се зачете в листа.

— Благодаря ви за информацията. Ще трябва да направя справка какви точно са моите задължения към имотите му. — Той стана, подаде ѝ ръка и по този начин приключи разговора.

Ерика тръгна към вратата и преди да излезе, каза:

— Виждал ли сте пътеводител на Бедекер?

— Не — отвърна той и я изведе към приемната.

— Никога ли не сте си купувал такъв пътеводител? — упорстваше тя.

— Не, никога.

Когато се върна в хотела, Ивон вече я очакваше. Показа ѝ още няколко снимки за разпознаване. Едно от лицата изглеждаше смътно познато, но не беше съвсем сигурна. Опита се да каже на Ивон, че вероятността да разпознае убийците са нищожни, но той бе непреклонен.

— По-добре ще е да не ми даваш съвети, а да се опиташ да ми помогнеш.

Ерика излезе на красивия балкон и си припомни предната нощ. Сега Ивон проявяваше към нея единствено делови интерес и тя бе доволна, че е подходила към него, без да си прави излишни илюзии. Моментното му желание бе задоволено и вниманието му отново бе насочено към статуята на Сети I.

Ерика прие действителността с мъдро спокойствие и веднага изпита желание да се върне в Луксор. Влезе обратно в апартамента и сподели с Ивон намерението си. Първоначално той се възпротиви, но тя успя да наложи волята си. Такова отношение явно му бе непознато. Накрая дори ѝ предложи да ползва самолета му. Увери я, че ще я последва, веднага щом обстоятелствата му позволят.

Завръщането в Луксор я изпълни с радост. Въпреки спомена за мъжа със счупения зъб, Ерика се чувстваше много по-спокойна в Горен Египет, отколкото в Кайро с неговата сурова бруталност. Когато

пристигна в хотела, намери няколко бележки от Ахмед с молба да му се обади. Събра ги и ги остави до телефона. Приблужи френските прозорци и широко ги разтвори. Беше малко след пет и следобедните горещини бяха преминали. Ерика напълни ваната, потопа се в нея и не след дълго усети как умората я напуска. Чувстваше се изтощена, въпреки че пътуването със самолета беше съвсем кратко. Когато излезе от банята, се обади на Ахмед. В гласа му прозвучаха едновременно облекчение и радост.

— Много се притесних — обясни ѝ Ахмед, — особено когато в хотела казаха, че не са те виждали.

— Отидох в Кайро за една вечер. Ивон дьо Марго ме заведе със самолета си.

— Разбирам — отвърна Ахмед.

После настъпи мълчание. Ерика си спомни, че от самото начало той имаше подчертано отрицателно отношение към Ивон.

— Е — продължи Ахмед най-накрая, — обадох се, за да те попитам дали имаш нещо против тази вечер да посетим храма на Карнак. Има пълнолуние и той ще е отворен до полунощ. Заслужава си да се види.

— С удоволствие — каза Ерика.

Уговориха се Ахмед да я вземе в девет часа. Щяха да посетят храма на Карнак, а после да вечерят. Ахмед спомена някакъв свой приятел, който имал малък ресторант край Нил. Увери я, че ще ѝ хареса, и с това разговорът приключи.

Ерика облече кафявата си рокля с широка яка. Силният тен и светлите кичури в косата ѝ я правеха привлекателна и женствена. Поръча си чаша вино в стаята и седна на балкона с пътеводителя на Бедекер в едната ръка и с откъснатата корица в другата.

Името, което Абдул Хамди внимателно бе изписал на вътрешната страна на корицата, бе „Назиф Малмуд“. Не можеше и дума да става за съвпадение. Защо тогава Малмуд я бе излъгал? Тя взе книгата и внимателно я разгледа. Страниците ѝ бяха съшити, а не само залепени. Имаше много схеми и чертежи на различните паметници. Прелистваше страниците, като често спираше, за да разгледа някоя илюстрация или да прочете кратък откъс. Имаше също така няколко съгъваеми карти: една на Египет, една на Сакра и една на некрополиса на Луксор. Тя внимателно ги разгледа подред.

Когато не успя да сгъне картата на Луксор от първия път, забеляза, че хартията е някак си по-различна от тази на другите две карти. Вгледа се по-внимателно и забеляза, че това са два листа, слепени един за друг. Вдигна книгата срещу светлината на залязващото слънце. За гърба на картата на некрополиса на Луксор бе залепен някакъв документ.

Върна се в стаята, затвори една от балконските врати и разстла картата по стъклото, така че слънчевата светлина да минава през нея. Успя да разчете писмото. Буквите бяха малки и бледи, но бяха четливи и на английски. Беше адресирано до Назиф Малмуд:

„Скъпи мистър Малмуд,

Синът ми пише това писмо под моя диктовка. Аз не мога да пиша. Стар човек съм, така че, ако прочетете писмото, не жалете злата ми съдба. Използвайте приложената информация срещу тези, които предпочетоха да ме накарат да замлъкна завинаги, вместо да платят. Пътят, по който през последните години най-ценните съкровища напускат нашата страна е следният (аз бях нает от чуждестранен агент, чието име ще запазя в тайна, за да разработя този път с цел самият той да получи част от тези съкровища): Веднага след като се появи ценен образец, Лахиб Зайед и синът му Фати от антиквариата «Курио» изпращат снимки на перспективни купувачи. Тези, които проявят интерес, пристигат в Луксор и лично оглеждат образците. След като се уговори сделката, купувачът превежда сумата на сметка в Цюрихската кредитна банка. След това образецът с малка лодка или корабче се отправя на север и се доставя в офиса на «Игиън Холидейз» в Кайро със собственик Стефанос Маркулис. Там антиките се поставят в багажа на нищо неподозиращи туристически групи (големите образци се разглобяват) и така се транспортират до Атина със самолети на югославските авиолинии. Срещу подкуп служителите от авиолиниите оставят определена част от багажа да продължи за Белград и Любляна. Оттам образците пътуват до Швейцария.

Отскоро е в експлоатация и нов маршрут през Александрия. Фирмата за износ на памук «Фючъз» със собственик Зайед опакова антики в бали памук и ги изпраща в галерията «Пиерс Фуав» в Марсилия. До момента на написването на това писмо този маршрут не е проверен.“

Ваш верен слуга: Абдул Хамди

Ерика сгъна картата в пътеводителя. Несъмнено статуята на Сети, купена от Джефри Райс, е минала през атинския канал, точно както сама бе предположила след срещата си със Стефанос Маркулис. Беше хитро измислено, защото багажът на туристическите групи никога не е подлаган на същата внимателна проверка, както багажът на индивидуалните туристи. Кой би предположил, че някаква 63-годишна бабичка от Жоале ще изнася в розовия си куфар безценни египетски антики?

Ерика излезе на балкона и се облегна на парапета. Слънцето се бе спуснало зад далечните планини. Не знаеше какво да предприеме. Помисли да даде книгата на Ахмед или на Ивон. Дори по-добре на Ахмед. Но после реши да изчака и да направи това непосредствено преди да замине от Египет. Така щеше да е най-безопасно за нея. Разкриването на каналите за нелегална търговия беше важно, но Ерика също така се интересуваше и от самата статуя на Сети I и най-вече от мястото, от което е била изровена. С безкрайно вълнение тя си фантазираше какво ли още би могло да се открие на това място. Не желаше полицията да попречи на собствените ѝ разследвания.

Тя се опита реално да оцени опасността, на която се подлагаше с притежаването на тази книга. Сега вече бе ясно, че старецът е бил изнудвач и в един момент е прекрачил границите на разумното. Беше ясно също така, че Ерика е била включена в плановете му в последната минута. Никой не знаеше, че тя притежава тази информация. Самата тя не знаеше допреди няколко минути. В крайна сметка реши да не предприема нищо, докато не е готова да напусне Египет.

И докато тихата привечер кротко се спускаше над Нилската долина, Ерика обмисли плановете си. На първо място, без да изоставя ролята си на представител на музей, който се интересува от антики,

щеше да посети антиквариата „Курио“, който така или иначе сигурно вече бе посетила, но не можеше да помни имената на всички магазини. После щеше да се опита да открие дали слугата на Картър, Саруат Раман, е още жив. Трябваше да е най-малко седемдесет и пет — осемдесетгодишен. Искеше да се срещне с човек, който е влизал в гробницата в онзи първи ден и да го разпита за папируса, който Карнарвън споменава в писмото си до сър Уолис Бадж. Междувременно се надяваше Ивон да получи резултат за дъщерята на лорд Карнарвън.

— Това е Чикагската сграда — каза Ахмед и посочи една масивна постройка от дясната страна на улицата.

Файтонът им бавно се движеше нагоре по „Шари ел Бар“, успоредно на брега на Нил. Беше много тъмно, луната още не бе огряла върховете на дърветата и билата на дюните. Лекият вятър, който подухваше от север, не можеше да набразди огледално гладката повърхност на реката.

Ахмед бе отново безупречно облечен в бели памучни дрехи. Когато Ерика погледна тъмното му лице, успя да различи единствено блестящите очи и белите зъби.

Колкото повече време прекарваше с Ахмед, толкова по-малко разбираше защо той иска да се среща с нея. Държеше се приятелски и въпреки това поддържаше строга дистанция. Единственият път, когато я докосна, беше, за да ѝ помогне да се качи във файтона. Тогава хвана ръката ѝ и леко я прихвана през кръста.

— Женил ли си се някога? — попита Ерика с надеждата да научи нещо повече за него.

— Не, никога — лаконично отвърна той.

— Извинявай. Нямам право да ти задавам такива въпроси.

Ахмед прехвърли ръка на ръба на облегалката зад Ерика.

— Няма нищо. Това не е тайна. — Гласът му отново стана мек, дружески. — Нямах време за сантименталности, а и престоят в Америка май ми се отрази зле. Нещата тук, в Египет, са съвсем различни. Но нека не си търся оправдания.

Минаха край няколко пищни европейски къщи, построени на брега на Нил и оградени с високи варосани зидове. Пред вратите

имаше войници с автомати през рамо. Но държанието им далеч не бе бдително. Един от тях дори беше оставил оръжието си върху зида и говореше с някакъв минувач.

— Какви са тези сгради?

— Министерски къщи — обясни Ахмед.

— И защо ги охраняват?

— В тази страна не е съвсем безопасно да си министър. Не можеш да угодиш на всички.

— Но ти си министър — загрижено каза Ерика.

— Да, но за нещастие никой не взима на сериозно моя отдел.

Те безмълвно продължиха пътя си, а първите лунни лъчи се спуснаха през шумолящите палми.

— Това е представителството на отдела по антиките за Карнак — каза Ахмед и посочи една крайбрежна постройка.

Право напред се виждаха огромните фронтални колони на храма на Амон, осветени от изгряващата луна. Спряха пред входа и слязоха. Тръгнаха по късата церемониална алея, охранявана от сфинксове с овнешки глави и Ерика усети как се потапя в древната магия. Сумракът около изгряващата луна скриваше развалините и създаваше впечатлението, че храмът още се използва.

Когато прекосиха широкия двор и навлязоха в огромния обреден салон, Ахмед неочаквано хвана ръката ѝ. Залата беше оградена от тежки каменни колони, които се устремяваха в нощното небе. По-голямата част от покрива се бе срутила и оттам проникваха потоци лунна светлина, които обливаха колоните и многобройните барелефи в сребърно сияние.

Не разговаряха. Просто вървяха ръка за ръка. След около половин час Ахмед я изведе през един страничен изход и те се върнаха до първата колона. На северната стена имаше тухлено стълбище, по което се изкачиха до покрива на храма, на 140 фута височина. Оттам се виждаше целият храм. Ерика изпита смесица от ужас и благоговение.

— Ерика...

Тя се обърна. Ахмед бе склонил леко глава и ѝ се любуваше.

— Ерика, ти си много красива.

Обичаше да ѝ правят комплименти, но те винаги я смущаваха. Тя сведе очи, когато Ахмед протегна ръка и нежно погали с пръсти челото ѝ.

— Благодаря ти, Ахмед.

Вдигна поглед и видя, че той все още ѝ се люби. Усети как назрява някакъв конфликт.

— Напомняш ми за Памела — каза той най-последно.

— Така ли? — Не ѝ се нравеше да я сравняват с бивши приятелки и не това очакваше да чуе, но знаеше, че Ахмед се опитва да ѝ направи комплимент. Тя се поусмихна и зарея поглед в далечината. Може би тъкмо приликата ѝ с Памела бе причината Ахмед да се среща с нея.

— Ти си по-красива. Но не външният ти вид ми напомня за нея, а това колко си открита и топла.

— Почакай, Ахмед, има нещо, което не разбирам. Предния път зададох един съвсем невинен въпрос за чичо ти и за това дали се е срещнал с Памела, а ти избухна. Сега обаче настояваш да говориш за нея. Мисля, че това просто не е честно.

Последва мълчание. Вътрешните сили, които разкъсваха Ахмед, я привличаха, но и я плашеха, а споменът за счупената чаена чаша още пареше в съзнанието ѝ.

— Как мислиш, дали би могла да живееш в град като Луксор? — попита Ахмед, без да отделя поглед от Нил.

— Не зная — рече тя. — Никога не съм се замисляла. Много е красиво.

— Не е просто красиво. Вековечно е.

— Ще ми липсва площад „Харвард“.

Ахмед се разсмя и напрежението изведнъж изчезна.

— Площад „Харвард“. Какво лудо място. Между другото, размислих по твоето предложение да предприемеш нещо по отношение на нелегалната търговия. Струва ми се, че не отправих предупреждението си с необходимата сила. Наистина, дори самата мисъл, че можеш да се забъркаш в такова нещо, ме плаши. Моля те, недей. Ужасявам се, като си представя, че нещо лошо може да ти се случи.

Той се наведе и нежно целуна слепоочието ѝ.

— Хайде, трябва да видиш обелиска на Хатшепсут на лунна светлина — каза той, взе ръката ѝ и я поведе надолу по тухленото стълбище.

Малкото ресторантче край Нил бе построено под навес от високи палми. Фурмите почти бяха узрели и клонките бяха увити със ситна мрежа, за да не капят плодовете. Специалитетът на заведението бе агнешки кебап, приготвен с лук и зелен пипер, маринован в чесън, магданоз и мента. Блюдото бе гарнирано с варени картофи, артишок и плънка от ориз. Ресторантът бе на открито и явно бе посещаван от новопоявилата се средна класа на Луксор, защото разговорите по съседните маси бяха придружени с много жестикулации и често отекваше буен смях. Не се виждаха туристи.

Ахмед се държеше много по-свободно, отколкото в храма. Той замислено пригладваше мустака си, докато тя му разказваше за наскоро придобитата докторска степен и дисертацията си на тема „Синтактичната еволюция в йероглифното писмо през Новото царство“. Той сърдечно се разсмя, когато научи, че за основен източник ѝ е служила древноегипетската любовна поезия. Имаше някаква ирония в това да използваш любовна поезия в защитата на толкова мащабна тема.

Ерика попита Ахмед за детството му. Той ѝ разказа, че още като дете е проникнал в Луксор. Затова и обичал да се връща тук. Всичките му неприятности започнали, когато го изпратили в Кайро. Баща му бил ранен, а по-големият му брат — убит през войната от 1956. Майка му била една от първите жени в околността, получила висше образование. Опитала да си намери работа в отдела по антиките, но в онези години не приемали жени. Сега живеела в Луксор и работела на непълен работен ден за една чуждестранна банка. Каза ѝ още, че има по-малка сестра, която има правно образование и работи в митническия отдел на Министерството на вътрешните работи.

След вечерята си поръчаха малки чашки арабско кафе. Разговорът утихна и Ерика се реши да го попита:

— Има ли в Луксор градски регистър, така че ако някой търси някого, да може да провери къде да го намери?

Ахмед не ѝ отговори веднага.

— Преди няколко години се опитавме да направим преброяване на населението, но май не беше успешно. Резултатите от това преброяване трябваше да стоят в пощата за общо ползване. Но затова пък винаги може да се потърси помощ от полицията. Защо питаш?

— Просто любопитствам — уклончиво каза тя. Чудеше се дали да каже на Ахмед за интереса си към грабителите на гробницата на Тутанкамон, но се страхуваше, че той може да се опита да я спре или, което бе още по-лошо, да ѝ се изсмее, когато разбере, че се опитва да открие Саруат Раман. На самата нея идеята ѝ се струваше малко отнесена. Последните сведения за него датираха отпреди петдесет и седем години.

В този момент тя видя мъжа в тъмния костюм. Не успя да види лицето му, но начинът, по който се бе навел над храната си, ѝ се стори познат. Той беше един от малцината посетители, които не бяха в традиционни арабски одежди.

Ахмед усети напрежението ѝ и попита:

— Какво има?

— О, нищо — каза тя и сякаш се събуди от хипнотичен сеанс. — Абсолютно нищо.

Но бе силно обезпокоена. Това, че е с Ахмед и въпреки това я следяха, недвусмислено говореше, че мъжът не е на държавна служба. Кой бе той?

ДЕН СЕДМИ

Луксор, 8:15

От малката джамия до храма на Луксор се понесе гласът на ходжата за утринна молитва и Ерика се събуди. Беше сънувала, че невидимо ужасно създание я преследва, а тя все по-трудно се движи. Когато се събуди, видя, че завивките са увити около краката ѝ.

Измъкна се от леглото и отвори прозорците, за да нахлуе свежият утринен въздух. Подложи лице на хладния вятър и забрави кошмара. Взе един бърз душ. Неизвестно защо бяха спрели топлата вода и накрая тя буквално трепереше от студ.

След закуската напусна хотела и тръгна да търси антиквариата „Курио“. Беше взела сака си с прожектора, фотоапарата и пътеводителите. Беше обула и удобни сиви панталони, купени в Кайро, след като скъса първите в Серапеума.

Тръгна по „Шари Луканда“ и се опита да запомни имената на магазините, които вече бе посетила. Антиквариатът „Курио“ не беше сред тях. Един от продавачите, когото си спомняше от предишното посещение, ѝ каза, че „Курио“ се намира на „Шари ел Мунтаза“, близо до хотел „Савой“. Ерика лесно го намери. До него имаше магазин, чиято витрина бе грубо закована с дъски. Въпреки че не можа да разчете цялата фирма, тя разпозна името Хамди и разбра за какво става въпрос.

Здраво стисна сака си и пристъпи в „Курио“. Стоката бе добре подбрана, макар че при по-внимателния оглед повечето образци се оказаха фалшификати. В магазина имаше двойка французи, които ожесточено се пазаряха за една малка бронзова статуетка.

Най-интересното, което Ерика видя, бе черната погребална статуетка с изящно изрисувано лице. Основата ѝ липсваше, така че статуетката бе подпряна в ъгъла на лавицата. След като французите си тръгнаха, без да купят бронзовия фалшификат, собственикът приближи Ерика. Беше солиден на вид арабин с посребряла коса и строг мустак.

— Аз съм Лахиб Зайед. С какво мога да ви помогна? — каза той, като премина от френски на английски.

Ерика се учуди как ли е успял да познае откъде е.

— Да — каза тя. — Искам да разгледам онази статуетка на Озирис.

— Да, разбира се. Един от най-добрите ми образци. От благородническите гробници.

Той нежно взе фигурката с върховете на пръстите си. Докато беше с гръб към нея, Ерика напљунчи пръста си. Когато ѝ подаде статуетката, тя беше готова.

— Бъдете много внимателна. Изключително крехка е.

Тя кимна и отри пръст напред-назад. Погледна го. Беше чист. Пигментът бе стабилен. Тя се вгледа по-внимателно в резбата и в начина, по който бяха нанесени линиите на лицето. По това най-добре се познаваше автентичността. След малко със задоволство установи, че статуетката е оригинална.

— Новото царство — каза Зайед и я задържа на разстояние от Ерика, за да ѝ се полюбува. — Рядко получавам толкова добри образци, най-много един-два пъти в годината.

— Колко струва?

— Петдесет лири. По принцип бих поискал повече, но вие сте толкова красива.

Ерика се усмихна.

— Ще ви дам четиридесет — каза тя, защото добре знаеше, че той далеч не очаква да получи началната цена. Знаеше също, че такива разходи не са ѝ по джоба, но реши да се покаже като сериозен купувач. Освен това статуетката ѝ харесваше. Дори и впоследствие да се окажеше, че е добре изработен фалшификат, тя бе красива и си заслужаваше.

Привършиха пазарлъка на четиридесет и една лири.

— Всъщност аз дойдох в Египет като представител на голяма група — каза тя. — Желая да закупя нещо много специално. Имате ли какво да ми предложите?

— Имам неща, които биха могли да ви харесат. Мога да ви ги покажа на някое по-подходящо място. Какво ще кажете за един ментов чай?

Ерика потръпна от вълнение, когато пристъпи в задната част на антиквариата „Курио“. С усилие на волята тя потисна спомена за разрязаното гърло на Абдул Хамди. За щастие антиквариатът „Курио“ имаше друго разпределение на помещенията и от задната част на магазина се излизаше на един огрян от слънцето вътрешен двор. Не се чувстваше затворена както в „Антика Абдул“.

Зайед повика сина си, тъмнокос и строен бащичко, и му нареди да поръча ментов чай за гостенката им. После Зайед се отпусна в стола си и зададе на Ерика обичайните въпроси: харесва ли й Луксор, била ли е в Карнак, как й се е сторила Долината на царете. Каза й колко много обичал американците. Стрували му се много приятелски настроени.

„И много лековерни“ — добави Ерика наум.

Чаят пристигна и домакинът й показа интересни образци, сред които неколцина бронзови фигурки, една доста очукана, но що-годе запазена глава на Аменхотеп III, както и няколко дървени статуетки. Най-красива беше статуетката на млада жена с ред йероглифи по дрехата и с лице, пред което сякаш и самата вечност беше безсилна. Цената й бе четиристотин лири. След като внимателно я разгледа, Ерика реши, че е автентична.

— Интересувам се от дървената статуетка и може би от каменната глава — рече Ерика с делови тон.

Зайед развълнувано потри длани.

— Ще се посъветвам с хората, които представлявам — каза тя, — но има един образец, за който специално ми е поръчано да го купя, в случай че го видя.

— И кой е той?

— Преди около година един човек в Хюстън купи статуя на Сети I в естествени размери. До моите клиенти е достигнала информация, че е била открита подобна статуя.

— Нямам нищо подобно — с равен глас каза Зайед.

— Е, ако случайно чуете нещо за подобен екземпляр, аз съм отседнала в хотел „Уинтър Палас“. — Ерика написа името си на малък лист хартия и му го подаде.

— А тези?

— Както вече ви казах, ще вляза във връзка с клиентите си. Дървената статуетка ми харесва, но трябва да я проверя още веднъж.

Ерика си взе покупката, увита в арабски вестник и мина в предната част на магазина. Беше уверена, че прекрасно е изиграла ролята си. Докато излизаше, забеляза, че синът на домакина се пазари с някакъв мъж. Беше арабинът, който я следеше. Без да забавя крачка и без да го поглежда, тя излезе, но по гърба ѝ преминаха ледени тръпки.

Веднага след като синът му привърши с клиента, Лахиб Зайед затвори входната врата и я залости.

— Ела отзад — изръмжа той на сина си. — Това беше жената, за която оня ден ни предупреди Стефанос Маркулис — каза той, след като се усамотиха в задната част на магазина. Той бе затворил дори дървената врата към двора. — Върви в пощата, обади се на Маркулис и му кажи, че американката е питала специално за статуята на Сети. А аз ще отида да предупредя Мохамед.

— А какво ще стане с жената?

— Много ясно какво ще стане. Напомня ми за онова момче от Йейл преди две години.

— И с нея ли ще се случи същото?

— Без съмнение.

Хаосът в административната сграда на Луксор ужаси Ерика. Някои от посетителите чакаха толкова отдавна, че вече спяха по пода. В ъгъла на залата се бе настанило едно семейство, което изглеждаше така, сякаш живее там. Зад гишетата служителите не обръщаха никакво внимание на тълпата и сладко си приказваха. Върху бюрата се извисяваха купчини попълнени формуляри, които очакваха нечий подпис. Беше кошмарно.

Когато най-сетне успя да намери някой, който да говори английски, тя разбра, че Луксор дори не е административен център. Местната „Мухафаза“ се намирала в Асуан и всички резултати от преброяването били там. Ерика каза на жената, че иска да открие един човек, който преди петдесет години е живял на западния бряг. Жената я погледна и отговори, че това е абсолютно невъзможно, но все пак да провери в полицията.

С полицаите се разбра много по-лесно. Те поне се държаха приятелски и ѝ обръщаха внимание. Всъщност, докато стигне до гишето, повечето от тях вече бяха впили погледи в нея. Всички табели

бяха на арабски, така че тя просто застана пред гишетото, където никой не чакаше. Симпатичен млад полицаи в бяла униформа я попита с какво да ѝ бъде полезен. Но за късмет не говореше английски. Сравнително бързо намери един от туристическата полиция, с когото най-сетне успя да се разбере.

— Кажете — усмихна ѝ се той.

— Опитвам се да откроя дали един от слугите на Хауърд Картър, на име Саруат Раман, е още жив. Живее е на западния бряг.

— Какво!? — невярващо попита полицаят и се разсмя. — Какво ли не са ме молили, но това определено надхвърля всичко. Да не би да говорите за Хауърд Картър, който откри гробницата на Тутанкамон?

— Същия.

— Но оттогава са минали над петдесет години.

— Това ми е ясно — каза Ерика. — Искам да разбере дали още е жив.

— Мадам — започна полицаят, — никой не знае със сигурност колко души живеят на западния бряг, да не говорим за това как може да се открие дадено семейство. Но ще ви кажа какво бих направил на ваше място. Идете на западния бряг и посетете малката джамия в село Курна. Имамът е много стар и говори английски. Възможно е той да ви помогне. Макар че се съмнявам. Правителството отдавна се опитва да премести селото, за да не живеят тези хора в древните гробници. Но последваха поредица конфликти и в момента отношенията не са блестящи. Жителите съвсем не са приятелски настроени към външни хора. Така че бъдете внимателна.

Лахиб Зайед още веднъж се огледа, за да се увери, че никой не го е видял, докато влиза в белосания коридор. Той припряно приближи тежката дървена врата и почука. Беше сигурен, че Мохамед Абдула е въкъщи. Беше време за обед, а Мохамед винаги дремваше подир обед. Лахиб отново почука. Страхуваше се да не го види някой непознат, преди да е успял да се скрие зад дървената врата. Открехна се малка шпионка и едно зачервено от съня око го изгледа. После резето се вдигна и вратата се отвори. Лахиб прекрачи прага и вратата се затвори.

Мохамед Абдула бе облечен в омачкана роба. Беше едър мъж с тежки, плътни черти. Ноздрите му бяха тънки и високо извити.

— Казах ти никога да не стъпваш в тази къща. Надявам се, че имаш основателна причина, за да поемаш такъв риск.

Преди да заговори, Лахиб официално поздрави Мохамед.

— Нямаше да дойда, ако не беше толкова важно. Ерика Барън, американката, тази сутрин дойде в антиквариата „Курио“ и каза, че представлява група купувачи. Много е опасна. Познава антиките и дори си купи една статуетка. После попита специално за статуята на Сети I.

— Сама ли беше? — попита Мохамед.

— Мисля, че да.

— И попита специално за статуята на Сети I?

— Именно.

— Е, при това положение просто нямаме избор. Аз ще подготвя всичко. А ти ѝ кажи, че може да види статуята утре вечер при условие, че е сама и не я следят. Кажи ѝ да дойде до джамията в Курна по здрач. Трябваше по-рано да се отървем от нея, както вече ви казах.

Лахиб изчака, за да види дали Мохамед е свършил, и едва след това проговори.

— Освен това изпратих Фати да се свърже със Стефанос Маркулис и да му съобщи новината.

Ръката на Мохамед полетя като нападаща змия и удари слепоочието на Лахиб.

— Кара! Как смееш да си позволяваш да съобщаваш на Стефанос през главата ми.

Лахиб се сви в очакване на нов удар.

— Помоли ме да му съобщя, ако жената се появи. Той е също толкова заинтересуван, колкото и ние.

— Ти не си подчинен на Стефанос! — изрева Мохамед. — Ти си подчинен на мен! Това трябва да ти е ясно. А сега изчезвай отгук и прави каквото ти е наредено! Трябва да оправим тази работа с американката.

Некрополисът на Луксор

Село Курна, 14:15

Полицаят се оказа прав. Курна далеч не бе приветливо място. Докато изкачваше хълмчето между асфалтовия път и селото, Ерика не

изпита чувството, че е добре дошла. Срецна няколко души, но те без изключение я зяпаха с неприкрита неприязън и се отдръпваха назад в сенките. Дори кучетата бяха мършави и зли.

Неприятните ѝ предчувствия се засилиха още в таксито, когато шофьорът отказа да я откара до Курна, камо ли до Долината на царете или някое друго, по-отдалечено място. Беше я оставил в основата на един хълм с оправданието, че колата му не може да се изкачи до самото село.

Беше адска горещина. Египетското слънце безпощадно изливаше огнените си лъчи, нажежаваше скалите и ослепително се отразяваше от светлопясъчната на цвят земя. Нито едно стръкче трева, нито един плевел не бяха устояли на кошмарната жегга. И въпреки това жителите на Курна отказваха да се преместят. Искаха да живеят тъй, както техните бащи и деди бяха живели в продължение на векове. Хрумна ѝ, че ако Данте бе видял Курна, със сигурност щеше да го включи в кръговете на ада.

Къщите, изградени от кирпич, или бяха изгубили естествения си цвят, или бяха варосани. Докато се изкачваше по хълма, Ерика забеляза няколко неравни отвора в скалите над къщите. Това бяха входовете на древните гробници. Част от къщите имаха дворове и наред тях бяха издигнати странни съоръжения. Нещо като платформи, дълги около шест фута и поставени на около четири фута от земята върху тесни колони. Бяха изработени от изсушена кал и слама, подобни на кирпича. Ерика нямаше представа за какво служеха.

Джамията представляваше едноетажна белосана сграда с ниско минаре. Ерика я беше забелязала още първия път, когато видя Курна. Също като останалите постройки в селото, и джамията бе от кирпич и Ерика се чудеше дали един хубав дъжд няма да отнесе цялото селище подобно на пясъчен замък. Мина през ниска дъсчена врата и се озова в тесен двор. На отсрещния му край имаше къса покрита галерия, крепена от три колони. Отдясно се виждаше обикновена дъсчена врата.

Ерика изчака на входа на джамията, докато очите ѝ привикнат с полумрака. Отвътре стените бяха варосани и изрисувани със сложни геометрични фигури. Подът бе покрит с пищни ориенталски килими. Пред нишата, насочена към Мека, бе коленичил брадат старец, облечен в широка черна дреха. Докато нареждаше молитвата си, ръцете му с отворени длани бяха долепени до бузите.

Въпреки че старецът не се беше обърнал, той явно усети присъствието ѝ, защото не след дълго се наведе, целуна страницата, която четеше, изправи се и се обърна към нея. Тя не знаеше как да поздрави ислямски свещенослужител, затова реши да импровизира. Леко се поклони с глава и каза:

— Искам да ви попитам за един човек, един стар човек.

Имамът се вгледа в Ерика с тъмните си, хлътнали очи, после ѝ махна с ръка да го последва. Прекосиха двора и влязоха през вратата, която тя вече беше видяла. Озоваха се в строго подредена малка стаичка, със сламеник в единия ъгъл и малка масичка в другия. Той посочи на Ерика единия стол и сам седна на другия.

— Защо се интересувате от жител на Курна? Ние тук сме особено подозрителни към всякакви непознати.

— Аз съм египтолог и искам да установя дали един от слугите на Хауърд Картър е още жив. Името му е Саруат Раман. Живее е в Курна.

— Да, зная — каза имамът.

В Ерика проблесна слаба надежда. Но не за дълго.

— Умря преди около двадесет години. Бе един от най-преданите верноподаници. Килимите в тази джамия са свидетелство за неговата щедрост.

— Разбирам — промълви Ерика с явно разочарование и се изправи. — Е, просто ми хрумна да проверя. Благодаря ви за помощта.

— Беше добър човек — каза имамът.

Ерика кимна и излезе на ослепителното слънце, като вече се чудеше как ще намери такси до пристанището на ферибота. Но малко преди да излезе от двора, имамът я повика.

Ерика се обърна. Той стоеше на прага на стаята си.

— Вдовицата на Раман още е жива. Искаш ли да говориш с нея?

— А тя ще се съгласи ли да говори с мен?

— Със сигурност — отвърна имамът. — Тя работеше като слугиня при Картър и говори английски по-добре от мен.

Ерика последва имама по хълма, недоумявайки как може да носи толкова дебели дрехи в тази непосилна горещина. Въпреки че бе съвсем леко облечена, гърбът ѝ целият бе потен. Имамът я отведе до една белосана къщичка, разположена малко по-високо от останалите в югозападната част на селището. Веднага след къщурката се извисяваха

страховити скали. От дясната страна Ерика видя началото на една пътечка, която несъмнено водеше към Долината на царете.

Фасадата на къщата бе изрисувана с избелели детински рисунки на железопътни вагони, лодки и камили.

— Раман увековечи пътешествието си до Мека — обясни имамаът и почука на вратата.

В двора до къщата се виждаше една от странните платформи. Ерика попита имама за какво служи.

— През летните месеци понякога хората спят навън. Използват платформите, за да се предпазват от кобри и скорпиони.

Ерика усети как цялата ѝ кожа настръхва.

В този миг вратата се отвори и на прага се показа стара жена. Позна имама и се усмихна. Заговориха на арабски. Когато приключиха, тя обърна силно набръчканото си лице към Ерика.

— Добре дошла — каза тя със силен британски акцент и широко разтвори вратата пред Ерика.

Имамаът се извини и си тръгна.

Също както малката джамия, къщата бе изненадващо прохладна. Въпреки грубоватия външен вид обзавеждането вътре бе много приятно. Имаше дъсчен под, покрит с ярък ориенталски килим. Мебелите бяха прости, но добре изработени, стените — измазани и боядисани. На три от тях бяха окачени многобройни фотографии в рамки. На четвъртата висеше лопата с дълга дръжка и гравирано острие.

Старицата се представи като Айда Раман. Тя гордо заяви на Ерика, че през април ще навърши осемдесет години. С истинско арабско гостоприемство тя поднесе на Ерика охладена плодова напитка и я увери, че е приготвена с преварена вода, така че няма защо да се притеснява за бактерии.

Ерика хареса жената от пръв поглед. Имаше рядка, тъмна коса, сресана назад, за да открива облото лице и бе облечена в приятна широка памучна рокля, щампована с весели ярки фигурки. На лявата си китка носеше оранжева пластмасова гривна.

Ерика обясни, че е египтолог и Айда с явно удоволствие заразкава за Хауърд Картър. Спомни си как го е обожавала, въпреки че бил малко странен и самотен. Спомни си колко много е обичал канарчето си и колко се разстроил, когато било изядено от кобра.

Ерика седеше и отпиваше от чашата, омагьосана от разказа. Беше очевидно, че Айда се радва на срещата им не по-малко от самата нея.

— Спомняш ли си деня, в който откриха гробницата на Тутанкамон?

— О, да — каза Айда. — Това бе най-прекрасният ден. Съпругът ми стана щастлив човек. Съвсем скоро след това Картър се съгласи да помогне на Саруат да получи правото да търгува в Долината. Съпругът ми бе предвидил, че съвсем скоро милиони туристи ще се стекат да видят гробницата, която откри Хауърд Картър. И се оказа прав. Той още помагаше за гробницата, но вече хвърляше основните си усилия в строежа на заведението. Всъщност той го построи съвсем сам, с двете си ръце, въпреки че трябваше да работи само нощем.

Ерика изчака малко и попита:

— Спомняш ли си всичко, което се случи в деня, в който отвориха гробницата?

— Разбира се — каза Айда, леко изненадана от прекъсването.

— Съпругът ти спомена ли нещо за някакъв папирус?

Очите на старицата моментално се замъглиха. Устните ѝ замърдаха, но не се чу звук. Ерика тръпнеше в очакване. Затаи дъх, изумена от странната ѝ реакция.

— Ти от правителството ли си? — най-последно проговори Айда.

— Не — отговори Ерика.

— Тогава защо ми задаваш такъв въпрос? Всички знаят какво бе намерено. Има сума ти книги.

Ерика остави чашата си на масичката и разказа за необичайното несъответствие между писмото на Карнарвън до лорд Уолис Бадж и факта, че в записките на Картър никъде не се споменава папирус. После отново я увери, че не е от правителството. Изтъкна, че интересът ѝ е чисто академичен.

— Не — каза Айда след дълга и неприятна пауза. — Нямахме никакъв папирус. Съпругът ми никога не би взел някакъв папирус от гробницата.

— Айда — меко започна Ерика, — никога не съм твърдяла, че съпругът ти е взел папирус.

— Каза. Каза, че съпругът ми...

— Не, просто попитах дали е чул да се споменава нещо за папирус. Аз не го обвинявам.

— Съпругът ми беше добър човек. Радваше се на добро име.

— Убедена съм в това. Картър е бил изключително взискателен и претенциозен. Съпругът ти явно е бил най-добрият. Никой не заплашва да омърси доброто име на съпруга ти.

Последва още една дълга и неприятна пауза. Най-после Айда се обърна към Ерика.

— Съпругът ми умря преди повече от двадесет години. Заръча ми никога и никому да не казвам за папируса. Не съм казала дори и след смъртта му. Но и никой не ми го е споменавал досега. Затова толкова много се изненадах, когато ме попита. Даже сега, като ти казах, малко ми олекна. Нали няма да ме издадеш на властите?

— Няма — каза Ерика. — Но ако не искаш, не ми разказвай. Значи е имало папирус и мъжът ти го е взел от гробницата?

— Да — каза Айда, — преди много години.

Сега вече Ерика можеше да си представи какво се бе случило. Раман бе взел папируса и го бе продал. Едва ли можеше да го проследи.

— Как е взел папируса от гробницата?

— Каза ми, че го е взел още първия ден, като са влезли в гробницата. Всички били много развълнувани. Той помислил, че това е някакво проклетие и се уплашил, че ако някой разбере, ще прекъснат работата. Лорд Карнарвън много се интересувал от окултните науки.

Ерика се опита да възстанови събитията от онзи трескав ден. Картър, в стремежа си да провери дали вратата на погребалната камера е непокътната, първоначално не е обърнал внимание на папируса, а останалите са били заслепени от блясъка на съкровищата.

— И папирусът проклетие ли беше?

— Не. Съпругът ми така каза. Но не го е показвал на египтолозите. Вместо това го преписваше на части, които даваше на експерти да преведат. Накрая събра полученото. Но каза, че не било проклетие.

— А спомена ли какво е?

— Не, каза само, че било написано по времето на фараоните от някакъв умен мъж, който искал да увековечи как Тутанкамон помогнал на Сети I.

Сърцето на Ерика замря. Папирусът свързваше имената на Тутанкамон и Сети I, също както надписът върху статуята.

— Имаш ли представа какво стана с папируса? Съпругът ти продаде ли го?

— Не, не го продаде. Той е тук.

Ерика пребледня. Докато седеше като вцепенена, Айда се приближи до лопатата, окачена на стената.

— Хауърд Картър подари тази лопата на съпруга ми — продължи тя и измъкна дървената дръжка от металното острие. Накрая на дръжката имаше таен отвор. — Този папирус не е бил докосван от човешка ръка повече от петдесет години — обясняваше тя, докато се опитваше да измъкне шумолящия документ. Разгъна го на масата и го затисна с двете части на лопатата.

Ерика бавно се изправи на крака и впи поглед в йероглифния текст. Представляваше официален документ с държавни печати. Веднага разпозна именните знаци на Тутанкамон и Сети I.

— Може ли да го снимам? — попита тя, като едва смееше да си поеме дъх.

— Стига да не се опетни доброто име на съпруга ми.

— Обещавам — каза Ерика и припряно извади фотоапарата. — Няма да предприемам нищо без твоето разрешение. — Направи няколко снимки и ги разгледа внимателно, за да се увери, че са достатъчно ясни и може да се работи по тях. — Благодаря ти — каза тя, когато свърши. — А сега хайде да върнем папируса на мястото му, но много внимателно. Това може да се окаже много ценно и да прослави името Раман.

— Повече ме интересува авторитетът на съпруга ми. Освен това, когато аз умра, ще изчезне и фамилията. Имахме двама сина, но и двамата загинаха във войните.

— Съпругът ти взе ли нещо друго от гробницата на Тутанкамон? — попита Ерика.

— О, не!

— Добре — каза тя. — Ще превода папируса и ще ти кажа какво означава, за да решиш какво да правиш с него. Няма да казвам нищо на властите. Но засега не го показвай на никой друг. — Ерика вече ревнуваше откритието си.

Излезе от къщата на Айда Раман и се замисли за най-приемливия начин да се добере до хотела. Мисълта да извърви петте мили до фериботния кей в непоносимата жегга никак не ѝ се нравеше, затова

реши да рискува и да поеме по пътеката зад къщата на Айда Раман и да се опита да стигне до Долината на царете, откъдето можеше да вземе такси. Въпреки топлината и изтощителното изкачване до билото, гледката ѝ се стори изумителна. Село Курна се простираше точно под нея. Отвъд него се извисяваха строгите развалини на храма на царица Хатшепсут, сгущени в полите на планината. Тя продължи към билото и погледна надолу. Цялата зелена долина се простираше в краката ѝ, а Нил, подобно на гигантска сребърна змия, се промъкваше през нея. Ерика заслони очите си и се обърна на запад. Право напред бе Долината на царете. А след нея се виждаха ръждивочервените върхове на Тебеските планини, които се предаваха в плен на могъщата Сахара. Обзе я чувство на унищожителна самота.

Спускането в Долината почти не я затрудни, въпреки че трябваше да бъде особено внимателна в ронливите или по-стръмни участъци от пътеката. Когато най-сетне пристигна, я мъчеше нечовешка жажда. Въпреки желанието си да се върне в хотела и да се заеме с превода на папируса, тя се запъти към заведението. Изкачи се по стълбите. Естествено, мислеше си за Саруат Раман.

Историята бе наистина удивителна. Арабинът бе откраднал папируса, защото се е страхувал, че в него може да се крие древно проклятие. Страхувал се е да не би проклятието да спре разкопките.

Ерика си взе пепси-кола и седна на верандата. Разгледа заведението. Беше изградено от местна скала. Удиви се на майсторството на Раман. Как ѝ се искаше да се срещне с този човек! Имаше един конкретен въпрос, който много би желала да му зададе. А именно, защо Раман не е намерил начин да върне папируса, след като се е уверил, че не е проклятие. Очевидно не е искал да го продава. Единственото приемливо обяснение бе, че се е страхувал от евентуалните последствия. Отпи голяма глътка от пепсито и измъкна една от безценните фотографии на папируса. Съдейки по всичко, трябваше да се чете по обичайния начин, от долния десен ъгъл нагоре. В самото начало се натъкна на едно лично име и едва повярва на очите си. Бавно го произнесе на глас: „Ненефта“... Боже мой!

Забеляза, че група туристи се качват в един автобус и моментално се втурна към тях.

Луксор, 18:15

Изправена до парапета на балкона, Ерика протегна ръце над главата си и облекчено въздъхна. Беше привършила превода. Не беше труден, макар че самата тя не беше напълно сигурна дали е разбрала точното му значение.

Зарей поглед към Нил и видя голям и луксозен кораб. След времето, прекарано в занимания с античния текст, този съвременен кораб й се стори съвсем не на мястото си.

Влезе в стаята, приближи се до масичката със стъкления плот, на която беше работила, и препрочете текста:

„Аз, Ненефта, главен архитект на служба при Бога сред смъртните (вечно да е добруването му), фараона и царя на двете ни земи, великия Сети I, най-смирено признавам, че се осмелих да наруша вечния покой на невръстния цар Тутанкамон, отреден му между тези тленни стени, като за повод ми послужиха следните намерения, предназначени да останат до края на вечността. Неизразимото светотатство, състоящо се в опит за грабеж на гробницата на фараон Тутанкамон, извършен от каменоделеца Емени, който бе справедливо възмезден чрез набиване на кол и чийто останки бяха пръснати в западната пустиня на волята на чакалите, послужи на една благородна цел. Каменоделецът Емени просветли ума ми за това какви пътеки следват алчните и безчестните. Ето как аз, главният архитект, вече зная как да осигуря вечния покой на Бога сред смъртните (вечно да е добруването му), фараона и царя на двете ни земи, великия Сети I. Имхотеп, архитектът на Бога сред смъртните Зосер и строител на Стъпаловидната пирамида и Неферхотеп, архитект на Бога сред смъртните Куфу и строител на Великата пирамида, използваха този принцип в паметниците си, но без да вложат достатъчно разбиране.

В резултат на това вечният покой на Бога сред смъртните Зосер и Бога сред смъртните Куфу бе смутен още при първото затъмнение. Но аз, Ненефта, главният

архитект, познавам пътищата и алчността на грабителя на гробници. Тъй че необходимото е извършено и гробницата на невръстния цар фараон Тутанкамон се запечатва в този ден.

Година десета от възкачването на престола на сина на Ре, фараон Сети I, месец втори от сезона на Растежа, ден дванадесети.“

Ерика остави листа на масата. Най-големи затруднения ѝ бе създала думата „път“. Съдейки от йероглифните символи, тя би могла да се преведе като „начин“, „метод“, или дори „трик“, но сякаш най-удачен бе буквалният превод. И въпреки това значението на текста ѝ убягваше.

Преводът на папируса я изпълни със задоволство от добре свършената работа. Освен това успя да си представи живота в древния Египет и дори се поусмихна на арогантността на Ненефта. Въпреки твърденията му, че познавал алчността и „пътищата“ на грабителите на гробници, изумителната гробница на Сети I е била опустошена, преди да са изтекли и сто години от затварянето ѝ, докато скромната гробница на Тутанкамон е оцеляла необезпокоявана близо три хиляди години.

Ерика отново взе листа и препрочете пасажа за Зосер и Куфу. Изведнъж съжали, че не бе посетила Великата пирамида. От друга страна пък, това че не пренебрегва обичайната туристическа практика моментално да се устреми към пирамидите в Гиза, ѝ носеше изтънчено удоволствие. Сега съжеляваше за това. Как ли Неферхотеп е използвал този „път“ при строителството на Великата пирамида, но без да прояви достатъчно разбиране? Тя зарея поглед към далечните планини. След всички мистерии, приписани на формата и размерите на Великата пирамида, Ерика бе разкрила още една, и то много по-стара. Дори и по времето на Ненефта Великата пирамида е била древна. Всъщност, помисли си тя, Ненефта едва ли е знаел за нея много повече, отколкото самите ние. Реши да я посети. Може би, ако застане в сянката ѝ или се разходи из глъбините ѝ, ще разбере какво е искал да каже Ненефта с думата „път“.

Погледна часовника си. Спокойно можеше да си запази място във влака за Кайро. С трескаво вълнение напъха в сака фотоапарата, пътеводителя на Бедекер, прожектора, дънките и един чист пуловер.

Преди да излезе, тя се обади на Ахмед и му каза, че заминава за Кайро за един-два дни, защото изведнъж я е обзело неутолимото желание да види Великата пирамида на Куфу.

Ахмед веднага стана подозрителен.

— Има толкова много забележителности тук, в Луксор. Пирамидата не може ли да почака?

— Не. Внезапно ми се наложи да я видя.

— А ще се видиш ли с Ивон дьо Марго?

— Възможно е — уклончиво каза тя. Чудеше се възможно ли е Ахмед да ревнува. — Да му предам ли нещо от теб? — подразни го тя.

— Не, разбира се. Дори не споменавай името ми. Обади ми се, когато се върнеш — и той затвори, преди тя да успее да се сбогува.

В момента, в който Ерика се качи във влака за Кайро Лахиб Зайед влезе в хотел „Уинтър Палас“. Той имаше поверителна информация за Ерика, която гласеше, че на следващата вечер ще могат да ѝ покажат статуя на Сети I, стига тя да се съгласи да приеме определени условия. Но Ерика не беше в стаята си и той реши да я потърси по-късно, защото се страхуваше дори да си представи какво ще направи Мохамед, ако той не успее да ѝ предаде съобщението.

След като влакът отпътува, Калифа влезе в централната пощенска станция и изпрати телеграма на Ивон дьо Марго. Добави, че държанието ѝ е било доста странно и че очаква по-нататъшни инструкции в хотел „Савоя“.

ДЕН ОСМИ

Кайро, 7:30

Музейният комплекс в Гиза отваряше в осем. На Ерика ѝ оставаха тридесет свободни минути, така че влезе в хотел „Мена Хаус“ за повторна закуска. Тъмнокоса сервитьорка я отведе до една маса на терасата. Ерика си поръча кафе и пъпеш. Освен нея имаше още неколцина посетители, в басейна нямаше никой. Точно пред нея, над редицата от палмови и евкалиптови дръвчета, се виждаше Великата пирамида на Куфу. Имаше нещо от природните стихии, вложено в този триъгълен силует, устремил се в небесата.

Тъй като от дете ѝ бяха разказвали за Великата пирамида, тя се бе приготвила да изпита известно разочарование, когато най-после се изправи пред нея. Но действителността беше съвсем различна. Тя вече беше изумена от величието и симетрията на пирамидата. Впечатляваше я не толкова размерът, макар че и той имаше определена роля, колкото опитът на човека ръка да остави отпечатък върху безпаметния ход на времето.

Ерика извади пътеводителя на Бедекер, отвори на раздела за Великата пирамида и проучи схемата на вътрешното ѝ устройство. Помисли си за Ненефта и се опита да види схемата през неговите очи. По всяка вероятност тя би трябвало да знае повече от Ненефта. Обстойните изследвания бяха показали, че Великата пирамида, подобно на другите пирамиди, е претърпяла редица промени в хода на строителството. Дори съществуваха хипотези, че е преминала през три ясно разграничени етапа на строителство. През първия етап плановете очевидно са били да се построи много по-малка сграда. Погребалната камера е трябвало да бъде под земята, и то изсечена в скалната основа. После, когато мащабите са били увеличени, са проектирали и още една погребална камера, вече в самата пирамида. Ерика се вгледа в означението на чертежа. Беше погрешно обозначена като „стая на царицата“. Тя знаеше, че не може да посети подземната крипта, освен

ако не получи специално разрешение от отдела по антиките. Но стаята на царицата бе отворена за посещения.

Тя погледна часовника си. Наближаваше осем. Искаше да бъде сред първите посетители на пирамидата.

Отправи се към нея, като пътьом отклоняваше многобройните предложения за разходка с магаре или камила. Колкото повече се приближаваше, толкова по-впечатляваща беше гледката. Въпреки че знаеше наизуст колко милиона тона варовикова скала са използвани в строителството, тези цифри никога не я бяха вълнували особено. Но сега, когато се озова в сянката ѝ, тя беше като омагьосана. Да, нямаше я първоначалната облицовка от бял варовик, но впечатлението бе изумително.

Ерика приближи пещерата, която беше на мястото на тунела, прокопан през 820 г. сл.Хр. по заповед на Халиф Мамун. На входа не се виждаха други хора и тя бързо се вмъкна вътре. Яркия слънчев блясък се смени с полутъмни сенки и бледа електрическа светлина.

Тунелът на Халифа се съединяваше с тесния входен коридор непосредствено след гранитните клинове, с които го бяха запечатали в древността и които още си стояха на мястото. Таванът на този възходящ коридор бе малко по-висок от четири фута и тя трябваше да се наведе, за да го изкачи. За да се улесни изкачването, в хлъзгавия паваж бяха поставени напречни ребра. Коридорът бе дълъг около сто фута и когато най-после стигна до голямата галерия, тя с облекчение се изправи. Голямата галерия се изкачваше под същия наклон като коридора. Със своя сводест таван, висок над двадесет фуга, тя изглеждаше чудно просторна. Отдясно имаше решетка, която затваряше входа на низходящия коридор, водещ до подземната погребална камера. Пред нея се намираше входът, който търсеше. Отново се наведе и тръгна по дългия хоризонтален коридор, водещ до стаята на царицата.

След като веднъж се добра дотам, тя отново можа да се изправи. Въздухът бе застоял. Затвори очи и се опита да събере мислите си. По стените нямаше украса, както и в останалите помещения на пирамидата. Извади прожектора и огледа стаята. Таванът бе куполообразен и се състоеше от огромни издялани каменни плочи.

Ерика отвори пътеводителя на схемата на пирамидата. Отново се опита да разгадае мислите на архитект като Ненефта, като се има

предвид, че дори и по негово време пирамидата е била на над хиляда години. От схемата стана ясно, че стаята на царицата е точно над погребалната камера и под стаята на царя. Едва при третата и последна модификация на пирамидата са решили да разположат погребалната камера над земята, по-високо в самата постройка. Тази нова стая бе наречена „стая на царя“ и Ерика се запъти да я види.

Когато се наведе, за да влезе в тунела, който щеше да я отведе обратно в голямата галерия, видя, че срещу нея се задава някой. Трудно беше да се разминат двама души в тесния коридор, затова реши да изчака. И когато си даде сметка, че изходът ѝ временно е затворен, усети пристъп на клаустрофобия. Изведнъж сякаш почувства хилядите тонове над главата си. Затвори очи и дълбоко пое въздух.

— Божичко, та това е просто една празна стая — проплака русолявият американски турист. Носеше фланелка с надпис „Няма черни дупки“.

Ерика кимна и се отправи надолу по тунела. Когато достигна до голямата галерия, тя вече бе претъпкана от хора. Изкачи се до върха зад един тлъст германец и след това по дървените стъпала, за да достигне нивото на коридора към стаята на царя. После трябваше да се мушне под един нисък праг. От двете страни се виждаха жлебовете за огромните запечатващи каменни блокове.

Озова се в розова гранитна стая с размери приблизително петнадесет на тридесет фута. Таванът се състоеше от девет хоризонтални каменни колони. В единия ъгъл се виждаше силно повреден саркофаг. В стаята имаше двадесетина души и едва се дишаше.

Ерика отново се опита да си представи по какъв начин построеното можеше да измами грабителите на гробници. Разгледа внимателно блоковете около жлебовете. Може би за това говореше Ненефта, за гранитен блок, с който да се запечата пирамидата. Но такива жлебове и запечатващи блокове бяха използвани в много други пирамиди. А при тези тук не се виждаше нищо необичайно. Освен това те не бяха използвани при Стъпаловидната пирамида, а Ненефта твърдеше, че неговият „път“ е бил използван и в двете.

Въпреки че размерите на стаята на царя бяха приемливи, големината ѝ далеч не бе достатъчна, за да се поберат вътре всички погребални принадлежности на фараон със значимостта на Куфу. Спря

се на версията, че може би другите камери и най-вече стаята на царицата, която се намираще точно отдолу, са били използвани за съхранение на фараонските скъпоценности. А може би е била използвана и голямата галерия, въпреки че повечето египтолози смятаха, че голямата галерия е служила за съхранение на каменните блокове, с които са запечатвали възходящия тунел.

Ерика не знаеше как да тълкува думите на Ненефта. Великата пирамида ревностно криеше тайните си. Все повече хора се тълпяха в стаята на царя и тя прецени, че е време да тръгва. Прибра пътеводителя, но реши да огледа саркофага.

Внимателно си проправи път до гранитната кутия. Знаеше, че мненията относно произхода, възрастта и предназначението на саркофага са крайно противоречиви. Беше прекалено малък, за да побере царския ковчег, а голяма част от египтолозите изобщо се съмняваха, че това е саркофаг.

— Мис Барън?

Ерика се обърна, изумена, че чува името си. Огледа хората около себе си. Никой не ѝ обърна внимание. После погледна надолу. Там стоеше десетинагодишно момченце с ангелско лице, много мръсна галабия и ѝ се усмихваше.

— Мис Барън?

— Да — колебливо каза Ерика.

— Трябва да отидете в магазина „Курио“, за да видите статуята. Трябва да отидете днес. Трябва да отидете сама.

Момчето се обърна и изчезна в тълпата.

— Чакай! — извика Ерика. Тя разбута хората и погледна в наклонената голяма галерия. Момчето вече бе изминало три четвърти от дължината. Ерика се спусна след него, но на слизане напречните дървени ребра повече пречеха, отколкото помагаха. А момчето се справи отлично и скоро се скри в изкачващия се коридор.

Ерика спря. Не беше възможно да го настигне. Отново си припомни думите му, обхвана я силна възбуда. Магазинът „Курио“! Хитрината ѝ бе успяла. Беше намерила статуята!

Луксор, 12:00

Лахиб Зайед усети как една ръка го сграбчва и с мощен тласък го изправя на крака. Евангелос стискаше предницата на галабията му в стоманен юмрук.

— Къде е тя? — изръмжа той в уплашеното лице на арабина.

Стефанос Маркулис, облечен в широка риза с отворена яка, остави на тезгяха бронзовата статуетка, която разглеждаше и се обърна към двамата мъже.

— Лахиб, не разбирам защо ни съобщи, че Ерика Барън е идвала в магазина и е питала за статуята, а сега отказваш да ми кажеш къде е.

Лахиб примираше от страх и не можеше да реши кой го ужасява повече — Мохамед или Стефанос. Но когато почувства, че пръстите на Евангелос стягат галабията около врата му, реши, че все пак е по-добре да се подчини и на Стефанос.

— Добре, ще ви кажа.

— Пусни го, Евангелос.

Гъркът отпусна хватката си толкова рязко, не Лахиб загуби равновесие и направи няколко крачки назад.

— Е? — каза Стефанос.

— Не зная къде е в момента, но зная къде е отседнала. Има стая в хотел „Уинтър Палас“. Но, мистър Маркулис, ние ще се погрижим за тази жена, всичко сме приготвили.

— Искам аз лично да се погрижа за нея — каза Стефанос, — за да бъда напълно сигурен. Но не се притеснявай, ще мина да си вземем довиждане. Благодаря за помощта.

Стефанос махна на Евангелос и двамата излязоха от магазина. Лахиб не помръдна. После се спусна към вратата и не ги изпусна от очи, докато изчезнаха в тълпата.

— В Луксор ще се случат големи неприятности — каза той на сина си. — Още този следобед ще вземеш майка си и сестра си и ще заминеш за Асуан. Веднага щом американката се появи, аз ще ѝ предам съобщението и ще дойда при вас. Тръгвай веднага.

Стефанос Маркулис нареди на Евангелос да го чака във външното фоайе на хотела, а сам той се приближи до рецепцията.

— Отседнала ли е тук някоя си Ерика Барън? — попита Стефанос.

Служителят отвори книгата, прокара пръст по колоната с имена и каза:

— Да, сър.

— Добре. Искам да ѝ оставя едно съобщение. Да имате лист и химикал?

— Разбира се, сър. — Служителят услужливо подаде на Стефанос лист за писма, плик и химикалка.

Стефанос се наведе и се престори, че пише. Подраска по хартията, после сгъна листа, постави го в плика и го подаде на служителя, той от своя страна го постави в кутийката с номер 218. Стефанос му благодари и излезе, за да вземе Евангелос. Двамата се качиха по стълбите.

Почукаха на вратата на стая номер 218 и след като не получиха отговор, Евангелос се зае с бравата. Викторианската ключалка лесно се поддаде и те влязоха толкова бързо, сякаш имаха ключ. Стефанос затвори вратата зад себе си и каза:

— Хайде да я претърсим. После ще чакаме тук, докато се върне.

— Веднага ли да я убия? — попита Евангелос.

Стефанос се усмихна.

— Не, първо ще си поприказваме. Само че аз ще бъда първи.

Евангелос се разсмя и отвори най-горното чекмедже на бюрото. Там, спретнато подредени, бяха найлоновите бикини на Ерика.

Кайро, 14:30

— Сигурна ли си? — невярващо попита Ивон.

Раул вдигна поглед от списанието.

— Почти — каза Ерика, доволна, че е успяла да изненада Ивон. След като получи съобщението във Великата пирамида, Ерика реши да се срещне с него. Знаеше, че ще се зарадва за статуята и ще се съгласи да я откара до Луксор.

— Направо не е за вярване — бавно изрече Ивон, а сините му очи блестяха. — И откъде знаеш, че смятат да ти покажат точно статуята на Сети?

— Защото точно за нея ги попитах.

— Ти си невероятна. Аз правя всичко, което е по силите ми, за да открия тази статуя, а ти я откриваш ей тъй, като на шега — и той

небрежно махна с ръка, за да подчертае думите си.

— Е, още не съм я видяла с очите си. Трябва да бъда в магазина „Курио“ днес следобед. И то сама.

— Можем да тръгнем незабавно — каза Ивон и посегна към телефона. Беше изненадан, че статуята е върната в Луксор. Това му се стори дори подозрително.

Ерика стана и се протегна.

— Спах във влака и се чувствам отпаднала. Нали нямаш нищо против да взема един душ?

Ивон махна към банята и продължи да разговаря с пилота си. След като уговори отпътуването и се увери, че душът е пуснат, той се обърна към Раул:

— Възможно е това да е изгодният случай, който очакваме от толкова време. Но трябва да бъдем изключително внимателни. Сега повече от всеки друг път трябва да разчитаме на Калифа. Свържи се с него и му кажи, че пристигаме около шест и тридесет, че довечера Ерика ще се срещне с хората, които ни трябва. Кажи му, че със сигурност ни очакват неприятности, така че да се приготви. Кажи му, че ако убият момичето, с него е свършено.

Малкият самолет леко се наклони надясно, описа елегантна дъга и прелетя над Нилската долина на около пет километра северно от Луксор. Слезе под хиляда фута и се насочи към пистата от северна посока. Точно в необходимия момент Ивон намали скоростта, вдигна носа и гладко се приземи върху въздушната възглавница. Обратната тяга на двигателите разтърси самолета и за много кратко разстояние скоростта се снижи. Ивон стана и отиде при Ерика, а пилотът насочи самолета към терминала.

— Хайде да повторим всичко още веднъж — каза той и обърна едно от креслата обратно, за да е с лице към нея.

Гласът му беше сериозен и от това тя се почувства още по-напрегната. В Кайро възможността да види статуята на Сети ѝ се стори вълнуваща, но тук, в Луксор, тя усети първите пристъпи на страха.

— Веднага след като пристигнем — продължи Ивон, — ти ще вземеш такси и ще отидеш сама направо в антиквариата „Курио“. Раул

и аз ще те чакаме в хотел „Ню Уинтър Палас“, апартамент 200. Все пак аз съм сигурен, че статуята няма да е в магазина.

Ерика рязко повдигна глава.

— Какво искаш да кажеш с това „няма да е в магазина“?

— Искам да кажа, че би било прекалено опасно. Статуята ще бъде на друго място. Те ще те заведат при нея. Обикновено така се прави. Няма страшно, това е нормална практика.

— Но статуята беше в „Антика Абдул“! — запротестира Ерика.

— Това е било изключение. Статуята е била предназначена за другаде и временно е престояла там. Този път съм сигурен, че ще те отвеждат на някое друго място, където ще ти я покажат. Опитай се да запомниш точно къде, така че да можеш да се върнеш. После, когато видиш статуята, започни да се пазариш. Ако не го направиш, ще се усъмнят. Но запомни, готов съм да платя каквато и да е цена, стига да ми гарантират доставка извън Египет.

— Като например чрез Цюрихската кредитна банка?

— Откъде знаеш това?

— Оттам, откъдето знам и за антиквариата „Курио“.

— И къде е това?

— Няма да ти кажа. Или поне засега.

— Ерика, това не е игра.

— Знам, че не е игра — разпали се тя. Ивон я изнервяше все повече. — И точно затова засега не смятам да ти казвам.

Ивон объркан се вгледа в нея.

— Добре. Но искам да дойдеш в хотела по най-бързия възможен начин. Не трябва да допускаме статуята отново да изчезне. Кажи им, че парите могат да бъдат преведени по сметка в рамките на двадесет и четири часа.

Ерика кимна и погледна през прозореца. Въпреки че минаваше шест часа, над асфалта трептеше мараня. Самолетът спря и двигателите замлъкнаха. Тя си пое дълбоко дъх и откопча предпазния колан.

Застанал в изгодна позиция до търговския терминал, Калифа наблюдаваше как малкият самолет спря и вратата се отвори. Веднага след като видя Ерика, той се обърна и забърза към колата си, а преди да включи двигателя, още веднъж провери автоматичния пистолет.

Убеден, че тази вечер щеше да заслужи хонорара си от двеста долара на ден, той включи на скорост и потегли към Луксор.

В стаята на Ерика в „Уинтър Палас“ Евангелос измъкна изпод мишницата си своята „Берета“ и нежно поглади с пръсти дръжката от слонова кост.

— Веднага го прибери това — сопна му се Стефанос от леглото. — Хващат ме нервите, като те гледам как си играеш с него. Просто се отпусни, за бога. Момичето ще се появи. Всичките й боклуци са тука.

Когато таксито влезе в града, на Ерика й хрумна да се отбие в хотела. Нямахше смисъл да разнася със себе си фотоапарата и втория чифт дрехи. Но все пак, притеснена да не би Лахиб Зайед да затвори магазина, тя реши да отиде направо там, както й беше препоръчал Ивон. Каза на шофьора да спре на единия край на оживената „Шари ел Мунтаза“. Антиквариатът „Курио“ беше на половин пресечка по-нататък.

Ерика бе напрегната. Ивон неволно бе увеличил притесненията й около цялата история. Не можеше да избие от главата си факта, че пред очите й един човек бе убит заради тази статуя. Разумно ли беше да иска да я види? Оказа се, че магазинът е пълен с туристи, затова го подмина, после спря, обърна се и се загледа към входа. Скоро отвътре се изсипа гръмогласна група германци и се присъедини към тълпата, която се разхождаше и пазаруваше в късния следобед. Сега беше моментът. Ерика не се поколеба и се отправи към вратата.

След всичките си притеснения тя с изненада видя, че Лахиб Зайед я посрещна възторжено, а не потайно и заговорнически, дори излезе зад тезгяха, сякаш Ерика бе скъп приятел, когото отдавна не беше виждал.

— Толкова съм щастлив да ви видя отново, мис Барън! Думи не ми стигат да изразя колко съм щастлив да ви видя отново.

Ерика се държеше определено резервирано, но искреността на Лахиб явно бе неподправена и тя му позволи леко да я прегърне.

— Желаете ли един чай?

— Не, благодаря. Щом получих съобщението, дойдох по най-бързия възможен начин.

— Да-а-а — каза той и развълнувано потри длани. — Статуята. Имате голям късмет, защото скоро ще видите един изумителен

образец. Статуя на Сети I, висока колкото самата вас — и той затвори едното си око, за да прецени височината ѝ.

— Тук ли е статуята?

— О, не, скъпа моя. Ние ви я показваме без знанието на отдела по антиките. — Той ѝ намигна. — Така че трябва да проявяваме нужната предпазливост. И тъй като образецът е толкова голям и толкова импозантен, ние се страхуваме да го държим тук, в Луксор. Той е на западния бряг, но можем да го доставим, където пожелаят вашите хора.

— Аз как ще го видя?

— Съвсем просто е. Но първо е нужно да разберете, че трябва да сте сама. Не можем да си позволим да показваме такъв образец на много хора. Ако с вас има някой или някой ви следи, отпада възможността да го разгледате. Разбирате ли ме правилно?

— Да.

— Чудесно. Сега трябва да прекосите Нил и да хванете едно такси до село Курна, което се намира...

— Знам къде се намира.

— Още по-добре. — Лахиб се засмя. — В селото има малка джамия.

— Знам я.

— Прекрасно. Значи нямате никакви проблеми. Идете при джамията тази вечер по здрач. Там ще ви чака един продавач, като мен, и той ще ви покаже статуята. Това е всичко.

— Добре — съгласи се Ерика.

— Още нещо. Когато стигнете на западния бряг, най-добре е да наемете такси и да се уговорите да ви чака под селото. Предложете на шофьора една лира отгоре. Иначе после трудно ще намерите кой да ви върне на фериботния кей.

— Много ви благодаря. — Беше трогната от загрижеността му.

Лахиб проследи с поглед Ерика, която се спусна по „Шари ел Мунтаза“ към хотел „Уинтър Палас“. Тя се обърна и той ѝ махна с ръка. После бързо затвори вратата на магазина и я залости с дебела греда. Скри най-ценните си антики в един тайник на пода, заключи задната врата и се запъти към гарата. Сигурен беше, че ще успее да хване влака за Асуан в седем часа.

Ерика крачеше покрай брега и се чувстваше значително по-добре, отколкото преди да посети антиквариата „Курио“. Очакванията ѝ, че нещата ще се развият като в средновековна пиеса, не се оправдаха. Лахиб Зайед се държеше свободно, дружелюбно и грижовно. Единственото ѝ разочарование бе, че няма да може да види статуята до вечерта. Погледна небето и се опита да прецени колко време ѝ остава до залез. Имаше не по-малко от час, предостатъчен, за да се върне в хотела и да се преоблече, преди да се отправи към Курна.

Тя приближи величествения храм на Луксор и изведнъж се спря. Беше забравила, че я следят. Това със сигурност щеше да провали целия план. Тя се обърна и бързо огледа улицата. Беше пълно с хора, но никъде не забеляза мъж с орлов нос и тъмен костюм. Отново погледна часовника си. Трябваше със сигурност да разбере дали я следят. Обърна се към храма, бързо си купи билет и се шмугна във входа между колоните. Влезе в двора на Рамзес II, заобиколен от двойна редица величествени колони и се скри в един малък параклис. Реши да изчака петнадесет минути. Ако дотогава никой не се появеше, щеше да бъде спокойна, че вече не я следят.

Тя вдигна поглед и разгледа барелефите в параклиса. Бяха гравирани по времето на Рамзес II и далеч отстъпваха по качество на образците в Абидос. Разпозна изображенията на Амон, Мут и Консу. Когато отново погледна към двора, тя се стресна. Калифа бе застанал от вътрешната страна на колонадата, на четири-пет фута от нея. Той също бе не по-малко изненадан. Ръката му се стрелна към джоба на сакото, но бързо се усети и лицето му се изкриви в полуусмивка. После изчезна.

Когато се посъвзе от изненадата, тя тичешком прекоси параклиса и погледна в коридора зад двойната редица колони. Калифа просто се беше изпарил.

Намести презрамката на сака си и тръгна към изхода на храма. Прекрасно разбираше, че преследвачът ѝ може да осуети целия ѝ план. Стигна до булеварда край Нил и погледна в двете посоки. Трябваше да се отърве от него, а и времето напредваше.

Единственият случай, когато Калифа не беше я следил, бе, когато посети Курна и после прехвърли билото, за да се върне в Долината на царете. Сега можеше да използва същия маршрут, но в обратната

посока. Да отиде в Долината на царете, оттам да се спусне по пътеката до Курна и да каже на таксито да я чака под селото. Но веднага осъзна, че този план е абсурден. Вероятно единствената причина, поради която Калифа не беше я проследил, беше, че прекрасно е знаел къде отива и не е желал да се скита след нея в ужасната горещина. Твърде малко вероятно бе да се е излъгал в намеренията ѝ. Ако искаше наистина да се отърве от Калифа, трябваше да се опита да стори това в тълпата.

Отново погледна часовника си. Наближаваше седем. В седем и половина имаше експрес за Кайро, същият, с който бе пътувала предния ден. На гарата и на самия перон винаги беше многолюдно. Не можа да измисли нищо по-добро. Единственият проблем беше, че нямаше да ѝ остане време за Ивон. Може би щеше да успее да му се обади от гарата. Ерика спря един файтон.

Както и очакваше, гарата бе задръстена от пътници и тя с труд си проправи път към билетните гишета. Мина край огромна камара тръстикови кафези, пълни с кудкудякащи кокошки. Малко стадо овце и кози се промъкваше през тълпата. Купи си билет за Наг Хамади. Часът беше седем и седемнадесет.

Да се добере до перона ѝ беше трудно, но тя не се обръщаше, блъскаше се и се промъкваше между колоритни и шумни групички, докато най-после стигна до относително по-тихата част на перона, където бяха първокласните вагони. Качи се във втория вагон, като размаха билета си под носа на кондуктора. Беше седем и двадесет и три.

И отиде направо в тоалетната. Беше заключена. Съседната също. Без да се бави, влезе в третия вагон и забърза по коридора. Намери свободна тоалетна и влезе. Заключи вратата и се опита да не обръща внимание на ужасната воня. Разкопча памучните си панталони и ги събу. После обу дънките и докато ги закопчаваше, си удари лакътя в мивката. Беше седем и двадесет и девет. Чу се локомотивна свирка.

С трескави движения облече синята си блуза, прибра буйната си коса и нахлупи шапка. Хвърли поглед в огледалото и със задоволство установи, че видът ѝ чувствително се е променил. После излезе от тоалетната и буквално спринтира по коридора към следващия вагон. Той беше втора класа и значително по-натъпкан. Повечето от пътниците още не бяха седнали и се суетяха, докато качваха багажа си на рафтовете над седалките.

Ерика продължи по-нататък. Когато стигна до трета класа, откри, че кокошките и добитъкът са натоварени в коридора и е невъзможно да продължи. Хвърли поглед навън и прецени на око тълпата. Беше седем и тридесет и две. Влакът се заклати и потегли. В този момент тя стъпи на перона. Чуха се отделни провиквания, изпращачите разпалено махаха на близките си. Ерика се промъкна от перона до гарата и за пръв път се огледа за Калифа.

После се измъкна навън и бързо хлътна в първото кафене с изглед към гарата. Поръча си кафе, без да отделя очи от входа. Не ѝ се наложи да чака дълго. Калифа излезе от гарата, като грубо блъскаше минавачите. Дори от разстояние се виждаше, че е бесен. Скочи в едно такси и си отправи по „Шари ел Махата“ в посока Нил. Слънцето бе залязло и бавно се спускаше здрачевина. Тя закъсняваше.

— Исусе всемогъщи! — извика Ивон. — Защо ти плащам по двеста долара на ден? Можеш ли да ми отговориш?

Калифа се намръщи и заби поглед в ноктите на лявата си ръка. Изобщо не беше длъжен да търпи този тон, но задачата, която му бяха поставили, ставаше все по-интересна. Ерика Барън го надхитри, а той не беше свикнал да губи.

— Е? — сърдито каза Ивон. — Сега какво ще правим?

Раул, който първоначално бе предложил Калифа, се чувстваше по-отговорен от самия Калифа.

— Трябва да изпратиш някого да посрещне влака — каза Калифа. — Тя си купи билет до Наг Хамади, но едва ли е тръгнала нататък. Мисля, че всичко това беше номер, за да се отърве от мен.

— Добре, Раул, изпрати човек на гарата — решително каза Ивон. Раул отиде до телефона.

— Слушай, Калифа. С изчезването на Ерика цялото това начинание заплашва да се провали. Тя е получила указания от антиквариата „Курио“. Иди там и разбери къде са я изпратили. Не ме интересува какви методи ще използваш, просто разбери.

Без да продума, Калифа стана от бюрото, на което бе приседнал, и се отправи към магазина, твърдо убеден, че собственикът не би могъл да скрие каквато и да е информация, освен ако е решил да умре.

Когато Ерика се изкачи по възвишението, село Курна бе потънало в мрак. Таксито, което нае за цялата вечер, я чакаше долу с откритата врата.

Тя се упъти към мрачните кирпичени къщи. В дворовете селяните готвеха на огън от сушен тор, който хвърляше ярки отблясъци върху странните нарове. Ерика си спомни защо бяха с такава форма — заради кобрите и скорпионите — и неволно потръпна.

Притъмнялата джамия с белосаното минаре изглеждаше посребрена. Беше на стотина ярда пред нея.

Докато вървеше през селото, се размина с десетина души. Всички бяха облечени в черни роби и шалове, безмълвни и тайнствени в тъмнината. Ако не беше идвала в Курна през деня, сега едва ли щеше да намери пътя по тъмно. Мощен магарешки рев прониза тишината и спря също тъй внезапно, както бе започнал. От мястото си Ерика виждаше силуета на къщата на Айда Раман, откроен на фона на високите скали. В прозореца ѝ грееше бледата светлина на петролна лампа. Зад къщата започваше пътеката към Долината на царете.

До джамията оставаха петдесет фута. Не се виждаха светлини. Тя забави крачка. Знаеше, че е закъсняла за срещата. Вероятно са решили, че се е отказала. Може би трябваше да се върне в хотела или да посети Айда Раман и да ѝ каже какво е научила от папируса. Ерика спря и обхвана с поглед сградата. Изглеждаше пуста. После си спомни ведрото държание на Лахиб Зайед, сви рамене и се запъти към вратата.

Бавно я отвори и огледа двора. Фасадата на джамията сякаш улавяше цялата светлина на звездите и я отразяваше. Дворът изглеждаше много по-светъл от улицата. Не се виждаше никой.

Тя тихо пристъпи вътре и затвори вратата зад себе си. Събра кураж и влезе в една от арките. Бутна вратата на джамията. Беше заключена. Мина по малката покрита галерия и почука на вратата на имама. Никакъв отговор. Храмът бе безлюден.

Очевидно бяха решили, че се е отказала. Но вместо веднага да си тръгне, тя се върна под галерията, седна и се облегна на стената на джамията. Тъмната арка пред нея сякаш обрамчваше осветения двор. Отвъд стените се виждаше източният хоризонт, който вече изсветляваше от изгряващата луна.

Ерика порови в сака си и извади цигара. Запали я, за да отпразнува смелостта, която прояви през цялата вечер и погледна часовника си на светлината на кибритената клечка. Беше осем и петнадесет.

Когато луната изгря, сенките в двора станаха още по-дълбоки. Колкото повече стоеше там, толкова повече неща ѝ се привиждаха. Едва не подскачаше при всеки звук. След петнадесет минути вече не я свърташе на едно място. Стана и отупа панталона си, после прекоси двора и със замах отвори дървената врата към улицата.

— Мис Барън — произнесе един силует в черен бурнус. Стоеше на крачка от вратата. Луната грееше точно в гърба му и Ерика не можа да види лицето му. Той се поклони и продължи: — Моля да ме извините за закъснението. Следвайте ме, ако обичате.

С това разговорът приключи. Мъжът, за когото Ерика реши, че е нубиец, я поведе по склона над селото. Поеха по една от многобройните пътеки, ярко осветена от луната. Подминаха няколко правоъгълни входа на гробници.

Нубиецът беше силно задъхан и с явно облекчение спря пред една просека в скалата. В самата основа входът беше затворен с тежка метална решетка. На нея висеше табелка с цифрата тридесет и седем. След като влязоха, нубиецът каза:

— Моля да ме извините, но се налага да ме изчакате тук за няколко минути.

Преди тя да успее да му отговори, той се запъти към Курна.

Тя се спусна по рампата, хвана здраво решетката и я разклати. Табелката с цифрата тридесет и седем изтрака, но вратата не поддаде. Беше заключена. Тя успя да различи само някакви древноегипетски декорации по стените.

Изкачи се обратно по рампата и нервността и безпокойството, които изпита, преди да отиде в антиквариата „Курио“, я завладяха отново. Застана на входа на гробницата и се загледа в нубиеца, който влизаше в селото. В далечината изляяха няколко кучета. Зад себе си чувстваше застрашителното присъствие на надвисналата планина.

Внезапно зад гърба си чу остро металическо изщракване. Краката ѝ се подкосиха от страх. После чу ужасяващо стържене на метал по метал. Искеше да побегне, но не можеше да помръдне, в главата ѝ се рояха ужасни видения за това какво се крие в гробницата.

Желязната врата се затвори зад нея и тя чу стъпки. С усилие на волята се обърна.

— Добър вечер, мис Барън — каза един силует, който се изкачваше по рампата. Беше облечен в черен бурнус, също както нубиеца, но качулката бе нахлупена на главата му. Под качулката носеше бяла чалма.

— Казвам се Мохамед Абдула. — Той се поклони и Ерика си възвърна част от хладнокръвието. — Извинявам се за тези забавяния, но какво да се прави, без тях просто не може. Статуите, които ще видите, са изключително ценни и се страхувахме, да не би да ви следят властите.

Ерика още веднъж разбра колко важно е било да се отърве от опашката си.

— Следвайте ме, моля — каза Мохамед, мина край нея и се заизкачва по склона.

Ерика хвърли последен поглед на селото под нея. Едва успя да различи таксито, което я очакваше до асфалтовия път. Трябваше да побърза, за да настигне Мохамед.

Повървяха още петдесетина фута и заобиколиха една огромна канара. Отново се наложи да ускори крачка. От другата страна на канарата имаше рампа, подобна на тази от гробница номер тридесет и седем, както и тежка желязна решетка, но този път без номер. Ерика спря зад Мохамед, докато той се суетеше с голяма връзка ключове. Колкото повече се страхуваше, толкова повече я плашеше мисълта, че Мохамед може да усети това.

Изобщо не предполагаше, че съхраняват статуята в такова усамотено място. Желязната решетка изскърца. Явно не я отваряха често.

— Моля — кратко каза Мохамед и покани Ерика да влезе.

Гробницата беше без декорации. Тя се обърна и видя как Мохамед затвори вратата зад себе си. Бравата се задейства със звучно изщракване. През металните пръчки се процеждаше бледа лунна светлина.

Мохамед запали клечка кибрит, мина край Ерика и се запъти навътре по тесния коридор. На нея не ѝ оставаше нищо друго, освен плътно да го следва.

Влязоха в преддверието. Ерика различи някакви двуизмерни рисунки по стените. Мохамед се наведе и запали една петролна лампа. Пламъчето премигна и сянката на мъжа затанцува сред древните египетски божества, изрисувани на стената.

Ярък златен отблясък привлече погледа на Ерика. Ето къде беше тя, статуята на Сети! Старото злато излъчваше сияние, много по-силно от това на лампата. За момент възхищението надви страха ѝ и Ерика пристъпи към скулптурата. Очите от алабастръ и зелен шпат сякаш я хипнотизираха. С мъка отлепи погледа си от тях и погледна йероглифите. Там бяха именните знаци на Сети I и Тутанкамон. Текстът беше същият, както и на хюстънската статуя. „Вечен покой на Сети I, който управлява след Тутанкамон.“

— Изумителна е — искрено каза тя. — Колко искате за нея?

— Имаме още — каза Мохамед. — Почакайте да видите и другите, и тогава ще направите избора си.

Ерика се обърна и го погледна с намерението да му каже, че се интересува именно от тази. Но не можа дори да отвори уста. Отново бе парализирана от страх. Мохамед бе свалил качулката си и сега се виждаха златните коронки на зъбите му. Той беше един от убийците на Абдул Хамди!

— В другата стая имаме прекрасна колекция от статуи — продължи Мохамед. — Моля. — Той леко се поклони и посочи тесния коридор.

Студена пот я обля. Решетката на входа на гробницата бе заключена. Трябваше да печели време. Тя се обърна и тръгна към изхода, не искаше да навлиза по-навътре, но Мохамед се изправи пред нея.

— Моля — каза той и леко я побутна.

Тръгнаха по наклонения коридор, сенките им диво танцуваха по стените. Отпред Ерика видя ниша, която обхващаше и двете стени на прохода. От пода към тавана се извисяваше солидна колона. Ерика влезе и си даде сметка, че колоната подпира огромен каменен запечатващ блок.

След нея коридорът свършваше с изсечени в скалата стълби, които стръмно се спускаха в тъмнината.

— Още колко? — попита тя. Гласът ѝ бе по-писклив от обикновено.

— Още малко.

Лампата беше зад нея и сянката, която хвърляше собственото ѝ тяло, не ѝ позволяваше да вижда напред. Тя опипа пода с крак. В същия миг политна напред и успя само да простре ръце към гладките стени на стълбището. Ритникът беше толкова силен, че краката ѝ се отлепиха от земята и тя започна да пада. Строполи се по задник, но стълбите бяха толкова стръмни, че продължи да се пързала надолу в абсолютната тъмнина, без да може да спре.

Мохамед бързо остави петролната лампа на пода и измъкна от нишата каменен чук. С няколко прецизни удара той отмести опорната колона и освободи закрепения отгоре ѝ блок. Сякаш в забавен кадър четиридесет и пет тонният гранитен блок се спусна по къс жлеб и после с оглушителен трясък се сгромоляса на мястото си и запечата древната гробница.

— Никаква американка не е слизала в Наг Хамади — каза Раул. — И във влака не е имало никой, който дори и малко да се приближава до описанието на Ерика. Май са ни изиграли.

Ивон седеше и разтриваше слепоочията си с пръсти.

— Нима съм прокълнат успехът да ми се изплъзва винаги, когато го приближа? — Той се обърна към Калифа. — И какво научи всемогъщият Калифа?

— В антиквариата „Курио“ нямаше никой. Другите магазини още бяха отворени и препълнени с туристи. Явно са затворили веднага след като Ерика си е тръгнала оттам. Името на собственика е Лахиб Зайед, но никой не знаеше накъде е заминал, въпреки че бях доста настоятелен. — Калифа се усмихна.

— Искам магазинът „Курио“ и „Уинтър Палас“ да са под постоянно наблюдение. Ако ще и цяла нощ да стоите будни.

Когато остана сам, Ивон излезе на балкона. Нощта беше тиха и мека. Звучите на пианото от ресторанта достигаха до него през палмовата горичка. Той нервно закрочи по малката тераса.

Ерика седеше в края на стълбите. Ръцете ѝ бяха ожулени, но иначе ѝ нямаше нищо. По-голямата част от съдържанието на сака се

беше разпиляло. Опита се да се огледа в непроницаемата тъмнина, но не можа да различи дори ръката си. Слеспешката бръкна в сака за прожектора. Нямаше го.

Изправи се на колене и опипа каменния под. Намери фотоапарата, който сякаш беше здрав, после и пътеводителя, но нямаше и следа от прожектора. Ръката ѝ се удари в стената и тя потрепери от страх. Всичките ѝ страхове от змии, скорпиони и паяци населиха тъмнината около нея. Споменът за кобрата в Абидос я ужасяваше. Лазешком стигна до ъгъла и оттам се добра до стълбището, където намери цигарите си. Кибритът бе пъхнат под целофана.

Запали една клечка и протегна ръка напред. Беше се озовала в една стая с размери около десет на десет фута, от която се излизаше в две други помещения, като стълбището оставаше зад гърба ѝ. По стените бяха изобразени битови сцени от древния Египет. Намираше се в една от гробниците на благородниците.

В момента, в който клечката я опари, тя видя прожектора до отсрещната стена. Запали още една клечка, отиде до него и го взе. Стъклото бе счупено, но лампата си беше на мястото. Ерика натисна копчето и тя светна.

Без да си дава време за размисли относно последните събития, тя се изкачи по стълбите и плъзна лъча по ръбовете на запечатващия блок. Гранитният куб прилепваше в улея с невероятна прецизност. Тя го натисна. Беше студен и непоклатим като самата планина.

Върна се в подножието на стълбите и започна да изследва гробницата. Двата изхода от преддверието водеха до погребалната камера отляво и до складово помещение отдясно. Влезе първо в погребалната камера. В нея имаше само един грубо издялан саркофаг. Таванът бе боядисан в тъмносиньо, със стотици златни петолъчни звезди, а стените бяха украсени със сцени от Книгата на мъртвите. На задната стена тя прочете в чия гробница се намира: Ахмоз, писар и везир на фараон Аменхотеп III.

Освети саркофага и на пода, сред купчина парцали, видя един череп. Нерешително се приближи. Всички зъби си бяха по местата. Не беше много стар.

Тя се надвеси над него и едва сега осъзна, че на пода лежат останките от цял труп. Тялото беше сгъшено до саркофага, в позата на

спящ човек. През полуизгнилите дрехи се виждаха ребра и прешлени. Точно под черепа видя как нещо проблесна. Колебливо се наведе и го взе. Беше йейлски пръстен от випуск 1975. Внимателно го остави и се изправи.

После влезе в следващата стая, която беше и последна. На размери беше същата като погребалната камера и напълно празна, с изключение на няколко камъка и малко пясък. Украсата, също както в преддверието, отразяваше битови сцени, но бе незавършена. Дясната стена е била подготвена за голяма жътварска сцена и силуетите бяха очертани с червеникава охра. Успоредно на пода бе измазана широка лента, приготвена за йероглифи. Ерика завъртя прожектора из склада и се върна в преддверието. Заниманията ѝ се изчерпваха и тя усещаше как към нея се протяга ледената ръка на страха. Събра останалите предмети от пода и ги прибра в сака си. Реши, че може да е пропуснала нещо и се изкачи по стълбите до гранитния блок, за да провери. Изведнъж я обзе пристъп на клаустрофобия и тя натисна гранита с длани.

— Помощ! — изкрещя тя колкото ѝ глас държи.

Гласът ѝ отекна в гълбините на гробницата. После отново се спусна тишина и сякаш я задуши с пълната си неподвижност. Не ѝ достигаше въздух. Заблъска гранитния блок с отворена длан, все по-силно и по-силно, докато най-накрая усети болка. Сълзи изпълниха очите ѝ, тя продължаваше да блъска скалата, а тялото ѝ се разтърсваше от спазматични хлипания.

Бавно се свлече на колене, без повече да сдържа плача си. От дълбините на съзнанието ѝ изплуваха всичките ѝ страхове от самотата и смъртта и я хвърлиха в още по-отчаяна истерия. Бяха я погребали жива.

Тя изключи прожектора и затършува из сака си. Намери три кибрита. Едва ли щяха да ѝ свършат някаква работа, но докато ги търсеше, намери и един флумастер. В момента, в който го напипа, ѝ хрумна, че можеше да остави съобщение на стената на недовършената стая и да обясни какво ѝ се е случило. Би могла да го напише с йероглифи, така че враговете ѝ да не го разберат. Тя дори и не се опита да си втълпява, че всичко това е абсолютно безсмислено, но поне ще я заангажира за известно време. Страхът бе отстъпил пред отчаянието.

Подпря прожектора на камъните и започна да разчертава мястото за надписа. Колкото по-просто, толкова по-добре, помисли си тя. Когато привърши, се зае да очертава отделните фигури. Почти беше стигнала средата, когато прожекторът притъмня. Отново просветна, но за кратко, после угасна.

Ерика отново отказа да обмисли безнадеждното си положение. Палеше клечки и продължаваше писмото си. Беше се свила отдясно, в основата на стената, и изписваше текста на колонки от пода към началото на незавършената жетварска сцена. Призна пред себе си, че сама си е виновна и отново се разтърси от ридания. Всички я бяха предупреждавали да не се замесва, а тя не послуша никого. Беше се оказала глупачка.

Остана ѝ само един кибрит и не искаше да мисли още колко време... приблизително докога ще ѝ стигне въздухът. Наведе се към пода, за да нарисува една птица. Преди да успее да я очертае, клечката изгасна. Бе изгоряла прекалено бързо и Ерика изруга в тъмнината. Запали още една, но когато се наведе, и тя изгасна. Запали трета и много бавно приближи мястото, където работеше. Клечката гореше спокойно, после изведнъж трепна, сякаш отнякъде повя вятър. Ерика облиза пръст и усети как от една малка пукнатина в мазилката близо до пода се процежда струйка въздух.

Прожекторът още мъждукаше и тя го използва като ориентир, за да вземе един от камъните, на които беше подпрян. Беше парче гранит, вероятно част от капака на саркофага. Отнесе го до течението и запали още една клечка.

С лявата ръка задържа мъждукащата светлинка, а с дясната стисна камъка и удари цепнатината. Нищо. Продължи да удря с всички сили, докато най-накрая клечката угасна.

Успокои се и запали още една. На мястото на пукнатината сега имаше дупка, достатъчно голяма, за да пъхне в нея пръста си. Отвъд бе празно пространство и, което бе още по-важно — нахлуваше хладен въздух. Без да вижда, тя продължи да блъска с парчето гранит, докато не усети, че стената поддава. Запали клечка. От дупката се бе проточила цепнатина, която се движеше от стената към пода. Изведнъж голямо парче мазилка се откърти и изчезна. След секунда Ерика го чу как се удари в земята. Сега дупката беше с диаметър около един фут. Когато се опита да запали нова клечка, въздушното течение

веднага я угаси. Тя внимателно пъкна ръка в дупката, все едно че бъркаше в устата на див звяр. Отвътре докосна гладко измазана повърхност. Обърна длан нагоре и напипа тавана. Беше открила друга стая, разположена диагонално на тази, в която бе затворена.

Сега вече разшири дупката. Работеше на тъмно, за да пести клечките. После събра от пода няколко камъчета, просна се по очи и пъкна глава в дупката. Пусна камъчетата и зачака да чуе звука от падането. Стаята не изглеждаше дълбока и подът вероятно бе покрит с дебел слой пясък.

Ерика извади цигарите от пакета и запали хартията. Когато се разгоря, пъкна я в дупката и я пусна. Пламъкът веднага угасна, но тлеещата хартия се спусна в спирала към пода. Когато стигна до земята, беше на около осем фута. Ерика намери още камъчета и надвесена през отвора, ги хвърляше в различни посоки, като се опитваше да прецени формата и размерите на помещението. Приличаше на квадратна стая. И това, което най-много я зарадва, беше, че през нея минаваше постоянен въздушен поток.

Ако се спуснеше в стаята, която бе открила, после едва ли щеше да успее да се върне в гробницата, където се намираще сега. Но какво от това? Основният проблем беше да събере кураж, за да се спусне. Беше ѝ останал само половин кибрит.

Ерика взе сака си. Преброи до три и със свито сърце го пусна в долната стая. Доближи се заднишком до отвора и пъкна крака в него. Имаше чувството, че нещо я поглъща. Пъкнаше се все по-навътре, докато обувките ѝ опряха в гладко измазана стена. Също като гмурец, който се колебае дали да скочи в студената вода, Ерика с усилие на волята изтика тялото си през дупката в черната бездна. Стори ѝ се, че пропада цяла вечност, ръцете ѝ безпомощно загребваха в празното пространство в отчаян опит да запази равновесие. Приземи се несполучливо, но без да се нарани и се търкулна назад върху покрития с парчета мазилка пясъчлив под.

Страхът от неизвестното я принуди трескаво да се изправи, но изгуби равновесие и отново падна, този път напред. Вдигна се гъст прах, който я задуши. В дясната ѝ ръка попадна нещо, което ѝ приличаше на парче дърво. Силно го стисна.

Най-последно успя да се изправи. Опипа парчето дърво и осъзна, че държи мумифицирана предмишница — отвратена я захвърли.

Разтреперана, извади от джоба си кибрита и запали една клечка. Когато светлината се пребори с праха, Ерика видя, че се намира в катакомби с голи, неукрасени стени, пълни с полуувити мумии. Телата бяха изпочупени, скъпоценностите, които са ги красили, отдавна бяха откраднати, а жалките останки — захвърлени.

Тя бавно се обърна и видя в ъгъла нисък, тъмен проход. Нарамн сака и си запроправя път през купчините тленни останки, които достигаха до коленете ѝ. Клечката запари на пръстите ѝ и тя я угаси, протегна ръце към стената и така намери прохода. Мина в следващото помещение. Запали нова клечка — беше се озовала в стая, абсолютно идентична с предходната. На стената имаше ниша, в която бяха подредени отрязани и мумифицирани глави. Личаха още няколко пропадания.

На отсрещната стена имаше два отделни широки прохода. Тя пристъпи в центъра на стаята и като поднесе последователно запалената клечка пред двата, реши, че полъхът идва от по-малкия. Клечката угасна и тя продължи с протегнати напред ръце.

Изведнъж настъпи ужасна суматоха. Срутване! Ерика, обзета от паника, се долепи към стената, парченца мазилка се ръсеха по главата и раменете ѝ.

Но не последва срутване. Вместо това суматоката продължи и внезапно въздухът се насити със задушлив прах и високи, пронизителни писъци. После нещо кацна на рамото ѝ. Беше живо и заби ноктите си в кожата ѝ. Тя помете животното с опакото на дланта си и усети, че то има крила. Не беше срутване! Това бяха един милион сърдити прилепа. Тя прикри глава с ръцете си и се сви в ъгъла до стената, като едва си поемаше дъх. Постепенно прилепите се поуспокоиха и тя успя да се добере до следващото помещение.

Бавно проумя, че е попаднала в лабиринт от гробници, построени в древността за простолоудието на Тебес. Катакомбите бавно са се вкопавали все по-навътре в планината, за да се настаняват милионите мъртъвци. Понякога случайно са се пресичали с други гробници, както в случая с гробницата на Ахмоз, в която Ерика беше погребана. Там просто бяха замазали пробива и продължаваха да копаят в друга посока.

Вярно че прилепите ѝ донесоха ужасни преживявания, но я и окуражиха. Те недвусмислено потвърждаваха надеждите ѝ, че наблизко

има изход. Опита се да запали една от превръзките на мумиите и откри, че те горят с ярка светлина. А впоследствие откри, че части от мумиите заедно с превръзките им горят като факли и, въпреки отвращението си, се принуди да си служи с тях. Най-добри бяха предмишниците, поради удобната им за носене форма. Сега, когато вече имаше по-надеждно осветление, тя по-бързо си проправи път през множеството галерии и се изкачи на няколко последователни по-горни нива, докато най-после не усети полъх на свеж въздух...

Когато излезе навън в топлата египетска нощ, видя, че се намира на няколкостотин ярда от мястото, където бе влязла в гробницата с Мохамед. Точно под нея се намираше село Курна. Почти не се виждаха светлини.

Тя застина на входа на катакомбите и разтреперана се вгледа в звездите. Все още не можеше да повярва. Разбираше, че е останала жива по чудодейно стечение на обстоятелствата.

Първото нещо, от което имаше нужда, беше да отиде някъде, където да си почине, да се посъвземе и да изпие нещо. Гърлото ѝ бе болезнено пресъхнало от задушливия прах. Искаше да се измие. Имаше чувството, че цялото преживяване някак си я беше омърсило, но най-много от всичко желаше да види лицето на някой приятел. Най-близкото място, където можеше да получи всичко това, бе къщата на Айда Раман. Ясно я виждаше в подножието на планината. Зад прозореца още грееше светлинка.

Тя напусна площадката пред катакомбите и се отправи към основата на скалата. Нямахме никакво намерение да рискува да се среща с Мохамед или нубиеца, преди да се е прибрала в Луксор. Най-силното ѝ желание беше да се върне при Ивон. Щеше възможно най-точно да му обясни къде се намира статуята, а после щеше да се махне от Египет. Всичко, преживяно досега, я бе изтощило пряко сили.

Започна да се спуска едва когато стигна точно над къщата на Айда Раман. Първите стотина метра извървя по пясък, който после се смени с ронлив чакъл. Плъзна се по него с шум, който ѝ се стори оглушителен в ярката нощ. Най-сетне стигна задната част на къщата.

Притаи се в сенките и в продължение на няколко минути се ослушва. Не се забелязваше никакво движение. Доволна, че теренът е чист, тя заобиколи къщата, влезе в двора, пристъпи до вратата и почука.

Айда Раман извика нещо на арабски. Ерика ѝ отговори, като произнесе името си и я попита дали може да поговори с нея.

— Отивай си! — изкрещя Айда през затворената врата.

Ерика бе изненадана. Айда се бе държала толкова топло и приятелски.

— Моля ви, мисис Раман, имам нужда от чаша вода.

Резето се вдигна и вратата се отвори. Айда бе облечена в същата памучна рокля, както и при първата им среща.

Изглеждаше състарена. Характерната ѝ ведрост сякаш бе изчезнала.

— Добре — каза тя. — Но стой тук на вратата. Не мога да те пусна вътре.

Докато старицата ѝ донесе чашата, Ерика огледа стаята. Познатата обстановка я успокои. Лопатата си беше на мястото. Снимките висяха на стената в спретнатите си рамки. На много от тях се виждаше Хауърд Картър с някакъв арабин с чалма, за когото тя реши, че вероятно е Раман. Сред снимките имаше малко огледалце и Ерика бе изумена от вида си.

Айда Раман ѝ донесе чаша от сока, с която я бе черпила при предното ѝ посещение. Ерика бавно го изпи. Гърлото я болеше, когато преглъщаше.

— Домашните ми страшно се ядосаха, като им разказах как си ме подмамила да ти покажа папируса — каза Айда.

— Ти имаш семейство? — попита Ерика, като свали чашата си. — Но не ми ли каза, че си последната от рода Раман?

— И това е така. Двамата ми сина загинаха. Но освен тях аз имам и две дъщери, които се задомиха. Та на единия си внук разказах, че си идвала. Той много се ядоса и взе папируса.

— И какво направи с него? — уплашена попита Ерика.

— Не знам. Каза само, че с него шега не бива и че ще го скрие някъде на сигурно място. Каза, освен това, че на папируса е имало проклетие и след като си го видяла, трябва да умреш.

— И ти му повярва? — Ерика прекрасно знаеше, че Айда Раман в никакъв случай не е глупава.

— Не знам. Мъжът ми каза друго...

— Мисис Раман, аз преведох целия папирус. Мъжът ви е бил прав. Никакви проклетия няма. Написан е в древността от един от

архитектите на фараон Сети I.

От селото се чу силен кучешки лай. Отговори му човешки вик.

— Трябва да тръгваш — каза Айда Раман. — Трябва да тръгваш, защото внукът ми може да се върне. Моля те.

— Как се казва внукът ти? — попита Ерика.

— Мохамед Абдула.

Името ѝ подейства като шок.

— Познаваш ли го? — попита старицата.

— Май тази вечер се запознахме. Той тук ли живее?

— Не, в Луксор.

— А тази вечер видя ли го? — нервно попита Ерика.

— Днес беше тук, но тази вечер не съм го виждала. Хайде, моля те, тръгвай.

Ерика побърза да си тръгне. Беше по-нервна и от Айда. Но се обърна и попита:

— А какво работи Мохамед? — Тя си спомни, че в писмото, което Абдул Хамди бе скрил в пътеводителя на Бедекер, пишеше, че във веригата участва и държавен служител.

— Началник е на охраната на некрополиса и помага на баща си в павилиона в Долината на царете.

Ерика разбиращо кимна. Шеф на охраната. Това бе идеалният пост, за да се направлява нелегалната търговия. После помисли за павилиона и за Раман.

— Говориш за заведението, което съпругът ти, Саруат Раман е построил?

— Да, да, мис Барън, моля ви, тръгвайте.

Изведнъж всичко ѝ стана ясно. Беше намерила обяснението. И то бе изцяло построено върху павилиона в Долината на царете.

— Айда — каза Ерика, обзета от трескаво вълнение, — изслушай ме. Съпругът ти е бил прав, няма никакво „проклятие на фараоните“ и аз мога да докажа това, стига само да ми помогнеш. Просто ми е нужно малко време. Единствената ми молба е да не казваш на никой, дори и на семейството си, че съм идвала за втори път. Те няма да те попитат. Искам само да те помоля да не споменаваш за мен. Моля те!

— Тя хвана ръката на Айда, за да придаде по-голяма убедителност на молбата си.

— И можеш да докажеш, че съпругът ми е бил прав?

- С абсолютна сигурност.
- Добре тогава — кимна Айда.
- А, и още нещо. Трябва ми един прожектор.
- Имам само петролна лампа.
- Ще ми свърши работа.

На тръгване Ерика прегърна старицата. С петролната лампа и няколко кибрита в ръка тя потъна в сянката на къщата и отправи взор към селото. Беше мъртвешки спокойно. Луната бе преминала зенита си и вече клонеше на запад. Светлините на Луксор още не бяха започнали да гаснат.

Пое по същата пътека и се заизкачва към билото. В хладната нощ изкачването бе много по-леко, отколкото в обедните жеги.

Ерика предпочиташе да не мисли за това, че току-що наруши твърдото си решение да остави останалата част от загадката на Ивон и полицията. Разговорът с Айда отново разпали изследователската ѝ страст. След като пропадна от гробницата на Ахмоз в обществените катакомби, тя изведнъж проумя смисъла на всички ужасяващи събития и намери ключа за разгадаване на тайната на надписа на статуята и на папируса. И уверена, че Мохамед никога не би допуснал, че тя е на свобода, Ерика се почувства в безопасност. Ако предположението ѝ се потвърдеше, тя щеше да стигне до разкритие, пред което гробницата на Тутанкамон щеше да избледнее до неузнаваемост.

На билото поспря, за да си поеме дъх. Пустинният вятър тихо свистеше около голите върхове и засилваше угнетяващото усещане за запуснатост. От мястото, където стоеше, тя виждаше като на длан тъмната и безлюдна Долина на царете със сложната плетеница от безброй пътеки.

Видя целта си. Заведението ясно се открояваше на скалната тераса. Гледката я окуражи и тя внимателно тръгна надолу, като се стараеше да избягва шумните лавинообразни свличания на камъчета. Възможно бе в долината да има някой! След разклонението за селището на работниците на некрополиса пътеката ставаше равна и можеше да върви съвсем безшумно. Преди да поеме по една от прецизно изсечените пътеки между гробниците, Ерика спря и се послуша, после с леки стъпки се спусна в долината и се изкачи по стъпалата на заведението. Както и беше очаквала, кепенците бяха пуснати, а вратите — заключени. Върна се на верандата и измери на

око триъгълника, който образуваха гробницата на Сети I, гробницата на Тутанкамон и павилионът. После заобиколи каменната сграда и когато стигна отзад, се помъчи да не обръща внимание на вонята и влезе в дамската тоалетна. Запали петролната лампа на Айда Раман и огледа цялото помещение, като внимателно следеше къде са основите. Конструкцията беше съвсем обикновена.

В мъжката тоалетна вонята на урина бе много по-силна. Тя се носеше от един дълъг писоар, който бе направен от изпечени тухли и се простираше по цялата стена срещу вратата. Над писоара имаше ниша, висока около два фута, която се намираше под верандата. Тоалетната не граничеше с предната основа на сградата. Ерика се приближи до писоара. Долният ръб на нишата се издигаше до рамото ѝ. Тя пъкна лампата вътре и се опита да огледа, но мъждивото пламъче освети само пет-шест фута. Виждаха се една консервена кутия и няколко празни бутилки. С помощта на кофата за боклук Ерика се изкачи в нишата. Остави сака си на ръба. Заобиколи боклуците и запълзя напред, докато достигна предния зид. Вонята на клозет бе по-силна в тясното пространство и ентузиазмът на Ерика започна да гасне. Но след като вече се бе заела, тя събра търпение и провери стената от край до край.

Отпусна глава в ръцете си и си призна, че е допуснала грешка. А идеята изглеждаше толкова хитра. Дълбоко въздъхна и се опита да се обърне. Беше трудно, така че започна да се промъква заднишком към клозета. В едната си ръка държеше лампата, а с другата се опитваше да се изтласка назад. Но дланта ѝ се плъзна по пода. Опита отново и когато натисна, усети нещо гладко под пръстта.

Обърна се и погледна пода. Дясната ѝ ръка докосваше метална повърхност. Изрови част от пръстта и отдолу се показа ламарина. Остави лампата до себе си и с две ръце се зае да разчиства. Разгледа ръбовете на ламарината и установи, че са вкопани в монолитната скала. Трябваше още да разчисти пръстта, за да може да повдигне капака и да го обърне настрани. Отдолу зейна катраненочерна шахта, изкопана в скалата.

Пъкна лампата вътре и установи, че е около четири фута дълбока и от нея започва тунел в посока към предната част на къщата. Предположението ѝ се оказа вярно. Бавно изправи глава и впери невиждащ поглед в тъмнината. Бе обзета от задоволство и вълнение.

Прекрасно разбираше как се е чувствал Хауърд Картър през ноември 1922 година.

Бързо издърпа сака си в нишата. Спусна се в плитката шахта и протегна напред лампата. Тунелът беше наклонен надолу и веднага след входа се разширяваше. Тя си пое дъх и тръгна напред. В началото трябваше да пълзи на четири крака, но после можа да се изправи и да върви леко приведена. Докато напредваше, тя се опита да прецени разстоянието. Тунелът вървеше точно към гробницата на Тутанкамон.

Назиф Булоз прекоси тъмния празен паркинг на Долината на царете. Със седемнадесетте си години бе най-младият от тримата нощни пазачи. Докато вървеше, намести на рамото си ремъка на престарялата карабина, изоставена в Египет след Първата световна война. Беше ядосан, защото не беше негов ред да обикаля до края на долината. За пореден път колегите му се възползваха от това, че е по-млад и го бяха принудили сам да прави всички обиколки.

Тихата нощ скоро успокои гнева му и остана само смътното безпокойство и желанието да се случи нещо, което да разнообрази скучното дежурство. Но долината бе тиха, всички гробници бяха затворени със солидни метални врати. Назиф с радост би използвал карабината срещу някой крадец и се унесе в едно от мечтанията си как защитава долината от банда грабители. Спря се пред входа на гробницата на Тутанкамон. Щеше му се да я бяха открили сега, а не преди половин век. Погледна павилиона. Точно там щеше да застане на пост. Щеше да се скрие зад парапета на верандата и никой нямаше да може да приближи гробницата, без да се подложи на унищожителния му огън.

Погледът му спря на отворената врата на тоалетната. Направи му впечатление, защото никога преди това не я беше виждал отворена. Почуди се дали да отиде и да огледа по-отблизо. После реши, че ще я провери на връщане. Продължи обхода и зафантазира как пътува за Кайро с група арестувани от него престъпници.

Ерика прецени, че би трябвало да е близо до гробницата на Тутанкамон. Неравният под затрудняваше ходенето и затова тя

напредваше доста бавно. Пред нея имаше остър завой наляво и тя не виждаше напред, докато не стигна до него. Там подът се спускаше рязко надолу и водеше до една стая. С ръце, притиснати към грубо издяланите стени на тунела, тя пристъпи, сантиметър по сантиметър, докато не усети равен под. Беше стигнала до подземна камера.

Сега вече би трябвало да е точно под входната камера на гробницата на Тутанкамон. Вдигна петролната лампа над главата си и в светлината ѝ видя гладко полирани, но неукрасени стени. Стаята беше дълга около двадесет и пет фута и широка около петнадесет. Спусна поглед към пода и видя куп скелети, като всеки от тях бе естествено мумифициран в различна степен. Приблужи лампата още малко — всички бяха счупени.

— Господи! — възкликна тя на глас. Прекрасно разбираше, че това са остатъците от клането на работниците, изкопали стаята, в която се намираше.

Бавно прекоси стаята, приютила свидетелството за извършените в древността злодеяния, и се запуска по дълго стълбище, водещо до тухлена стена. Раман бе пробил в нея голям отвор и Ерика премина в друга, значително по-голяма стая. Когато светлината разпръсна мрака, тя ахна и се подпря на стената, за да запази равновесие. Пред нея се намираше същински рай за археолога. Масивни квадратни колони подпираха тавана. По стените — изящни рисунки на боговете от египетския пантеон. Пред всяко божество бе изрисуван Сети I.

Ерика бе открила фараонското съкровище!

Ненефта явно бе разбрал, че най-сигурно е едно съкровище да се скрие под друго съкровище.

Тя пристъпи напред и така завъртя лампата, че светлината да пада върху безбройните предмети, струпани в стаята. За разлика от малката гробница на Тутанкамон тук нямаше безпорядък. Всичко си беше на мястото. И позлатените колесници, и огромните сандъци и скринове, изработени от кедрово дърво и облицовани отвътре с абанос.

Едно малко ковчеже от слонова кост бе отворено и съдържанието му бе разпиляно по пода. Бяха накити, изработени с удивително майсторство. Явно Раман периодично бе продавал от тях.

Тръгна към централните колони и откри, че има още едно стълбище. То водеше до друга стая със същите размери. И тя бе пълна

със съкровища. Виждаха се още няколко прохода, които водеха към още стаи.

— Боже мой! — промълви Ерика, този път от изумление, а не от ужас. Очевидно се намираше в огромен комплекс от камери, който се простираше напред и надолу.

Намираше се пред съкровище, каквото съвременният човек не е в състояние да си представи. Продължи напред и си спомни прословутото хранилище „Деир ел Бахри“, което фамилията Расул в края на деветнадесети век открила и бавно разпродавала в продължение на десет години. Тук фамилията Раман, а после и фамилията Абдула явно правеха същото.

Тя влезе в следващата стая. Помещението бе относително празно. Имаше само четири шкафа, изработени във формата на Озирис. Украсата на стените бе от Книгата на мъртвите. Сводестият таван бе боядисан в черно на златни звезди. Пред нея се намираше врата, зазидана и запечатана с печатите на некрополиса. От двете страни се издигаха алабастрови постаменти с ярко релефни йероглифи, гравирани по лицевата част. Ерика моментално разчете изречението: „Вечен мир да се въздаде на Сети I, който почива под Тутанкамон“.

Нямаше никакво съмнение, че глаголът бе „почива“, а не „управлява“, а предлогът — „под“, а не „след“. Разбра, че тук са били поставени двете статуи. Стояли са една срещу друга пред зазидания вход в продължение на три хиляди години.

Пред нея беше запечатаната погребална камера на всемогъщия Сети I. Тя бе открила не просто съкровищница, а цял фараонски погребален комплекс. Сети I не беше погребан според обичаите на другите фараони от Новото царство. Гробницата му бе последната хитрина, използвана от Ненефта. В гробницата, официално обявена, че е на Сети I, е било погребано друго тяло, докато мумията на Сети е била положена в гробницата под тази на Тутанкамон. Ненефта бе успял да угоди на всички: и на професионалните крадци, и на господаря си. Очевидно той е вярвал, че дори и някой да проникне в гробницата на Тутанкамон, не би допуснал, че тя служи за параван на изумителното съкровище, което лежи отдолу. Вникнал е в „пътя, който следват алчните и безчестните“.

Тя разклати лампата, за да провери колко петрол е останал и реши, че е най-разумно да се връща. С неудоволствие се обърна и тръгна обратно по пътя, по който беше дошла, замислена над хитрия план на Ненефта.

Наистина той бе постъпил умно, но и много арогантно. Папирусът, оставен в гробницата на Тутанкамон, бе най-слабата брънка в иначе перфектния план. Той бе дал на Раман ключ към загадката. Почуди се дали арабинът също като нея е ходил във Великата пирамида и там е видял, че погребалните камери са една върху друга или пък е посетил някоя от гробниците на благородниците и е открил друга гробница под нея.

Докато се изкачваше по тесния коридор, тя си мислеше за значимостта на откритието и неговото отражение. Помисли си колко убийства бяха извършени. Тайната се е съхранявала от петдесет години насам. Младежът от Йейл... Изведнъж ѝ хрумна за така нареченото „проклятие на фараоните“. Толкова много хора са били избити, за да бъде запазена тайната. А самият лорд Карнарвън?...

Достигна най-горната камера и отново огледа скъпоценностите и накитите, разпилени пред ковчезето от слонова кост. Тя искаше да не докосва нищо, за да могат археолозите да получат максимално количество информация, но така или иначе, те вече не си бяха на мястото. Взе едно колие с именния знак на Сети I, изработено от злато. Може би трябваше да вземе нещо със себе си, в случай че Ивон и Ахмед не повярват на думите ѝ. Взе колието и се изкачи в първата стая, където лежах трупове на злостастните древни работници. Изкачването на тунела бе много по-лесно от спускането. Накрая остави лампата на глинения под и се измъкна от шахтата в нишата под павилиона. Трябваше да избере най-добрия начин за връщане в Луксор. Беше малко след полунощ, така че шансовете да срещне Мохамед или нубиеца бяха нищожни. Най-много я притесняваше охраната, подчинена на Мохамед.

В тясното пространство бе трудно да се справи с металния капак. Наложих да го плъзне по глината, докато се намести на мястото си. После с празната консервена кутия, която бе видяла в началото, започна да заравя капака.

Назиф бе на няколкостотин фута от павилиона, когато чу звук от удар на метал и камък. Той моментално свали карабината от рамото си и се втурна към полуотворената врата на тоалетната. С приклада я отвори изцяло. В малкото коридорче проникна лунна светлина. Ерика чу, че вратата се отваря и угаси лампата с ръка. Беше на десетина фута от ръба на мъжката тоалетна. Очите ѝ бързо свикнаха с тъмнината.

В помещението се вмъкна тъмна фигура. Дори в приглушената светлина Ерика разпозна силуета на карабината. Мъжът пристъпи направо към нея и тя почувства как я обзема непреодолима паника. Той беше леко приведен и се движеше като котка, дебнеща плячката си.

Ерика нямаше представа какво вижда мъжът и за всеки случай се притисна към пода. Когато стигна стената на писоара, той сякаш я погледна право в очите. После спря и, както ѝ се стори, часове наред стоя и се взира. Накрая протегна ръка и загреба шепа пръст. Замахна и хвърли пръстта в нишата. Ерика затвори очи, когато я усети как се посипва върху косата и раменете ѝ. Няколко камъчета издрънчаха по голия още капак.

— Хара-а! — изруга Назиф и се изправи. Ядоса се, защото се надяваше да постреля по плъхове, а сега видя, че ги няма.

Минаваше един. Прекосяването на Нил бе тъй спокойно, че тя едва не заспа. Преодоляването на реката бе последната пречка и тя си позволи да се поотпусне. Беше убедена, че в Луксор ще бъде в безопасност. Вълнението от находката бе изместило в съзнанието ѝ кошмарното преживяване в гробницата и единствено страстното желание да сподели с някого откритието си ѝ помагаше да остане будна.

Тя погледна назад към западния бряг и вълна от удовлетворение се разля по цялото ѝ тяло. Беше се изкачила от Долината на царете, беше минала през заспалото село Курна, а после прекоси обработваемите площи до реката без никакви пречки.

Лодката плавно се завъртя от лекия ветреца и Ерика вдигна поглед към красивата извивка на издутото платно, което се открояваше на фона на звездното небе. Още не бе убедена на кого предпочиташе да разкаже за откритието си — на Ивон, Ахмед или Ричард. Ивон и Ахмед щяха най-добре да оценят стойността му, а Ричард най-силно

щеше да се изненада. Дори и майка ѝ за пръв път щеше да е доволна. Вече нямаше да ѝ се налага да се черви, когато в клуба я питат какво работи дъщеря ѝ.

Върна се на източния бряг и с радост установи, че фоайето на хотел „Уинтър Палас“ е безлюдно. Трябваше да отиде до рецепцията и да извика администратора.

Сънливият египтянин, въпреки че бе изненадан от вида ѝ, ѝ даде ключа заедно с един плик, без да продума. Ерика тръгна по широкото застлано стълбище, а администраторът я проследи с поглед и се почуди как ли е успяла да се изцапа толкова много. Погледна плика. Беше с щампата на хотела и адресиран с едър, решителен почерк. Вече в коридора тя го разтвори, докато заобикаляше струпаните по пода строителни материали. Пред вратата, преди да пъхне ключа, тя разгъна писмото. Имаше някакви безсмислени драсканици. Погледна отново плика и се почуди що за шега е това. Нито я разбра, нито ѝ се стори смешна. Все едно да ти се обади някой по телефона и когато вдигнеш слушалката, да затвори, без да каже и дума.

Ерика погледна вратата. Ако изобщо бе научила нещо за целия си престой в Египет, то бе, че в хотелите човек не може да се надява на сигурност. Спомни си как намери Ахмед в стаята си, пристигането на Ричард, случая, когато разбра, че са я претърсвали. С още по-голямо колебание тя пъхна ключа в ключалката.

Изведнъж усети, че чу някакъв шум. След всички преживени тревоги повече не ѝ беше нужно. Без да вади ключа, се втурна по коридора. В бързината сакът ѝ се удари в купчината тухли. Зад нея вратата ѝ припряно се отключи отвътре.

Когато Евангелос дочу стъпките ѝ, скочи и се втурна към вратата. Стефанос се събуди от шума и извика:

— Убий я!

Евангелос измъкна беретата си и със замах отвори. Погледна в коридора и видя как Ерика се скри зад ъгъла надолу по стълбите.

Нямаше представа кой е в стаята ѝ, но не се и заблуждаваше, че заспалият администратор ще успее да я защити. Трябваше да се добере до Ивон в „Ню Уинтър Палас“. Тя тичешком излезе от задната врата на хотела в градината, прекоси една леха и стигна до края на плувния басейн. Тръгна да го заобикаля, но се хлъзна на мокрите плочки и

падна, трескаво се изправи на крака, захвърли чантата си и отново се втурна. Зад нея се чуваха стъпки.

Евангелос бе достатъчно близо, за да я застреля.

— Спри! — изкрещя той и насочи пистолета в гърба на Ерика.

Тя разбра, че няма никакъв смисъл да се съпротивлява. До „Ню Уинтър Палас“ оставаха още петдесет ярда. Тя спря изтощена, гърдите ѝ мъчително се повдигаха и се обърна, за да види преследвача си. Той беше на тридесетина ярда. Спомни си, че го беше виждала в джамията „Ал Ажар“. Огромният разрез, който бе получил тогава, сега бе зараснал и така приличаше на Франкенщайн. Пистолетът му беше насочен към нея, на дулото бе поставен зловец на вид заглушител.

Евангелос се замисли как точно да я застреля. Накрая се прицели във врата ѝ и бавно започна да натиска спусъка.

Ерика видя как ръката му леко се изпъна. В следващия миг очите ѝ се разшириха от ужас, защото разбра, че той ще я застреля.

— Не! — изкрещя тя.

Пистолетът издаде тих звук. Ерика не усети болка. Не загуби съзнание. После се случи нещо невероятно. Върху челото на Евангелос разцъфна малко червено цвете, той падна по очи и изпусна пистолета си.

Ерика не помръдна. Ръцете ѝ висяха безжизнени. Зад себе си чу някакво движение в храстите.

— Това, че ми избяга, май не беше чак толкова добра идея.

Тя се обърна. Пред нея стоеше мъжът с острия зъб и орловия нос.

— Едва ти се размина — каза той и махна към Евангелос. — Доколкото разбирам, си се запътила към мосю Дьо Марго. Побързай, защото се задават още неприятности.

Ерика се опита да каже нещо, но не можа, просто кимна и мина покрай Калифа, а краката ѝ се огъваха, сякаш бяха гумени. Не си спомняше как се е добрала до стаята на Ивон.

Той отвори вратата и тя се строполи в ръцете му, като неясно мърмореше, че са стреляли по нея, че са я затворили в гробница и че е намерила статуята. Ивон нежно погали косите ѝ и я сложи да седне, като я помоли да му разкаже всичко отначало. Тя тъкмо се канеше да започне, когато на вратата се почука.

— Да — светкавично се отзова Ивон.

— Калифа е.

Ивон отвори и Калифа набута Стефанос в стаята.

— Нае ме, за да пазя момичето и да хвана човека, който иска да я убие. Ето го — каза той и посочи Стефанос.

Стефанос погледна първо Ивон, после Ерика, която бе силно изненадана от това, че Ивон е наел Калифа да я пази, след като преднамерено я бе изложил на опасности. Обзе я неясно притеснение.

— Слушай, Ивон, много е глупаво да влизаме в конфликт. Ядосан си ми, защото продадох първата статуя на човека в Хюстън. Но всъщност моята роля беше да доставя статуята в Швейцария, и дума не може да става за конкуренция между нас. Ти искаш да контролираш нелегалната търговия. Прекрасно. Аз искам само да си запазя моя пазар. Мога да изнасям образците ти от Египет по абсолютно проверен начин. Трябва да работим заедно.

Ерика погледна Ивон. Щеше ѝ се той да се изсмее, да каже на Стефанос, че греша и да му обясни, че иска да унищожи мерния пазар, а не да го контролира.

Ивон прекара пръсти през косата си.

— Защо заплашваше Ерика? — попита той.

— Защото научи прекалено много неща от Абдул Хамди. Исках да запазя канала, по който организирам износа. Но ако тя работи с теб, тогава всичко е наред.

— Имаш ли нещо общо със смъртта на Абдул Хамди и изчезването на втората статуя? — попита Ивон.

— Не. Заклевам се! Дори не бях чул за втората статуя. И точно това ме разтревожи. Уплаших се да не ме изолират, защото в такъв случай писмото на Хамди щеше да отиде в полицията.

Ерика затвори очи и мъчително прие истината. Ивон не беше благородният и безкористен рицар. Намерението му беше да контролира черния пазар, но за своя изгода, а не в полза на науката. Страстта му към антиките надхвърляше всички морални принципи. Тя бе измамена, а още по-вбесяващо бе, че можеха да я убият. Ноктите ѝ се забиха в леглото. Сега вече знаеше, че трябва незабавно да се махне. Трябваше да разкаже на Ахмед за гробницата на Сети.

— Стефанос не е убил Абдул Хамди — внезапно каза Ерика. — Хората, които убиха Абдул Хамди, са тукашни и контролират източниците на антиките. Статуята на Сети е върната тук, в Луксор.

Видях я и можем веднага да отидем там. — Тя внимателно наблегна на „отидем“.

Ивон я погледна, леко изненадан от бързото ѝ възстановяване. Тя окуражително му се усмихна. Инстинктът ѝ за самосъхранение ѝ вля нови, неподозирани сили.

— Освен това — продължи Ерика — каналът на Стефанос през Югославия е много по-сигурен, вместо да се изнасят образци в бали памук от Александрия.

Стефанос кимна и се обърна към Ивон.

— Умна жена. И е права. Моят метод е далеч по-добър. Наистина ли така беше планирал? Божичко, но така номерът щеше да мине максимум един-два пъти.

Ерика се протегна. Тя трябваше да убеди Ивон, че има личен интерес към антиките.

— Утре мога да ви покажа къде се намира статуята на Сети.

— Къде е тя? — попита Ивон.

— В една от необозначените гробници за благородници на западния бряг. Така трудно мога да ви опиша къде точно е. Трябва да ви покажа на място. Намира се над село Курна. А има и куп други много интересни образци. — Тя небрежно бръкна в джоба на дънките си, извади медальона и го подхвърли на масата. — Хонорарът ми за това, че намерих статуята, ще бъде Стефанос да пренесе това през границата и да ми го даде.

— Изящна изработка. — Ивон беше потресен.

— Има още куп такива, а някои са дори по-добри. Но толкова пари имах в себе си. А сега смятам да се изкъпя и да си почина. В случай че не сте забелязали, искам да спомена, че прекарах напрегната нощ.

Ерика отиде при Ивон и го целуна по бузата. Това бе най-трудното нещо, което бе правила. После благодари на Калифа, че ѝ е помогнал в градината. И смело тръгна към вратата.

— Ерика... — меко каза Ивон.

— Да? — обърна се тя.

Последва тишина.

— Май е по-добре да останеш тук — каза той.

Явно още не можеше да реши какво да прави с нея.

— Тази вечер съм много уморена — отвърна тя.

Намекът беше съвсем прозрачен. Стефанос се опита да скрие усмивката си.

— Раул, искам да се погрижиш мис Барън да е в безопасност.

— Не се притеснявай за мен. — Ерика отвори вратата.

— За да не поемаме рискове, предпочитам Раул да е с теб.

Когато Ерика и Раул се запътиха към хотел „Уинтър Палас“, тялото на Евангелос още лежеше край басейна. Щеше да прилича на заспал, ако не беше тъмната локва кръв, която се бе простряла под главата му и се оттичаше във водата. Раул го приближи, за да провери дали Евангелос наистина е мъртъв, Ерика извърна очи. Внезапно забеляза на плочките полуавтоматичния пистолет на Евангелос.

Погледна към Раул. Той се мъчеше да обърне Евангелос по гръб.

— Господи, Калифа е фантастичен! Улучил го е право между очите — каза той, без да я поглежда.

Ерика се наведе и взе пистолета. Беше по-тежък, отколкото очакваше. Пръстът ѝ залепна върху спусъка. Оръжието я отвращаваше и плашеше. Никога преди това не бе държала пистолет и мисълта за смъртоносните му свойства я ужасяваше. Не се и опита да се заблуждава. Прекрасно знаеше, че при никакви обстоятелства не ще може да натисне спусъка. Обърна се и погледна Раул. Той се бе изправил и отупваше длани.

— Умрял е, преди да падне на земята — каза той и се обърна към нея. — А, намерила си пистолета му. Дай да му го сложа в ръката.

— Не мърдай — бавно каза тя.

Очите на Раул зашариха между пистолета и лицето ѝ.

— Ерика, какво...

— Млъкни. Свали си сакото.

Раул се подчини и хвърли блейзера си на земята.

— Сега си вдигни ризата над главата! — заповяда Ерика.

— Ерика...

— Действай!

Раул измъкна ризата си от панталона и с известни затруднения я запретна над главата си. Под нея носеше потник. Под лявата мишница имаше препасан малък пистолет. Ерика го заобиколи, измъкна пистолета от кобура и го хвърли в басейна.

Нареди му да си пусне ризата, за да вижда къде стъпва. После му заповяда да тръгне към входа на хотела. Опита се да я заговори, но тя

му каза да си затваря устата. Мина й наум колко абсурдно лесно бе в гангстерските филми да се обезвреди човек с удар в тила. Но действителност не можеше да предприеме нищо. Ако Раул се беше обърнал, можеше да й вземе пистолета. Но той не се реши и така заобиколиха градината и излязоха пред хотела.

Няколко престарели улични лампи едва-едва осветяваха редицата таксито, паркирани край бордюра на извитата алея. Шофьорите, чиято основна работа бе да правят курсове от хотела до летището и обратно, отдавна си бяха отишли, тъй като последният полет пристигаше в девет и десет вечерта, и след това вече нямаше никаква работа. Туристите предпочитаха да се разхождат из града и около него с романтичните файтони.

Стиснала пистолета на Евангелос, Ерика подкара Раул покрай паркираните таксито, като оглеждаше контролните табла на всяка кола. На повечето ключовете бяха на контакта. Искаше да стигне до Ахмед, но трябваше да реши какво да прави с Раул.

Колата в началото на колоната бе подобна на останалите, с изключение на това, че задното стъкло бе обрамчено с висящи пискюли. Ключовете висяха на таблото.

— Легни! — нареди Ерика на Раул. Мисълта, че някой може да излезе от хотела, я ужасяваше.

Раул си позволи да се премести на ниско окосената ливада.

— По-живо! — каза Ерика и се опита в гласа й да прозвучи яд.

Раул зае лицева опора и се отпусна по очи. Бе поставил ръце под себе си, готов да скочи на крака. Първоначалното объркване отстъпваше място на все по-силен гняв.

— Ръцете напред — каза Ерика. Отвори вратата на таксито и седна зад черния волан. От таблото висяха две червени сувенирни зарчета.

Двигателят мъчително се завъртя, избълва облак черен дим и запали. Без да изпуска Раул от мерника, тя намери откъде се пускат фаровете и ги включи. После хвърли пистолета на седалката до себе си и включи на скорост. Колата се затресе, подскочи напред и пистолетът падна от седалката на пода.

С угълчето на очите си видя как Раул скочи на крака и се втурна към таксито. Тя трескаво заработи със съединителя и газта, като се мъчеше да намали друсането и да набере скорост. В този момент Раул

се хвърли към задната броня и се хвана за багажника. Когато Ерика излезе на широкия, ярко осветен булевард колата беше на втора. Нямаше никакво движение и тя натисна педала. Двигателят набра обороти, тя превключи на трета. В огледалото за обратно виждане мярна Раул, който още беше вкопчен в багажника. Тъмната му коса буйно се развяваше на вятъра. Ерика искаше да го смъкне от колата.

Рязко завъртя волана наляво-надясно. Колата закръстосва платното като змия, а гумите пронизително пищяха. Но Раул се притисна към задното стъкло и удържа.

Ерика включи на четвърта и натисна газта с всички сила. Таксито подскочи напред, но в едно от предните колела се появиха някакви необясними вибрации. Бяха толкова силни, че тя трябваше с две ръце да се бори с волана, за да овладее колата. Профуча край двете министерски къщи. Войниците, които бяха на пост, видяха тресящото се такси с човека, хванал се отзад, но само се усмигнаха.

Ерика рязко натисна спирачката и колата се закова. Раул се залепи за задния прозорец. Тя включи на първа и отново ускори, но той още се държеше, този път за рамките на задните прозорци. Ерика добре го виждаше в огледалото, така че нарочно насочи колата към банкетата. Задната дясна врата се отвори. Червените зарчета паднаха от таблото. Сега Раул лежеше на багажника с ръце, прегърнали задния прозорец. При всеки трус лицето и тялото му се удържа в задното стъкло. Бе твърдо решен да не остави Ерика да се измъкне. Освен това мислеше, че се е побъркала. На разклона за Ахмед фаровете осветиха една кирпичена стена край пътя. Ерика спря и включи на задна. От внезапното спиране Раул се плъзна на покрива на колата. Той моментално се закрепил, като с лявата си ръка се хвана за рамката на вратата на няколко сантиметра от лицето ѝ. Ерика ускори назад и колата лудо се заклати наляво-надясно, преди да се удари в тухлената стена. Вратът ѝ се изви назад като камшик. Предната дясна врата се отвори докрай и едва се удържа на пантите си. Раул не се пускаше.

Ерика включи на първа и колата с болезнен вой подскочи напред. От внезапното ускорение предната врата се затвори с трясък и смачка ръката на Раул. Той изрева от болка. В същия миг колата се качи на шосето. От разтърсването Раул се търкулна в пясъка край пътя. Изправи се на крака почти в същия миг, в който падна. Притиснал ранената си ръка към гърдите, той се затича след колата и видя, че тя

спира до една ниска, белосана къща. Той също спря и я проследи как изскочи от колата и се втурна към къщата. Огледа се, за да запомни добре мястото и се върна, за да доведе Ивон.

Когато Ерика стигна до вратата на Ахмед, тя примираше от ужас, че Раул може да я е настигнал. Не беше заключено и тя с гръм и трясък влезе, без да си прави труда да затваря вратите. Трябваше по възможно най-бързия начин да убеди Ахмед, че наистина има заговор, за да може да се осигури надеждна полицейска охрана. Втурна се направо в дневната и за своя радост съзря Ахмед.

— Следят ме! — извика тя.

Ахмед скочи на крака и изгуби ума и дума.

— Бързо! — каза тя. — Трябва да намерим подкрепление.

Ахмед се съвзе от изненадата, втурна се покрай нея и надзърна през отворената врата. Ерика се обърна към приятеля на Ахмед, за да му каже да се обади на полицията. Отвори уста и застина така, с очи разширени от страх и изумление.

Ахмед затвори вратата, върна се и грабна Ерика в прегръдките си.

— Чисто е, Ерика — каза той. — Чисто е и ти си в безопасност. Чакай да те видя. Просто не мога да повярвам.

Но тя не отговори, а източи врат и погледна през рамото му. Кръвта ѝ се смрази. Пред нея стоеше Мохамед Абдула. Сега и тя, и Ахмед щяха да загинат. Беше очевидно, че Мохамед е не по-малко изненадан и изригна гневен поток арабски ругатни.

В началото Ахмед не обръщаше внимание на бръщолевенето на Мохамед. Попита Ерика кой я следи и преди тя да успее да му отговори, Мохамед каза нещо, което отприщи гневен пристъп на Ахмед също както онази вечер с чаената чаша. Очите му потъмняха и той със замах извърна лице към Мохамед. Заговори на арабски и отначало гласът му беше нисък и заплашителен, но постепенно се извиси и накрая направо крещеше.

Ерика поглеждаше ту единия, ту другия и очакваше Мохамед да извади някакво оръжие. За свое облекчение обаче видя, че той се страхува от Ахмед. И явно се подчиняваше на заповедите му, защото покорно седна, когато Ахмед му посочи един стол. Едва тогава Ахмед се обърна към нея и тя сякаш потъна в дълбоките му, непроницаеми очи. Какво ставаше тук?

Ахмед бавно заговори.

— Ерика, наистина е чудо, че се връщаш...

Тя бавно започна да осъзнава, че нещо много лошо е на път да се случи. Какво криеше Ахмед? Какво искаше да каже с това „връщаш“?

— Явно волята на Аллаха е да се съберем, ти и аз — продължи той. — И аз с готовност ще приема волята му. От часове говоря на Мохамед за теб. Смятах да дойда при теб, за да те помоля.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Чувството ѝ за реалност се разпадаше.

— Ти си знаел, че съм запечатана в гробницата?

— Да. Това беше много тежко решение за мен. Наредих да не ти причиняват болка. Възнамерявах да дойда в гробницата и да те убедя да се присъединиш към нас. Обичам те, Ерика. Веднъж вече бях принуден да се разделя с жената, която обичах. Чичо ми просто не ми остави избор. Но не и този път. Искам да станеш част от семейството. Моето и на Мохамед.

Ерика затвори очи. Просто не можеше да повярва на очите и ушите си. Брак? Семейство? Гласът ѝ трепереше.

— Роднини ли сте с Мохамед?

— Да — каза Ахмед, отведе я до кушетката и я сложи да седне. — Аз и Мохамед сме братовчеди. Баба ни е Айда Раман. Тя е майка на майка ми. — Ахмед внимателно описа сложната генеалогия на семейството си, като започна от Саруат и Айда Раман.

— Ерика... ти успя да направиш нещо, което никой друг не можа, и то в продължение на петдесет години. Никой извън семейството не е виждал папируса на Раман. И всеки, който е добил и най-смътна представа за съществуването му, е бил ликвидиран. Благодарение на средствата за масова информация всички тези смъртни случаи бяха обяснени с „проклятието на фараоните“.

— И всичко това, за да се запази тайната на гробницата? — попита Ерика.

Ахмед и Мохамед се спогледаха.

— За каква гробница говориш? — попита я той.

— За истинската гробница на Сети, под тази на Тутанкамон.

Мохамед подскочи и отново заля Ахмед с порой неразбираема арабска реч. Този път той го изслуша, без да го прекъсва. Когато

Мохамед свърши, Ахмед отново се обърна към Ерика. Гласът му все още бе мек:

— Ти наистина си едно чудо, Ерика. Сега знаеш защо залогът е толкова висок. Да, ние пазим неограбената гробница на един от великите египетски фараони. С образованието, което си получила, много добре разбираш какво означава това. Невероятно богатство. Така че трябва и да разбереш в каква ситуация ни поставяш. Но ако се ожениш за мен, ще бъдеш част от заговора...

Ерика трескаво затърси начин да избяга. Първо трябваше да избяга от Ивон, а сега и от Ахмед. А и Раул вероятно вече е при Ивон. Щеше да стане ужасен скандал. Целият свят се беше побъркал. За да печели време, тя попита:

— Защо още не сте опразнили гробницата?

— Гробницата е пълна с такива богатства, че е необходимо внимателно планиране, преди да се изнася каквото и да било. Дядо ми Раман знаеше, че ще е нужно цяло едно поколение, за да се разработи механизмът по изкарването на такива съкровища на пазара, както и да се завладеят ключовите постове, чрез които да се контролира износьт на безценните образци. През втората половина от живота си той е взимал от гробницата само толкова, колкото е било нужно, за да се плати образованието на следващото поколение. Едва миналата година аз станах шеф на отдела по антиките, а Мохамед — началник на охраната на некрополиса на Луксор.

— Значи нещо като фамилията Расул в края на деветнадесети век — каза Ерика.

— Приликата е само привидна. Ние работим далеч по-прецизно. Отчитаме археологическата стойност на нещата. Всъщност ти би могла много да ни помогнеш в това отношение.

— Лорд Карнарвън също ли е бил „ликвидиран“?

— Не съм сигурен. Било е много отдавна, но най-вероятно е да е така. — Мохамед само кимна. — Ерика — продължи Ахмед, — как стигна до всичко това? Искам да кажа, как така...

Изведнъж светлините в къщата угаснаха. Луната бе залязла и тъмнината бе пълна, като в гробница. Ерика не помръдна. Чу как някой вдигна телефонната слушалка и после с трясък я затвори. Предположи, че Ивон и Раул са прерязали жиците.

Ахмед и Мохамед оживено разговаряха на арабски. После очите ѝ постепенно привикнаха с тъмнината и тя различи смътни силуети. Към нея се приближи някой и тя се дръпна назад. Беше Ахмед, който сграбчи китката ѝ и я изправи на крака. Виждаха се само очите и зъбите му.

— Пак те питам, кой те следеше? — Гласът му беше напрегнат и дрезгав.

Опита се да каже нещо, но не успя. Примираше от страх. Бе се озовала между две ужасни сили. Ахмед нетърпеливо изви китката ѝ. Накрая тя каза:

— Ивон дьо Марго.

Ахмед отново заговори с Мохамед, без да я пуска. В ръката си държеше пистолет. После я повлече през дневната и дългия тъмен коридор към задната част на къщата. Ерика се опита да освободи ръката си, защото се страхуваше, че ще се спъне и ще падне. Но хватката на Ахмед бе желязна. Мохамед тичаше зад тях.

Излязоха в задния двор, минаха край конюшната и стигнаха задната порта. Ахмед и Мохамед бързо заговориха. Ахмед отвори вратата. Улицата бе безлюдна и по-тъмна от двора, заради палмите, които я ограждаха. Мохамед внимателно подаде глава с пистолет в ръка и поглед в сенките. Увери се, че няма никой и се отдръпна, за да направи път на Ахмед. Без да пуска китката ѝ, той я дръпна рязко и я изтласка пред себе си на улицата.

Първото нещо, което Ерика осъзна, бе, че Ахмед изведнъж стегна хватката си. После чу изстрела. Същият тъп и глух звук, когато бе изправена лице в лице с обезумелия Евангелос. Ахмед се свлече на прага и повлече Ерика със себе си така, че тя падна върху него. В оскъдната светлина видя, че е застрелян също като Евангелос, между очите.

Изправи се на колене и се вцепени. Мохамед се стрелна покрай нея и Ерика безучастно го погледна как се обръща и стреля към дъното на улицата. После се обърна и избяга в противоположната посока.

Напълно замаяна, тя се изправи и отвърна очи от безжизненото тяло на Ахмед. Пристъпи назад в сянката и опря гръб о стената в конюшната. От предната страна на къщата се чу силен трясък, после още един. Това трябваше да е вратата. Зад себе си чу как Сауда нервно пристъпя в конюшната. Бе вцепенена. Точно пред себе си видя как

пробяга една приведена фигура. Почти веднага след това отекнаха още изстрели. После зад себе си чу трополенето на хора, нахлуващи тичешком в къщата. Знаеше, че Ивон я търси. И решимостта му бе отчаяна.

Чу как се отвори задната врата на къщата. Затаи дъх и проследи появилата се безмълвна фигура. Беше Раул. Пред ужасения ѝ поглед той се наведе над Ахмед, после излезе на улицата.

Вцепенението ѝ трая още няколко минути, докато стрелбата по улицата утихна. Изведнъж тя се стегна, отлепи се от конюшната, проправи си път през тъмната къща и излезе през предната врата. Прекоси пътя и се втурна в един кирпичен тунел. Мина през някакъв двор, после през още един, тук-там след нея светваха прозорци. Проправяше си път през купища боклуци, кокошарници, прецапа една помийна яма. В далечината се чуха още изстрели и викове. Не спираше да тича, усети, че ако не спре, ще изгуби съзнание. Но едва когато залитайки достигна до Нил, Ерика си позволи да спре. Не знаеше къде да отиде. Не можеше да вярва на никого. А и след като Мохамед е шеф на охраната, как да се обърне към полицията?

В този момент тя си спомни двете министерски къщи, охранявани от разпасаните войници. С усилие се вдигна на крака и се запъти на юг. Придържаше се в сянката край пътя, докато не стигна до тях. После, вече напълно безчувствена, заобиколи първата къща, излезе на осветената улица и застана пред входната врата. Войниците си приказваха между двата входа. Двамата се обърнаха и се втреничиха в Ерика. Тя се приближи до единия. Беше млад, облечен в широка кафява униформа, с ослепително излъскани обувки. На рамото му висеше автомат. Той завъртя оръжието на гърдите си и когато тя се приближи, започна да ѝ говори нещо.

Без изобщо да му обърне внимание, Ерика подмина сащисаното войниче и влезе в двора.

— О аф андак! — извика войникът и тръгна след нея.

Ерика спря. После събра всичките си сили и изкрещя:

— Помощ! — и продължи да крещи, докато най-послед един от прозорците на къщата светна.

Скоро на прага се появи въздебел човек, плешив, бос и загърнат с халат.

— Говорите ли английски? — задъхано попита Ерика.

— Разбира се — каза мъжът, изненадан и сърдит.
— В правителството ли работите?
— Да. Аз съм заместник-помощник на министъра на отбраната.
— Работата ви по някакъв начин свързана ли е с антики?
— Не, по никакъв.
— Прекрасно — отдъхна си Ерика. — Имам да ви разказвам една абсолютно невероятна история.

Бостън

„Боинг 747“ направи плавен завой и се насочи към летище Логан. Притиснала нос към прозорчето, Ерика се наслаждаваше на Бостън в късната есен. Завръщането ѝ вкъщи я изпълваше с трепетно вълнение.

Колесникът на огромния самолет докосна пистата и целият корпус леко потрепери. Няколко от пътниците изръкопляскаха, щастливи, че дългият презокеански полет най-после е завършил. Докато самолетът маневрираше към сградата на международните линии, Ерика се дивеше на многобройните си преживявания от заминаването насам. Сега в нея бе настъпила дълбока промяна, тя окончателно скъса с отвлечените университетски представи за света и гледаше на нещата с много по-реален поглед. И след като египетското правителство я бе поканило да изпълнява висока длъжност при работата по гробницата на Сети I, тя бе убедена, че я очаква бляскава кариера.

Последен тласък и самолетът спря пред сградата. Двигателите утихнаха и пътниците започнаха да отварят багажниците. Ерика все още седеше. Спомни си безупречната бяла униформа на лейтенант Искандер, когато дойде да я изпрати от Кайро. Той ѝ бе казал окончателния резултат от онази съдбовна нощ в Луксор. Ахмед Казан бе умрял от огнестрелна рана. Мохамед Абдула все още бе в кома. Ивон дьо Марго някак си успял да се измъкне и отлетял от страната, като му било забранено повече да посещава Египет. А Стефанос Маркулис просто бе изчезнал.

Това, че е в Бостън, ѝ изглеждаше абсолютно невероятно. След всичко преживяно тя изпитваше известна тъга. Най-вече за Ахмед. Освен това тя сериозно се усъмни в способността си да преценява

хората — и то най-вече заради Ивон. Дори и след всичко, което се бе случило, той има наглостта да й звънне в Кайро от Париж и да й предложи пари в замяна на вътрешна информация относно гробницата на Сети I.

Остави се да я води тълпата. Бързо мина през имигрантското бюро и си получи багажа. После излезе в залата за посрещачи.

Видяха се едновременно. Ричард се затича и я взе в прегръдките си, тя пусна чантите си, а хората зад тях трябваше да ги прескачат. Прегърнаха се, без да си продумат, чувствата им вече бяха изяснени. Накрая Ерика се отдръпна.

— Ти беше прав, Ричард. От самото начало се държах като ненормална. Това, че съм жива, си е чист късмет.

Очите на Ричард се напълниха със сълзи, нещо, което Ерика никога не бе виждала.

— Не, Ерика, и двамата бяхме прави, и в същото време и двамата сгрешихме. Това означава само, че имаме още много да учим един за друг и, повярвай ми, аз наистина желая това.

Ерика се усмихна. Не разбра думите му много добре, но те някак си я успокоиха.

— А, между другото — каза Ричард, — тук има един човек от Хюстън, който иска да те види.

— Тъй ли?

— Да. Явно познава доктор Лоуъри, който му е дал моя телефон. Ето го там.

— Боже господи! Джефри Райс!

Джефри Райс се приближи и маниерно свали стетсъновата си шапка.

— Извинете, че ви прекъсвам в такъв момент, но, мис Барън, ето ви чека за това, че открихте статуята на Сети I.

— Май не ви разбирам — усмихна се Ерика. — Сега статуята е собственост на египетското правителство. Не можете да я купите.

— Точно това имам предвид. По този начин моята си остава единствената извън Египет. Благодарение на вас тя струва много повече отпреди. Град Хюстън ви е безкрайно задължен.

Ерика погледна чека за десет хиляди долара и избухна в смях. Ричард, който не проумяваше какво става, видя лъчезарното й лице и

също се засмя. Райс сви рамене и, все още с чека в ръка, ги изведе навън под яркото бостънско слънце.

Издание:

Робин Кук. Сфинкс

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1994

Редактор: Атанас Атанасов

Коректор: Ани Стаменова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.